KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. 808 Acc. No. 39152

Author ശിവശങ്കരൻ നായർ, പി. സി (ഡോ.)

Title കുറുന്തോടിക്കാമ്പുകളിൽ ഞാൻ
ഉച്ചരിച്ചത് എന്തായിരുന്നു?

1467

കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ഞാൻ ചേർന്നത് എന്തുകൊണ്ട്?

39152

രചയിതാവ്:

വെരി റവ. വി. സി. ഗീവറുഗീസ്
കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ, B. A.,
ശാലേം മന്ദിരം, കിഴക്കമ്പലം P.O.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM

പ്രസാധകർ:
എസ്. എച്ച്. ലീഗ്,
ആലുവാ നോർത്ത് P. O.

വില 10 ണ

57

രണ്ടാംപതിപ്പ് കോപ്പി: 2500
1-1-1956

M08

Scree

NIHIL OBSTAT

Fr. Aurelian, O. C. D.,

Alwaye, *Rector. Ap. Seminary.*
8–9–1956.

IMPRIMATUR

† Joseph Attipetty,

Ernakulam, *Abp. of Verapoly.*
12-9-'56.

(പകർപ്പവകാശം എസ്. എച്ച്. ലീഗിന്)

Printed by the Bro. C. F. Joseph, at the J. M. Press,
Ap. Seminary Alwaye North P. O. (S. India

ആമുഖം

മതം പ്രധാനമായി ആത്മാവിന്റെ ശാന്തിക്കും സൗഭാഗ്യത്തിനും ഉള്ളതാണല്ലോ. അതു തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഓരോവ്യക്തിയുടേയും മൗലികാവകാശമാണ്. ഈ അവകാശം വകവച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു സ്വാർത്ഥന്മാരും സ്ഥാപിത താൽപര്യമുള്ളവരും കൂട്ടാക്കാറില്ല. അവരുടെ ചിന്ത തങ്ങളുടെ മതംതന്നെ മറ്റുള്ളവർക്കും നല്ലതാണെന്നാകുന്നു. ഒരുത്തനു കാപ്പിയും മറ്റൊരുവനു ചായയും ആണിഷ്ടം. കാപ്പിക്കാരൻ കാപ്പിയും ചായക്കാരൻ ചായയും കുടിക്കട്ടെ. ഓരോരുത്തൻ അതതിന്റെ ഗുണം പ്രസംഗിക്കയും ചെയ്യട്ടെ. കേൾവിക്കാർ തങ്ങളുടെ നന്മയ്ക്കുതകുന്നതു സ്വീകരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കുക. പിതാക്കന്മാർ ചിന്തിച്ചതുപോലെ മാത്രമേ മക്കളും ചിന്തിക്കാവൂ എന്നുള്ള തത്വമാണു ശരിയെങ്കിൽ ഇന്നു നാം പാറയേയും പർവ്വതത്തേയും ആരാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നു. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളാണു മതസ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കാത്തതിന്റെ കാരണം. ചിലർക്കു മതം ഒരു ബാഹ്യാഡംബരമാണ്. മറ്റു ചിലർക്ക് അതു ആചാരവ്യത്യാസമാണ്. എന്നെസ്സംബന്ധിച്ചു മതം ജീവന്മരണപ്രശ്നമാണ്. വേറൊരാളുടെ ഇഷ്ടത്തിനുള്ളതാണോ മതവും ആത്മരക്ഷയും? മതത്തെപ്പറ്റി ഗൗരവമില്ലാത്തവർക്കു വല്ലതുമൊക്കെപ്പറയാം. യഥാർത്ഥമതം മനുഷ്യനെ ദൈവത്തോടു സംയോജിപ്പിക്കുന്ന കോവണിയാണ്.

എന്നെ പ്രത്യേകമായി സ്നേഹിക്കുകയും എന്റെ സഹപ്രവർത്തകരായിരിക്കുകയും എന്നെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന എന്റെ ആത്മമിത്രങ്ങൾക്ക്, ഞാൻ എന്തുകൊണ്ടു കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ചേർന്നു എന്നുള്ളതു ഗ്രഹിക്കുവാൻ

പ്രയാസമായിരിക്കും. എന്റെ വിനീതമായ നില അവർക്ക വിവരിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് ഈ പുസ്തകംമൂലം. വാഭപ്രതി വാഭത്തിനായി അല്ല ഞാനിതെഴുതുന്നത്. എന്റെ സമയം അതിനായി ചെലവിടുവാൻ ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നുമില്ല.

അസ്ഥിരനാണു ഞാനെന്നു നിങ്ങൾ പറയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ, ദൈവസേവനത്തിനു ഞാനിറങ്ങിയിട്ട് അതിൽ നിന്നു മാറിപ്പോയതായി നിങ്ങൾക്കു പറയുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. എവിടെ ഏതുവിധത്തിൽ ദൈവസേവ ചെയ്താൽ ദൈവത്തിനു് ഏറ്റവും മഹത്വം വർദ്ധിക്കും എന്നുള്ള എന്റെ അനേഷണബുദ്ധിയാണു്, ഞാൻ അസ്ഥിരനെന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നുവാനിടയാക്കിയതു്. നോഹിന്റെ പെട്ടകം വളരെ കുറഞ്ഞി അവസാനം അരാറാത്ത മലയിൽ ഉറച്ചു. അതുപോലെ കുറേ കുറഞ്ഞിയിട്ട പാറമേൽ അടിസ്ഥാനമിട്ടിരിക്കുന്ന സഭയിൽ എന്നെ ദൈവം ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉറയ്ക്കുണ്ട സ്ഥാനത്തല്ലാതെ ഒരു ദൈവാനേഷകനു് ഉറയ്ക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. മണലാരണ്യത്തിലെന്നപോലെ ഞാൻ അലയുകയായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കു മരപ്പച്ചകൾ കണ്ടു വിശ്രമിക്കാറുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മനോഹരമായ ഒരു ഏദൻതോട്ടത്തിൽ ഞാനെത്തി.

എന്നു്, ഗ്രന്ഥകർത്താ.

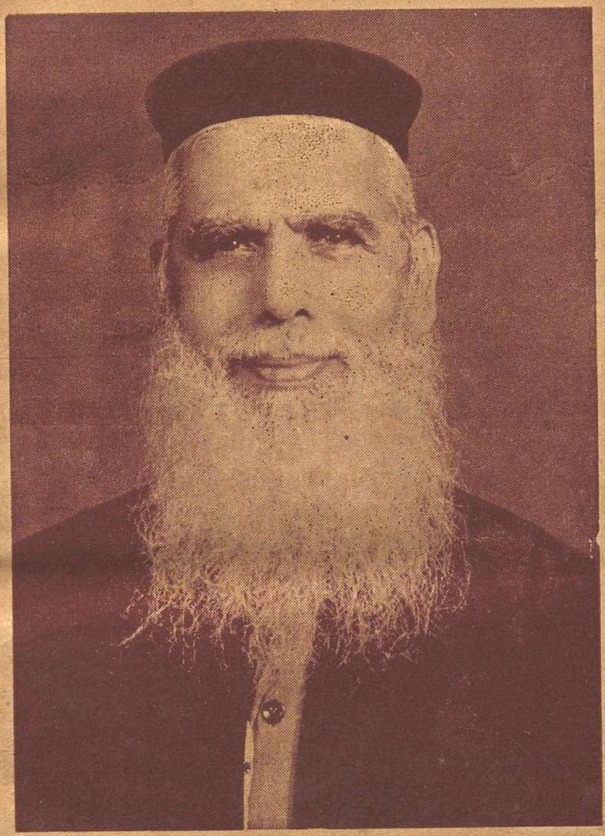

ഗ്രന്ഥകർത്താ

ഒരാസ്വാദനം

ഈ അടുത്തകാലത്തു കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ചേർന്ന പെ. ബഃ വി. സി. ഗീവറുഗീസ് കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ ബി. എ. തന്റെ പുനരൈക്യത്തിനു വഴിതെളിച്ച സത്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തി എഴുതിയതാണു് "കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ഞാൻ ചേർന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു്?" എന്ന ഈ പുസ്തകം. മാർ ഈവാനിയോസിന്റേയും മാർ തിയോഫിലോസിന്റേയും മാർ സെവേരിയോസിന്റേയും മാർ ഡിയസ്കോറോസിന്റേയും പുനരൈക്യം കഴിഞ്ഞാൽ ദീർഘപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു പ്രധാനപുനരൈക്യമാണു് ഈ വന്ദ്യപുരോഹിതന്റേതെന്നു പറയാൻ ഞാൻ അശേഷം മടിക്കുന്നില്ല. കാർഡിനൽ ന്യൂമാന്റെ പുനരൈക്യം കഴിഞ്ഞു വളരെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം, സഭാശത്രുക്കൾ അദ്ദേഹം കള്ളനാണെന്നു പറഞ്ഞു് അവരുടെ ദുഷ്ടത വെളിപ്പെടുത്തിയപ്പോഴാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനമർഹിക്കുന്ന (Appolgia) ആത്മകഥനം അദ്ദേഹം എഴുതിയതും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും. ശത്രുക്കളുടെ വായ് അതിനോടുകൂടി അടഞ്ഞു എന്നു മാത്രമല്ല സത്യാന്വേഷികൾക്കു വെളിച്ചംകൊടുക്കുന്ന ഒരു ദീപസ്തംഭമായും ഒന്നാന്തരമൊരു സാഹിത്യഗ്രന്ഥമായും ആ പുസ്തകം ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നേക്കും ആ പുസ്തകം അങ്ങനെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യും. ബഃ കോറെപ്പിസ്കോപ്പായുടെ ഈ പുസ്തകവും അദ്ദേഹത്തിന്റേയും തിരുസഭയുടേയും ശത്രുക്കളുടെ വായ് അടയ്ക്കുന്ന ഒരു പുസ്തകമാണു്.

മാനസാന്തരകഥകൾ എല്ലാംതന്നെ എനിക്കേറെ ഇഷ്ടമുള്ളവയാണു്. ഈ പുസ്തകം അത്തരം കഥകളിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനമെടുക്കുന്നുണ്ടു്. പുസ്തകം കൈയിൽ കിട്ടിയ ഉടനെ വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ഞാൻ അതു തുടർന്നു വായിച്ചു. ഇട

യ്യു മറൊന്നും വായിക്കാതെയാണ് ആ പുസ്തകം അദ്യവാ
സാനം ഞാൻ വായിച്ചുതീർത്തത്. ഓരോ വകുപ്പു വായിക്കും
തോറും അടുത്ത വകുപ്പിൽ എന്താണു പറയുന്നതെന്ന് അറി
യുവാൻ ജിജ്ഞാസയോടുകൂടിയാണു ഞാൻ വായിച്ചതു്.

പുനരൈക്യകഥകളും വായിച്ചാൽ ഓരോ പ്രത്യേകവഴി
കളിൽ (ചിലപ്പോൾ വളരെ നിസ്സാരവഴികളിൽ) കൂടിയാ
ണു ദൈവം സത്യത്തെ കാണാൻ വഴിതുറന്നു് അവർക്കു
കൊടുക്കുന്നതെന്നു കാണാം. സത്യം അറിയാനുള്ള ആഗ്രഹം
ഒരുവനിൽ ജനിക്കുന്നതിനു പല വാതിലുകളും തുറന്നുകൊടു
ക്കുവാൻ ദൈവത്തിനു കഴിയും. ഒരു പുസ്തകം എഴുതിപ്രസി
ദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യം വന്നപ്പോഴാണ് ഏതാണു സത്യസഭ
യെന്നു് അന്വേഷിക്കാൻ ബ. കോറെപ്പിസ്കൊപ്പായ്ക്കു ജി
ജ്ഞാസയുണ്ടായതു്. അന്വേഷണം തുടങ്ങിയപ്പോൾ, വളരെ
വായനയും മനഃശുദ്ധിയും ദൈവഭയവും പ്രകൃത്യാതന്നെയുള്ള
അദ്ദേഹത്തിനു്, ഒരു ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിൽ സംഗതികള
ടെ വാസ്തവം മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിപുലമായ
വായനയുടെ ഫലമായി ഒരു കെട്ടിടം പണിയുന്നതിനാവശ്യ
മുള്ള ഉരുപ്പടികളും എല്ലാംതന്നെ പണിതു വച്ചിരുന്നു. കെ
ട്ടിടം തല്ലിക്കൂട്ടുവാനുള്ള ജോലിയേ ശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഉരുപ്പ
ടികളും അതാതിന്റെ സ്ഥാനത്തു ചേർത്തു കെട്ടിടം തല്ലിക്കൂ
ട്ടി സൗന്ദര്യമുള്ള വേനമാക്കി മാറ്റി മറുള്ളവരെ ആകർഷി
ക്കത്തക്കവിധം അദ്ദേഹം പൂർത്തിയാക്കി. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറിസവും
കത്തോലിസിസവും വായനകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു പരിചി
തമായിരുന്നു. ഏതിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നുള്ളതായിരു
ന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുരിശ്ശു്. വളരെ ത്യാഗങ്ങളും സഹിച്ചു്
അടുത്തവരെയെല്ലാം (ഭാര്യയേയും 84 വയസ്സുചെന്ന പിതാ
വിനേയും) വിട്ടുപോരുക മാത്രമല്ല, കൂട്ടുകാരായി തന്നോടുകൂ
ടെ വേലചെയ്ത സകലരുടേയും അപ്രീതിയും നീരസവും വി
രോധവും അദ്ദേഹം ദുഃഖത്തോടുകൂടിയെങ്കിലും സഹിക്കുക
യുംചെയ്തു. ദൈവമാതൃത്വത്തിനും ആത്മാവിന്റെ രക്ഷയ്ക്കുമാ

യി ഈ കൂരിശു വഹിച്ചു ശിഷ്ടായുസ്സു മുഴുവൻ നടന്നുകൊള്ളാമെന്നു ദൈവത്തിൽ ശരണപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുനരൈക്യം നടന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയും പിതാവിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനഃശുദ്ധി അറിയാവുന്നതുകൊണ്ടു വേഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന ദൈവം കേട്ടു് അവരേയും വിശ്വാസത്തിൽ അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി യോജിപ്പിക്കുമെന്നു ഞാൻ അഗ്രഹിക്കുകയും അതിനായി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. "ഒരു ദൈവം, ഒരു വിശ്വാസം, ഒരു സഭ" എന്നു കാണാൻ കഴിയാത്തവനെ ഒരു നിർഭാഗ്യനായി മാത്രമേ ഞാൻ കാണുന്നുള്ളു. പക്ഷേ, മുൻവിധി മാറ്റിവച്ചുകൊണ്ടു് അന്വേഷിക്കുന്നവർക്കു മാത്രമേ ഈ സത്യം കാണാൻ കഴികയുള്ളു. അസത്യത്തിന്റെ പിതാവാകുന്ന സാത്താന്റെ കണികളിൽനിന്നു രക്ഷപെടാൻ കൂടെ പ്രയാസമാകുന്നു. അരെ വിഴുങ്ങേണ്ടു എന്നുവച്ചു് അവൻ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടാണു നടക്കുന്നതു്. ബ. കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ സത്യസഭയെ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടുന്നതു് ഒരു "ജീവൽപ്രശ്നം"മായി എടുത്തതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്നതു സാധിച്ചു. മരണാനന്തരം നിത്യതയിലേക്കു നാം കടക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്ന സകലർക്കും ഇതൊരു "ജീവൽപ്രശ്നം" തന്നെയാണു്. ബ: കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ നല്കുന്ന വെളിച്ചത്തെ ഈ പുസ്തകം വായിച്ചുഗ്രഹിച്ചു്, അവരവരുടെ ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഇടയാകട്ടെ എന്നു ഞാനും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. 9ണ. വിലയുള്ള ഈ പുസ്തകം എസ്. എച്ച്. ലീഗ്, അപ്പസ്തോലിക്ക സെമ്മിനാരി, അലുവാ. എന്ന വിലാസത്തിലോ മേരിഗിരി അരമന, തിരുവല്ലാ എന്ന വിലാസത്തിലോ അന്വേഷിച്ചാൽ കിട്ടും.

—എ. പീലിപ്പോസ് മാരേട്ട് M. A. B. L. Retd. Judge.

കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ഞാൻ ചേർന്നത് എന്തുകൊണ്ട്?

39152

ക്രിസ്തുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനാൽ തന്റെ ശരീരമാകുന്ന ഏക തിരുസഭയിൽ അംഗമായിരിക്കണമെന്നുള്ള തുകൊണ്ടുതന്നെ.

വി. സി. ഗീവറുഗീസ് കോറെപ്പിസ്കോപ്പാ, B.A.,
ശാലേം മന്ദിരം, കിഴക്കമ്പലം P.O.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

സങ്കടങ്ങളും പരിഹാരവും

1944-ാമാണ്ടു മുതൽ, ബൈബിളിന് ഒരു ധ്യാനവ്യാഖ്യാനം എഴുതണമെന്നുള്ള അഗ്രഹം എന്റെ ഉള്ളിൽ ഉദിച്ചു. യാക്കോബായസഭ കത്തോലിസിസത്തിന്റേയും പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറിസത്തിന്റേയും മദ്ധ്യേ, രണ്ടിനുമുള്ള ദോഷങ്ങളും കൂടാതെ, രണ്ടിന്റേയും നന്മകളും ചേർന്ന ഒരു നല്ല രീതിയാണെന്നാണു ഞാൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരുന്നതു്. അതിനാൽ, എന്നാൽ കഴിയുന്ന എളിയ സേവനം അതിനു കൊടുത്താൽ ഞാൻ ഒരു വലിയ ശുശ്രൂഷയാണു ദൈവത്തിനു ചെയ്യുന്നതെന്നും കരുതി. സഭ രണ്ടു കക്ഷികളായിപ്പിരിഞ്ഞതു് എന്നെ അലട്ടിയെങ്കിലും പാത്രിയക്കീസുഭോഗത്തോട് അനുകൂലിക്കയാണു ശരിയായ കാത്തലിക്കരീതിയെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു. പ്രസംഗവേല, ലഘുപ്പുസ്തകരചന, ധ്യാനയോഗങ്ങൾ, ബൈബിൾക്ലാസ്സുകൾ എന്നിവമൂലം യാക്കോബായസഭയെ ഞാൻ സേവിച്ചി

രുന്നു. അറുപതാമത്തെ വയസ്സുമുതൽ വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാനമെഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ സകല ഒരുക്കവുംചെയ്തു. കത്തോലിസിസത്തിന്റേയും പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറിസത്തിന്റേയും വല്ല ദോഷങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അവ മാററി അവയുടെ നന്മകൾ ചേർത്തു് ഒരു ധ്യാനവ്യാഖ്യാനം എഴുതുവാനാണു പ്ലാൻ ചെയ്തതു്. ഇതു് അന്ത്യോക്ക്യാപ്രതിനിധി മാർ യൂലിയോസു തിരുമേനി അറിഞ്ഞു് ഒരു നിരോധനകല്പന പുറപ്പെടുവിച്ചു. അതിലേ നിരോധനാവാചകം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

«While we consider your labour, we advise you to stop publishing 'such a book until it is reviewed and approved of by the head of the Church.»

ഇതിൽപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന (head of the Church) സഭാതലവൻ ആരാണെന്നു വെരി റവ. മോസസലാ റമ്പാൻ അവർകളോടു് (അന്ത്യോക്യാ പ്രതിനിധിയുടെകൂടെ താമസിക്കുന്ന ശീമക്കാരൻ റമ്പാൻ) എഴുതിച്ചോദിച്ചു. ഞങ്ങൾതമ്മിൽ കരകത്തുവച്ചു കണ്ടപ്പോൾ പറഞ്ഞതു്, "മലങ്കരയിലേ എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സിന്നഡ് അംഗീകരിച്ചശേഷം അന്ത്യോക്യാ പാത്രിയർക്കീസു് അംഗീകരിക്കണം" എന്നാണു പ്രതിനിധിബാവാ ഉദ്ദേശിച്ചതെന്നത്രേ. ഈ കല്പനയുടെ വാചകം പ്രതിനിധിബാവാ പറഞ്ഞിട്ടു് ഈ റമ്പാച്ചൻതന്നെ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയതാണെന്നും ഒരെഴുത്തിൽ എന്നെ അദ്ദേഹം അറിയിച്ചിരുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ ഇംഗ്ലീഷ് വാചകത്തിലേ അശയം പറയാം. "സഭാതലവന്റെ പരിശോധനയും അനുവാദവും കഴിഞ്ഞിട്ടേ വേദവ്യാഖ്യാനം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ." പാത്രിയർക്കീസു് ബാവായ്ക്കു മലയാളം അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതിനാൽ ഈ കല്പന എന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർത്തു എന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി. യാക്കോബായ സഭയിലേ വിശ്വാസസത്യങ്ങൾക്കു കോട്ടംവരുത്താതെ ഞാൻ വേദവ്യാഖ്യാനം എഴുതുമെന്ന വിശ്വാസത്താൽ നാട്ടുകാരായ നാലു

മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർ എന്റെ പരിശ്രമത്തെ സഹായിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതാണ്.

പിന്നീട് പ്രതിനിധിഭാവായും ഞാനും കൂടെകണ്ടുവച്ചു കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ, ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായവിധത്തിൽ വേദവ്യാഖ്യാനം (രണ്ടുമൂന്ന് അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ) എഴുതി അദ്ദേഹത്തെ കാണിച്ചാൽ, അദ്ദേഹം അതെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പറയാമെന്ന്, എനിക്കുവേണ്ടി മാർ പീലക്സിനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ശിപാർശ ചെയ്തപ്പോൾ, കല്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഭാവാ പറഞ്ഞ രീതിയിലുള്ള വ്യാഖ്യാനം എഴുതുന്നതിനോ അതു ഭാവായെ കാണിക്കുവാൻ പോകുന്നതിനോ ഒരു ദൈവനടത്തിപ്പും എനിക്കുണ്ടായില്ല.

നേരേമറിച്ച്, 'സഭാതലവന്റെ അനുവാദം' വേണം എന്നുള്ള ഭാവായുടെ കല്പന മറെറാരു ചിന്തയിലേക്കു എന്നെ നയിച്ചു.

<u>യഥാർത്ഥസഭ</u> ഏതു്? സഭയുടെ <u>യഥാർത്ഥതലവൻ</u> ഏതു്? ഈ രണ്ടുചോദ്യങ്ങളുടെ ഉത്തരം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ശക്തിയായ മോഹം എന്റെ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായി. എനിക്ക് ആ മോഹത്തെ അമർത്തുക അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. എന്റെ വാർദ്ധക്യത്തിൽ, ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള വിശ്വാസത്തിലും സ്നേഹത്തിലും നിന്നുകൊണ്ടു മനുഷ്യർ ക്രിസ്തുവിനെ സ്നേഹിക്കുവാൻതക്കശുശ്രൂഷചെയ്തു, സൈ്വരമായ ജീവിതംകഴിപ്പാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന സഭയും സഭാതലവനും എവിടെ എന്നാണ് അന്വേഷിച്ചതു്.

കത്തോലിക്കാസഭ, പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകൾ, യാക്കോബായസഭ, ഇങ്ങനെ മൂന്നു തരംതിരിവു് എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായി. യാക്കോബായസഭയിലേ ഓർത്തഡോക്സ് പാർട്ടിതലവനായ കാതോലിക്കോസ്, പണ്ടേതന്നെ എന്നെ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരനായി മുദ്രയടിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അതിലേക്ക് ഒട്ടുംതന്നെ എനിക്ക് ആകർഷണമുണ്ടായില്ല. അതിലേക്ക് എന്നെ ചേർക്ക

വാൻ ഞാൻ!! വളരെ സ്നേഹിക്കുന്ന പത്രോസു് മാർ ഒസ്താ ത്ത്യോസു് തിരുമേനി ഇതിനിടയിൽ ഒന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കി. എന്നാൽ, അതു ശരിയായ സഭയാണെന്നു് എനിക്കു് ഉറപ്പു ലഭിച്ചില്ല. എന്റെ ഇരുപതാമത്തെ വയസ്സുമുതൽ കത്തോലിക്കാപുസ്തകങ്ങളും ഞാൻ ധാരാളം വായിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുപുസ്തകങ്ങളും ധാരാളം പഠിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും യാക്കോബായസഭയിൽ ഞാൻ 60 കൊല്ലം ജീവിച്ചതുകൊണ്ടും ഇവയെ താരതമ്യംചെയ്തു് ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തുവാൻ 45 ദിവസത്തിൽ കൂടുതൽ വേണ്ടിവന്നില്ല. യൗസേപ്പിന്റെ കാരാഗൃഹവാസമാണു് അവന്റെ ഉയർച്ചയ്ക്കു ദൈവം സന്ദർഭമാക്കിയതു്. വേദവ്യാഖ്യാനമെഴുതുന്നതിനു പ്രതിനിധിബാവാ ഉണ്ടാക്കിയ പ്രതിബന്ധമല്ല ഈ പരിവർത്തനത്തിന്റെ കാരണം. അതു സത്യസഭയെ കണ്ടുപഠിക്കുവാൻ ഒരവസരം ഉണ്ടാക്കിയെന്നേയുള്ളു. ഞാനിത്ര ശ്രമകരമായ ഒരു അദ്ധ്വാനം ചെയ്യുവാൻ ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ ദൈവത്തിനു് എന്റെമേൽ തോന്നിയ കരുണമൂലം തന്റെ ഏകസഭയിൽവന്ന നേരായ മാർഗ്ഗത്തുടേ പുതിയനിയമത്തിനു ധ്യാനവ്യാഖ്യാനം എഴുതുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു് എന്നെ വഴിനടത്തുകയാണുണ്ടായതു്.

ആധുനികലോകത്തിലേ വലിയ വിപത്തു ഭൗതികവാദവും നാസ്തികത്വവും അല്ലെന്നത്രേ എനിക്കു തോന്നാറുള്ളതു്. അവയ്ക്കെതിരായി ഒരു സാക്ഷീകരണജീവിതം നയിക്കുവാൻ, ഭിന്നിച്ചുകരുന്ന ഒരു ക്രിസ്തീയവകുപ്പിനും സാധിക്കുമെന്നു് എനിക്കാശയില്ലാതായി. കത്തോലിക്കാസഭയിലേ വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്രം എന്നെ അത്യധികം ആകർഷിച്ചു. ഈ നൂറ്റാണ്ടിലും അതിൽ വിശുദ്ധന്മാർ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് എന്റെ കണ്ണുതുറപ്പിച്ചു. കത്തോലിക്കാസഭയിലേ തത്വങ്ങളെക്കാൾ അതിലേ വിശുദ്ധന്മാരുടെ സംസർഗ്ഗമാണു് എന്നെ കൂടുതലായി വശീകരിച്ചതു്. അതോടുകൂടെ ഞാൻ ക. സഭയെപ്പറ്റി തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരുന്ന അനേകം സംഗതി

കർത്താവേ! നിന്റെ സരണമായും യുക്തിസരണമായും എനിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ക. സഭയെ ആക്ഷേപിപ്പാൻ എനിക്കു കഴിവുണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. ദൈവരാജ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സേവനം എത്രയും വളർത്തുവാനും മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ക്രിസ്തീയ പൂർണ്ണതയിൽ എത്തുവാനും ക. സഭയിലുള്ള സാധുചെയ്തുകൾ വളരെ അധികമാണെന്നു ഞാൻ കണ്ടു. അതിലും കളകളുണ്ട്; ശരിതന്നെ. കളകൾ എന്നുപറഞ്ഞതു് അയോഗ്യജീവിതം കഴിക്കുന്നവരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു്. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കർത്താവിന്റെ ഉപമകളിൽ അക്കാര്യം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. അതിനാൽ, കളകളെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ആകുലപ്പെടേണ്ടതില്ല.

അവരവരുടെ അധികാരപരിധിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു—സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും അനുശാസിക്കുന്നതിനും എതിരില്ലാത്തവ — ചിന്തിക്കുവാനും സംസാരിക്കുവാനും പ്രവർത്തിക്കുവാനും സഭാംഗങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്. പുതിയ നിയമത്തിനു് ഒരു ധ്യാനവ്യാഖ്യാനം എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിപ്പാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു ഞാൻ ആരാഞ്ഞപ്പോൾ ക. സഭയിലേ ഒരു മേലദ്ധ്യക്കാരൻ എത്രയും സന്തോഷപൂർവ്വം അക്കാര്യം സ്വാഗതം ചെയ്തു. യാക്കോബായസഭയിൽവച്ചു മുറിപ്പെട്ട എന്റെ ഹൃദയത്തിനു ക. സഭ എണ്ണയും വീഞ്ഞും കൊണ്ടു ധാരകോരുന്ന ഒരനുഭവമായി എനിക്കു തോന്നി.

ക. സഭയിൽ ഓരോ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയും സഭയുടെ നില വ്യക്തമാക്കി എഴുതിയിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ സുലഭമാണെന്നുള്ളതും അതിലേ ഒരു വിശേഷമായി ഞാൻ കണ്ടു. യാക്കോബായസഭയിൽ സുറിയാനിയിൽ വളരെ വേദശാസ്ത്രം ഉണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഭൂമിയുടെ അടിയിൽ നിധിയുള്ളതിനാൽ നിങ്ങൾ ദരിദ്രരല്ല എന്നു ഭിക്ഷക്കാരോടു പറയുന്ന ഫലമേ അതുകൊണ്ടു സാധാരണജനത്തിനു് ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു.

ക. സഭയ്ക്കുപുറമേ സ്വാതന്ത്ര്യം കാറ്റത്താലല്ലാതെ നില്ക്കു

കയും എന്നാൽ മനഃസാക്ഷിക്കു ലഭിക്കുന്ന സത്യപ്രകാശം അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ, ദൈവത്തിന്റെ പൊതുകൃപയാൽ സഭയുടെ ആത്മാവിൽ അംഗങ്ങളാണെന്നുള്ള അതിലേ ഉപദേശം അതിമനോഹരമായി എനിക്കു തോന്നി. എന്നാൽ, അങ്ങനെയുള്ളവർ കെ. സഭയുടെ ശരീരത്തിലുംകൂടി അംഗങ്ങളായിരുന്നെങ്കിൽ എത്രയധികം പ്രകാശിച്ചേനേ എന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചുപോകുന്നു.

ദിവസേന കർബാന യാക്കോബായ സഭയിൽ ഇല്ലല്ലോ എന്നു ഞാൻ കണ്ണിതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ആ പശ്ചാത്താപത്തിനു പരിഹാരം കണ്ടു. ലോകത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിലായി ദിവസം 24 മണിക്കൂറും കത്തോലിക്കാസഭയിൽ വി. കർബാന അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. കർബാനയുടെ മുമ്പാകെ വിശ്വാസികൾ നടത്തിയ ഒരു ആരാധനയിൽ ഞാൻ സംബന്ധിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ അടുത്തപടി സത്യം തന്നേയെന്നു് എനിക്കു തോന്നിപ്പോയി.

വ്യവഹാരങ്ങൾകൊണ്ടും വഴക്കുകൾകൊണ്ടും അനാവശ്യമായ നിർബന്ധംകൊണ്ടും ശ്രുഷ്കിച്ചിരിക്കുന്ന യാക്കോബായസഭയിലേ അംഗമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ, ലോകത്തിലേ സർവ്വഖണ്ഡങ്ങളിലും അനേകം സേവനങ്ങൾ ഏകയിടയന്റെ കീഴിൽ മാന്യമായി നടത്തുന്ന കത്തോലിക്കാസഭയുടെ അംഗം എന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു് എന്നെ സംബന്ധിച്ചു ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിനു മനോധൈര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

കത്തോലിക്കാസഭയിലേ വിശുദ്ധന്മാരുടെ ചില ജീവചരിത്രങ്ങളും കൃതികളും ഞാൻ വായിച്ചവ എത്രമാത്രം ക്രിസ്തീയമാധുര്യം തുളുമ്പുന്നവയാണു്. ക്രിസ്താനുകരണം, സെൻറ് ഫ്റാൻസിസ് ദെ സാലസിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, സെൻറ് അൽഫോൻസ് റോഡ്റിഗസിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ, സ്കാറമല്ലിയുടെ Guide to Spiritual Life 4 വാല്യങ്ങൾ,

വി. വലിയത്രേസ്യായുടെ ജീവചരിത്രം, വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ ആത്മകഥാകഥനം (നവമാലിക), സെൻറ് ഇഗ്നേഷ്യസ് ലയോളയുടെ Spiritual Exercises, സെൻ് ഫ്റാൻസിസ് അസ്സീസിയുടെ ജീവചരിത്രം, സെൻറ് ജോൺ ഓഫ് ദി ക്രോസിൻെറ വിവിധ പുസ്തകങ്ങൾ, എല്ലാം വളരെ മനോഹരമായി എനിക്കു തോന്നി. സെൻറ് അഗസ്റ്റിനേയും സെൻറ് തോമസ് അക്വിനാസിൻേറയും കാർഡിനൽ ന്യൂമാൻേറയും പുസ്തകങ്ങൾ എത്ര വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളാണ്! സഭയുടെ മൂലതത്വങ്ങൾക്ക് എതിരില്ലാത്ത നവീനാശയങ്ങൾക്കുപോലും കത്തോലിക്കാസഭയിൽ സ്ഥാനമില്ലെന്നു പറയുന്നതു തെറ്റിദ്ധാരണകൊണ്ടാണെന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങനെ പറയുന്നതു ശരിയാണെങ്കിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞവരുടെ പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻതന്നെ സാദ്ധ്യമാകയില്ലായിരുന്നു.

വേദപുസ്തകം വായിക്കുവാൻ കത്തോലിക്കാസഭ അനുവദിക്കുകയില്ലെന്നു പ്രചുരമായ ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയുണ്ട്. കത്തോലിക്കാസഭയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന വേദപുസ്തകം ദിവസം 15 മിനിറ്റുനേരം വായിക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് "ദണ്ഡവിമോചനം" ഉണ്ടെന്നാണ് ആ സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. [(പാപമോചനാനന്തരം ശേഷിക്കുന്ന കാലത്തിനടുത്ത ശിക്ഷയുടെ മോചനമാണ് ഈ ദണ്ഡവിമോചനം Indulgence). അങ്ങനെ വേദപുസ്തകം വായിക്കുവാൻ പ്രതിബന്ധമല്ല പ്രേരണയാണു കത്തോലിക്കാസഭ നല്കുന്നതു്.

മൂടിയൻ പുത്രൻ വിദേശത്തെ ആ പുരന്ദരൻെറ വേലയിൽനിന്നു സ്വപിതാവിൻെറ ഭവനത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഉണ്ടായ ആനന്ദംപോലെ, സ്വഭവനത്തിൽ ഞാൻ വന്നെത്തി എന്നൊരാശ്വാസം എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ഒരു കിണറ്റിൽ ചെളിയും കരിയിലയും കാണുന്നതു

പോലെ സഭയിലും ചില അഭേദ്യതകൾ കണ്ടിട്ട് ആ സഭ മുഴുവനും ചെളിയും വിഷവുമാണെന്ന് അപലപിക്കുന്നതു സത്യത്തെ മറച്ചുകളയുകയാണ്. അതിലേ വിത്തുലഭിക്കുന്നതും ദൈവം അതിനെ വളർത്തിയവിധവും നമ്മുടെ നേരേയുള്ള വെല്ലുവിളിയാണ്. കത്തോലിക്കാസഭയെ എതിർക്കുന്ന സഭകൾ അധ:പതിക്കുകയും അതു വളരുകയുംചെയ്യുന്ന കാഴ്ച, 'പാതാളവാതിലുകൾ അതിനോടു ബലം ചെയ്കയില്ലെ'ന്നുള്ള വാക്യം നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയല്ലേ?

കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഭരണത്തിന്റേയും പഠനത്തിന്റേയും ഏകീകരണം ശക്തിയായി വളർന്നതു, പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരം വേണ്ടപോലെ ഗ്രഹിച്ചതും പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമികളായ റോമാമേൽപ്പട്ടക്കാർക്ക് ആ പരമാധികാരം ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചതും കൊണ്ടാണ്. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ മലങ്കരസഭാസെക്രട്ടറി ഇടവഴിക്കൽ മി. ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ "സ്വാധിപത്യകോരം"ത്തിൽ പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരം നിഷേധിച്ചു പഠിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ അന്ത്യോക്യാപ്രതിനിധിയോടുകൂടെ താമസിക്കുന്ന ബ. കുറിയാക്കോസ് റമ്പാച്ചൻ "ശൈമശോൻ കീപ്പ" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ആ പരമാധികാരം ഉണ്ടെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നു.

എന്നാൽ, യാക്കോബായ സുറിയാനിപാത്രിയർക്കീസ് അന്ത്യോക്യായുടേയും കിഴക്കൊക്കെയുടേയും പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന് എഴുതുന്നതിനാൽ, ലോകമൊക്കെയിലുമുള്ള പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരം തനിക്കുള്ളതായി അവകാശപ്പെടുന്നില്ലല്ലോ. മലങ്കരയിൽ നടപ്പിലിരുന്ന ഹൃദയ കാനോൻ കോനാട്ട ബ. അബ്രാഹം അച്ചന്റെ തർജ്ജമയിലേ (അദ്ധ്യായം 7) "നിഖ്യാ" എന്ന തലക്കെട്ടിൽ പറയുന്നതു ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചു വായിച്ചുനോക്കി. നിങ്ങൾക്കും അതു വായിച്ചു കാണുമല്ലോ? ഉദ്ധരിക്കാം:

"ലോകത്തിലേ നാലുദിക്കുകളുടെ സംഖ്യയനുസരിച്ചു

പാത്രിയർക്കീസന്മാർ നാലുപേർ ഉണ്ടായിരിക്കണം. എല്ലാവരുടേയും പ്രധാനതലവൻ റോമയിലേ പാത്രിയർക്കീസും, അദ്ദേഹത്തിന്റെകൂടെ അലക്സന്ത്രിയായിലേ പാത്രിയക്കീസും, അദ്ദേഹത്തിന്റെകൂടെ എഫേസോസിൽനിന്നു പാത്രിയർക്കാസ്ഥാനം അങ്ങോട്ടു മാറ്റപ്പെട്ടകയും പുതിയ റോമ എന്നു നാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ടകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള കൻസ്താന്തീനോപ്പോലീസിലേ പാത്രിയർക്കീസും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ പൗരസ്ത്യദേശം മുഴുവനിലും അധികാരമുള്ള അന്ത്യോക്ക്യാ പാത്രിയർക്കീസും ആയിരിക്കണം."

പത്രോസിന്റെ യഥാർത്ഥപിൻഗാമിയെ റോമാതലവനാക്കിയും ബാക്കിയുള്ളവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ സഹകാരികളാക്കിയും അവരിൽ അന്ത്യോക്ക്യാപാത്രിയർക്കീസിനെ കിഴക്കിന്റെമാത്രം അധികാരിയാക്കിയും കാനോനിൽ എഴുതിക്കാണുന്നു.

അതിനാൽ യാക്കോബായപാത്രിയർക്കീസു റോമാസിംഹാസനത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ടതുകൊണ്ടു് ഇന്നു നാം കാണുന്ന അധഃപതനം സംഭവിച്ചുവെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. റോമാസിംഹാസനത്തിൻകീഴിൽ വേറെ അന്ത്യോക്ക്യാപാത്രിയർക്കീസുണ്ടെന്നുള്ളതും നാം അറിഞ്ഞിരിക്കണം. പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരം വീതിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു റോമായിലേ പാത്രിയർക്കീസിനെ 'എല്ലാവരുടേയും പ്രധാനതലവൻ' എന്നു വ്യക്തമായി കാനോനിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്.

യാക്കോബായപാത്രിയർക്കീസു ഹൃദയകാനോനിൽ പറയുന്ന അന്ത്യോക്ക്യാസിംഹാസനത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ട ചരിത്രവും ഞാൻ അന്വേഷിച്ചു. അതിപ്രകാരമാണു്:

451-ലെ കൽക്കീദൂൻ സുനഹദോസിനുശേഷം ഏകസ്വഭാവവാദികളായുള്ളവരെ യുസ്തിനിയാനോസ് ചക്രവ

ത്തി പീഡിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, ഏകസത്യദൈവവാദികളോടു് അനുദിനവുമുണ്ടായിരുന്ന ചക്രവർത്തിനി "തേവോദോറാ" യാക്കോബു ബുർദാന എന്നയാളെ കുസ്തന്തീനോപ്പോലീസിലേ തടവിൽക്കിടന്ന അലക്സ്സന്ത്രിയായിലേ തേവോദോസ്യോസിനെക്കൊണ്ടു മെത്രാൻപട്ടം കൊടുപ്പിച്ചയച്ചു. ഈ യാക്കോബാണു യാക്കോബായസഭയുടെ സ്ഥാപകൻ. അന്നുമുതൽ യാക്കോബായക്കാരെന്നും പേരുണ്ടായി. മാർ ഒസ്താത്യോസ് ബാവാ (കുന്നംകുളത്തു കബറടങ്ങിയ ആൾ) "യാക്കോബായക്കാർ" എന്ന പുസ്തകം എഴുതിയതിൽ വിവാദസഭ യാക്കൂബു് ബുർദാനാ തുടങ്ങിച്ചതെന്നു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

543–ലാണു യാക്കോബു പട്ടം ഏറ്റതു്. അന്ത്യോക്ക്യാപാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന സേവേറിയസ് ഏകസത്യദൈവവാദിയായിരുന്നതിനാൽ റോമാസിംഹാസനത്താൽ ബഹിഷ്കൃതനും കൽക്കീദൻ സൂനഹദോസിന്റെ മുടക്കുള്ളവനും ആയിരുന്നു. ചക്രവർത്തി അദ്ദേഹത്തെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി. ('ഫർമാൻ' പിൻവലിച്ചാൽ പാത്രിയർക്കാസ്ഥാനം പോകുമെന്നു് അബ്ദൽമിശിഹാ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കാര്യത്തിൽ, കാലുപാടില്ലാത്ത വല്യറമ്പാച്ചൻ (കൊച്ചുപറമ്പിൽ) നമ്മെ പരസ്യമായി പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു നമുക്കറിയാമല്ലോ.) അങ്ങനെ സേവേറിയോസു മൂന്നുവിധത്തിൽ സാക്ഷാൽ അന്ത്യോക്ക്യാസിംഹാസനത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കൃതനായി. ഈ സേവേറിയോസിന്റെ പിൻഗാമിയായി സേർജിയുസും പിന്നീടു് ഈജിപ്തുകാരൻ പൗലോസും വാണു. അവർക്കു് ഒരു അന്ത്യോക്ക്യാസിംഹാസനം ലഭിക്കാഞ്ഞതിനാൽ അന്ത്യോക്ക്യാപാത്രിയർക്കീസ് എന്ന പേരു സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു മർദീനിൽ വാഴ്ച തുടങ്ങി. ഇവരെ മർദീനിൽ യാക്കോബു ബൂർദാനയാണു വാഴിച്ചതു്. അ സാക്ഷാൽ അന്ത്യോക്ക്യാസിംഹാസനം അപ്പോൾ റോമൻപാത്രിയർക്കീസിന്റെ കീഴിലുള്ള അന്ത്യോക്ക്യാപാത്രിയർക്കീസിനു കിട്ടി. ഇപ്പോഴത്തെ യാ

ക്കോബായപാത്രിയർക്കീസിനു മർട്ടീനിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ രാഷ്ട്രസംബന്ധമായ തടസ്സം ഉള്ളതിനാൽ ഫോംസിൽത്തന്നെ താമസിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ യാക്കോബായപാത്രിയർക്കീസു റോമാസിംഹാസനത്തിൻകീഴിൽനിന്നു വേർപെട്ടു. റോമാസിംഹാസനത്തിൻകീഴിൽ മൂന്നു സ്ഥലങ്ങളിലായി അന്ത്യോക്ക്യാപാത്രിയർക്കീസു് എന്നപേരിൽ മൂന്നുപേർ ഓരോവിഭാഗം ജനത്തെ ഇന്നും ഭരിച്ചുവരുന്നു. യാക്കോബായപാത്രിയർക്കീസിന്റെ കീഴിൽ മറു പാത്രിയർക്കീസന്മാരില്ല. അലക്സന്ത്രിയാപാത്രിയർക്കീസിനു് അദ്ദേഹത്തോടു് ആത്മീയബന്ധമുണ്ടു്; എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലല്ല. റോമാമാർപാപ്പായുടെ കീഴിൽ അന്ത്യോക്ക്യായിൽത്തന്നെ പാത്രിയർക്കിസന്മാരുണ്ടു താനും.

അതിനാൽ, യാക്കോബായസഭയ്ക്കു് ഒരു നല്ല ഭാവി ഉണ്ടാകുന്നതിനു റോമാസിംഹാസനത്തോടു പുനരൈക്യപ്പെടുകയേ മാർഗ്ഗമുള്ളു എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

മലങ്കര യാക്കോബായസഭയിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു മതചിന്ത വളരെ കയറിപ്പറ്റിയിട്ടുണ്ടു്. എനിക്കു പല പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു ചിന്തകളും ഉണ്ടായിരുന്നതു് എന്റെ സ്നേഹിതരായ നിങ്ങളുടെ അറിയാമായിരുന്നു. യാക്കോബായസഭയ്ക്കു് അതിലേ മതചിന്തകന്മാരെ തൃപ്തികരമായ ഒരു വേദശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയാതെപോയതാണു് അതിന്റെ പ്രധാന കാരണം. ജ്ഞാനതൃക്ഷ്ണയുള്ള തന്റെ മക്കൾക്കു് ആവശ്യമായ ഭക്ഷണം കൊടുപ്പാൻ അവർ അപ്രാപ്തയായി. വേദശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു ഒന്നാംകിട സെമിനാരിയുണ്ടാക്കുവാൻ അവർക്കു ശക്തിയില്ല. ഒരു കെട്ടിടം പണിതതുകൊണ്ടു് അതൊരു ഒന്നാംകിട സെമിനാരിയാവുകയില്ല. സ്വന്തം വീട്ടിൽ വിശപ്പുമാറുവാൻ പഴങ്കഞ്ഞിപോലും ഇല്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ അയൽവീട്ടിലെ കഞ്ഞിവെള്ളം കുടിക്കുവാൻ വിശക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഇറങ്ങിപ്പോയി.

ഭൗതികവാദം, മോഡേണിസം, നാസ്തികത്വം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിപത്തുകളെ അഭിമുഖീകരിപ്പാൻ സഭയ്ക്കു കെല്പുണ്ടായിരിക്കണം. അവയുടെ വെല്ലുവിളിയെ എതിരിടുവാൻ യാക്കോബ്യായസഭയ്ക്കു കഴിവില്ലെന്നുള്ള നിരാശയിൽ ഞാനെത്തി. യേശുമിശിഹായെക്കൂടാതെ എട്ടു ശിഷ്യന്മാർകൂടി ഒരു ഭ്രഷ്ടബാധിതനായ ബാല്യക്കാരനെ സൗഖ്യമാക്കുവാൻ അപ്രാപ്തരായിനിന്ന വിഷമിച്ച ആ ചിത്രം എന്റെ മനസ്സിൽ കണ്ടു. പണക്കാരെക്കൊണ്ടുമാത്രമോ വ്യവഹാരംകൊണ്ടോ കെട്ടിടങ്ങളെക്കൊണ്ടോ ഈ യുഗത്തിലേ ഭ്രഷ്ടോപദേവതയെ നീക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ക. സഭയിലേ വിശ്വാസന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരും ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ ഉപദേവതയെ നീക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ളവരായി ഞാൻ കണ്ടു. അതിനാൽ, ക്രിസ്തുവും പത്രോസും ഉള്ള ത്രുപാന്തരമലയിലേക്കു —ക. തിരുസഭയിലേക്കു—കയറിപ്പോകാമെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചതാണു്.

യാക്കോബ്യായസഭയിലേ തീരാവ്യവഹാരങ്ങളും പള്ളികളിലേ വഴക്കുകളും അനേകം യുവാക്കന്മാരുടെ നിരാശയും പല പട്ടക്കാരുടേയും ശെമ്മാശന്മാരുടേയും അസംതൃപ്തിയും മേല്പട്ടക്കാക്കു ശരിയായി ഭരണം നടത്താനുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളും പരോപകാരപ്രദമായസ്ഥാപനങ്ങൾനടത്താനുള്ള അപ്രാപ്തിയും മിഷൻ വയലിലേക്കു മിഷനറിമാരെ അയയ്ക്കുവാൻ യാതൊരു ക്രമീകരണവുംചെയ്യാത്ത അനാസ്ഥയും, എല്ലാംകൂടി അതിൽ സേവനം ചെയ്യുവാൻ വരുന്നവനെ നിരാശയിൽ മുക്കിക്കളയുമല്ലോ എന്നു് എനിക്കു തോന്നി. നിരാശയിൽ എത്താത്തവർ ഇനിയും ശ്രമിച്ചുനോക്കി സ്വന്തം അനുഭവംകൊണ്ടു പഠിക്കട്ടെ. കേടുവന്ന കപ്പലിലേ ഇരിപ്പിടങ്ങൾ നന്നാക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു് എന്തു ഫലം? കീറിയ കൂടയിൽ മത്സ്യം പിടിച്ചിട്ടാൽ എന്തു വിശേഷം?

ഞാൻ താഴെ ഒരു പൊതുവീക്ഷണം ചെയ്യുകയാണു്. യാക്കോബ്യായസഭയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ പറയുകയല്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു സഭയിലേ മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാക്കോ മെത്രാന്മാർക്കോ പട്ട

ക്കാരുടേയും ജനങ്ങളുടേയുംമേൽ ആത്മീയമായും സന്മാർഗ്ഗവും വിശ്വാസവും സംബന്ധിച്ചും അധികാരം ചെലുത്തുവാൻ അസാദ്ധ്യമായി വന്നാൽ ആ സഭ അധ:പതിക്കാതിരിക്കുമോ? ലൗകികമായ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ പൗരോഹിത്യസ്ഥാനത്തിലേക്കു വിശ്വാസികൾ പ്രവേശിക്കുകയും വേദശാസ്ത്രപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഇക്കാലത്തെ മനുഷ്യരെ നയിക്കുവാൻ അറിവു പ്രാപിക്കുന്നതിനു സ്ഥാപനമില്ലാതെ കഴങ്കുകയും ചെയ്യാനിടവരുത്തുന്ന ക്രിസ്തീയസമുദായം ലോകത്തിന്റെ വെളിച്ചമായിരിക്കുമോ? ഞായറാഴ്ചമാത്രം പള്ളിയിൽ ശുശ്രൂഷനടത്തി തങ്ങൾ ദൈവശുശ്രൂഷക്കാരാണെന്നു ഭാവിക്കുകയും ക്രയാശക്രമങ്ങളും പള്ളിക്രമങ്ങളും നടത്തുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതലായി തങ്ങൾക്കു ഒരുത്തരവാദിത്വം ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുരോഹിതന്മാരുള്ള സഭ, അതിൽ പുരോഹിതന്മാർ ധാരാളം ഉള്ളതുകൊണ്ടു പുരോഗമിക്കുമോ? ഒരു സഭയിലേ ഭരണകർത്താക്കൾ അന്തസ്സും സുഖവും എന്നതിൽക്കൂടുതൽ ജീവിതത്തിൽ ഉദ്ദേശ്യമില്ലാത്തവരായിത്തീർന്നാൽ അതിൽ എത്രത്തോളം ആത്മീയോത്കർഷം പ്രതീക്ഷിക്കാം? പുണ്യവാന്മാരും ഉത്തമ സന്യാസിമാരും മനുഷ്യർക്കു മാതൃകയായി വേണ്ടിടത്തോളം വളരുവാൻ സഭയിൽ സാധിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ അതിനു് എവിടെയോ ഒരു കേടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കരുതോ? പുരോഹിതന്മാരായിത്തിരുവാനുള്ളവരുടെ യോഗ്യതയെപ്പറ്റി കാര്യമായി ഒന്നുംതന്നെ പറയാനില്ലാതെ അവർ പള്ളിക്രമങ്ങളും കർമ്മാനയും മറ്റും നടത്താൻ പഠിച്ചാൽമതി എന്നുള്ളിടത്തോളം താണിറങ്ങിയാൽ അത്തരം പുരോഹിതന്മാരുള്ള സഭയ്ക്കു് അധ:പതനം വരാതിരിക്കുമോ? ഭരണീയർ ഭരണകർത്താക്കളെക്കാൾ ആദ്ധ്യാത്മീകവിഷയങ്ങളിൽ ജ്ഞാനികളായിത്തീരുന്നതായാൽ ആ സഭ പമ്പരംപോലെ മറിഞ്ഞുവീഴുകയില്ലേ? ഒരു സഭയുടെ നേതാക്കന്മാർ മനുഷ്യരുടെ ഉത്ഥാനത്തിനും മന:സാക്ഷിക്കും

തൃപ്തിവരുത്താത്ത ഒരു പഴഞ്ചൻ വേദശാസ്ത്രശകലത്തിന്റെ ഉറക്കം തുണ്ടുന്ന കാവൽപട്ടാളക്കാരായിത്തീർന്നാൽ, ആ സഭയെ ഉജ്ജീവിക്കുവാൻ ആർക്കാണു സാധിക്കുക? ഇങ്ങനെ എന്റെ വ്യഥയും വെന്തു നീറുവാൻ തുടങ്ങിയതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു ഞാൻ കത്തോലിക്കാസഭയെന്ന തുറമുഖത്തെത്തിയതു്

ലൗകികപരിസരങ്ങൾക്കുമീതെ ഉയരുവാൻ ഒരു സഭയ്ക്കു് ആദ്ധ്യാത്മികശക്തിയില്ലാതെ വന്നാൽ അവർ തന്റെ മക്കളോടുകൂടി അടിയിൽക്കിടന്നു് ഊർദ്ധശ്വാസം വലിക്കേണ്ടിവരും. ആധ്യാത്മീകോന്നമനം കാംക്ഷിക്കുന്നവർ എങ്ങനെയെങ്കിലും തിക്കിത്തെരുക്കി അതിൽനിന്നു പുറത്തുചാടും. അതിനു് അവരെ കുറെ ചീത്തപറഞ്ഞു കൃതാർത്ഥത അടഞ്ഞാൽ എന്തു സാധിക്കുവാൻ പോകുന്നു? ചീത്ത പറയുവാൻ തയ്യാറായിട്ടുള്ളവർക്കു് അതു പറയാതെ ഗത്യന്തരവുമില്ല. ഒരു സഭയിൽനിന്നു് അളുകൾ പാർട്ടികളായും വ്യക്തികളായും ഇങ്ങനെ അടർന്നുവീഴുന്നതു കാണുമ്പോഴെങ്കിലും അതിനു് എന്തോ രോഗമുണ്ടെന്നു് അറിവാൻ കഴിയുകയില്ലേ? ഒരു സഭയിൽത്തന്നെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു ചിന്തയുള്ളവരും കത്തോലിക്കചിന്തയുള്ളവരും വിദേശമേധാവിത്വം വേണ്ടെന്നു ശഠിക്കുന്നവരും അച്ചടക്കമില്ലാതെ വളർന്നു വന്നാൽ ആ സഭയുണ്ടോ പുരോഗമിക്കുവാൻ പോകുന്നു? ഒരു സഭയിലേ പട്ടക്കാർക്കും യുവാക്കൾക്കും അതൃപ്തി വരുത്തിക്കൂട്ടിയാൽ അതു ശിഥലീകൃതമാകാതെ കഴിയുമോ?

യാക്കോബായസഭയ്ക്കു ഞാൻ കാണുന്ന രക്ഷാമാർഗ്ഗം അതു് ഏതിൽനിന്നു വേർപെട്ടുവോ ആ പഴയ സിംഹാസനവുമായി പുനരൈക്യപ്പെടുക എന്നതുതന്നെ. മുമ്പേ ചേരുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ.

യാക്കോബായ സഭയിലിരുന്നു കത്തോലിക്കാസഭയെ ശപിച്ചു പട്ടമേറ്റിട്ടു് പിന്നെ ആ ശപിക്കപ്പെട്ട സഭയെ സ്വീകരിക്കുന്നതു ശരിയോ എന്നൊരു ചോദ്യം എനിക്കുത

ന്നെ ഉണ്ടായി. സത്യമായ സഭയെ ശപിച്ചവർക്കാണ് അതിന്റെ ദോഷം. (Shameful Contract is invalid) അസത്യവും അയോഗ്യവുമായ വാദം അസാധുവാണ്. വിഷംചേർന്ന ഭക്ഷണം ഒരാൾക്കു കൊടുക്കുവാൻ ഒരുത്തനെക്കൊണ്ടു "ഇന്ന ഭക്ഷണം ഞാൻ ഇന്നവനു കൊടുത്തുകൊള്ളാം" എന്നു സത്യം ചെയ്യിച്ചു എന്നിരിക്കട്ടെ. അവസാനം വിഷമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ അവൻ ആ ശപഥം ലംഘിക്കുന്നതാണു യഥാർത്ഥസത്യവും ദൈവപ്രസാദകരവുമായ കാര്യം. വിഷം ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞശേഷം, സത്യം ചെയ്തല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് ആ ഭക്ഷിപ്പാൻ കൊടുക്കുക മഹാ പാതകംതന്നെയാണ്. യാക്കോബായസഭ അതിലേ പ്രജകളെക്കൊണ്ടു സത്യസഭയെശപിപ്പിച്ചു പട്ടംകൊടുത്തുവിടുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണ്. അതിനാൽ, സത്യസഭയെ അറിയുന്ന ഉടൻ, ചെയ്ത സത്യം വലിയ തെറ്റായി എന്നു കണ്ടു പശ്ചാത്തപിച്ചു ദൈവത്തിങ്കലേക്കു തിരിയുകയും സത്യസഭയാൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട സത്യസഭയുടെ പട്ടക്കാരനായിത്തീരുകയും ചെയ്കയാണു വേണ്ടതു്. യഥാർത്ഥ പട്ടതപം (മാമ്മോദീസായും മൂറോനും പോലെ) ആത്മാവിൽ മായാത്ത വരപ്രസാദമുദ്ര (Character) പതിക്കുന്നതിനാൽ രണ്ടാമതു പട്ടം കൊടുക്കേണ്ടാ. ഒരാളെ അടിക്കുവാൻ കല്ലുവാങ്ങിക്കൊടുത്തു ബോധം മറച്ചു സത്യം ചെയ്യിച്ചുവെന്നിരിക്കട്ടെ. ബോധം വരുമ്പോൾ ആ സത്യം ലംഘിക്കുകയാണു ദൈവത്തിനു പ്രീതികരം. യാക്കോബായസഭ (ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നു വിചാരിച്ചാലും) തെറ്റായ ഉപദേശംകൊണ്ടു തന്റെ പ്രജകളുടെ ബോധം കെടുത്തി ചെയ്യിക്കുന്ന സത്യത്തിനു് ഇതിൽ കൂടുതൽ വിലയില്ല. അജ്ഞാനത്തിലിരുന്നു ചെയ്ത വാശ്രമം തെറ്റാണെന്നു ബോധപ്പെടുമ്പോൾ ആ തെറ്റു നീക്കിക്കളയുന്നതാണു സത്യം. സത്യം ബോധപ്പെട്ടിട്ടു് അതിനോടു മറുത്താൽ അതു പരിശുദ്ധാത്മാവിനു വിരോധമായ പാപമാണ

ല്ലോ. 'സത്യം എന്നാൽ എന്തു്?' എന്നു പീലാത്തോസിനെപ്പോലെ ചോദിക്കുന്നവർ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

മനുഷ്യൻ സത്യമാർഗ്ഗത്തിൽ എത്തുന്നതുവരെ മൈൽക്കുറ്റിപോലെ എന്നും ഒരു സ്ഥലത്തു് ഇരിക്കുവാനുള്ളവനല്ല, വണ്ടിപോലെ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടവനാണു്. അതു നീക്കം ശരിയായവഴിയിൽക്കൂടെ ആയിരിക്കണമെന്നുമാത്രം. അല്ലെങ്കിൽ, പുരോഗമനം എന്ന ഒന്നുണ്ടാകയില്ല. അതിനാൽ, ചിന്തിക്കുകയും നിഷ്കപടനായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനു നിന്നിടത്തുതന്നെ നില്ക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ജീവനുണ്ടെന്നുള്ളതിന്റെ ലക്ഷണം വളർച്ചയാണു്.

ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന മാർഗ്ഗത്തിൽ, അവിടത്തെ സേവിക്കണമെന്നുള്ള പ്രതിജ്ഞയിൽത്തന്നെയാണു ചെറുപ്പംമുതൽ ഈ വാർദ്ധക്യംവരെ ഞാൻ യാത്ര ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. പക്ഷേ, സ്വകാര്യസിദ്ധിക്കായി ഓരോരുത്തൻ ആത്മീയകാര്യങ്ങളിൽ എന്റെ കഴിവുകൾ ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങും. ദൈവഹിതമാണെന്നു ബോധ്യമുള്ളിടത്തോളം ഞാൻ സഹകരിക്കും. എന്റെ ഉത്തമബോധത്തിനെതിരായിവന്നാൽ എത്ര ത്യാഗം സഹിച്ചും ഞാൻ അതു വലിച്ചെറിയുമെന്നു് എന്നെ പരിചയമുള്ളവർക്കറിയാം. അതിൽ ജഡരക്തങ്ങളുടെ ആലോചന ഞാൻ അത്ര ഗണിക്കാറില്ല. അന്യർക്കു് എന്നെ നിന്ദിക്കുവാൻ അതിൽ പലതും കണ്ടേക്കാം. അതു് അവരുടെ സ്വഭാവശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കൊത്തവണ്ണം അവർ ചെയ്യട്ടെ. യാക്കോബായസഭയിൽ ഞാൻ ചെയ്യുവന്ന സേവനങ്ങളും ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങിയ സേവനവും ശരിയായ സഭയിൽ, ശരിയായ രീതിയിൽ പൂർത്തിയാക്കുവാൻ ദൈവംചെയ്ത ഈ മഹാകരുണമൂലം എന്റെ സങ്കടങ്ങൾക്കു ഞാൻ പരിഹാരം കണ്ടെത്തി.

അറുപതാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു സഭ വിട്ടവാൻ എത്രയോ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ബാഹ്യമായും ആന്തരികമായും ഉണ്ടു്. മത

പരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ശരിയല്ലാത്തവ കണ്ടുപിടിച്ചു തിരുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്, അവ ജീവിതത്തിനും ദൈവസേവനത്തിനും മതിയാകാതെ വരുമ്പോഴാണു്. അവശ്യം നേരിട്ട പ്പോഴാണു മുടിയനായ പുത്രനു പിതാവിന്റെ ഭവനത്തെപ്പറ്റി ചിന്തയുണ്ടായതു്. യാക്കോബായ സഭയിൽ എന്റെ ആ ദ്ധ്യാത്മികപുരോഗമനം തടഞ്ഞുപോയി എന്നു കണ്ടപ്പോഴാണു, 'സത്യസഭ ഏതു്? എന്റെ യഥാർത്ഥ ആത്മീയപിതാവു് എവിടെ?' എന്നന്വേഷിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. അതുവരെ യാക്കോബായ സഭയിൽ ബോധംകെട്ടവനായി ഞാൻ കിടന്നിരുന്നുവെന്നു പറയാം. നിരാശ എന്നെ വിളിച്ചുണർത്തി. ഒരു നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ യാക്കോബായസഭ ഞാൻ വിടുകയില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ മനഃപൂർവ്വം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. ലൗകികപ്രകാരം അവളെ പരിത്യജിക്കുവാൻ എനിക്കിഷ്ടമില്ലായിരുന്നു; പ്രയാസവുമായിരുന്നു. സത്യസഭയിലേക്കു് എന്നെ അതു ആകർഷിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ഇരുന്നിടത്തുതന്നെ ഇരുന്നു മരിക്കുമായിരുന്നു.

പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റുസഭകളെയും ഞാൻ നോക്കി. അനിയന്ത്രിതമായ അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യംമൂലം അവയിൽ ഒരു 'ബാബേല'ത്രേ ഞാൻ മർശിച്ചതു്. ഓരോ പണ്ഡിതനും ഓരോ വിധത്തിൽ എഴുതുന്നു. അതു് എന്നെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റുസഭ തെരഞ്ഞെടുത്തെങ്കിൽ ആത്മീയജീവിതത്തിൽ ഞാൻ കുഴഞ്ഞേനേ, കത്തോലിക്കാസഭ ഒരു പാറമേൽ നില്ക്കുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടു. ഇതുതന്നെ സത്യത്തിന്റെ തുണും ഇളകാത്ത അടിസ്ഥാനവുമായ ദൈവമന്ദിരം എന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചു. അതിന്റെ കാവൽക്കാരോടു് എന്റെ 'വേദവ്യാഖ്യാനം' എന്നു ചുമട്ടുമായി എന്നെ അകത്തു കയറ്റുമോ എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ളവക്കു് ഈ വീട്ടിൽ ഇടമുണ്ടെന്നു് അവർ പറഞ്ഞു. ഞാൻ കയറിച്ചെന്നു. ഞാൻ അന്വേഷിച്ചിരുന്ന എന്റെ കർത്താവിനെ അവിടെ ഞാൻ

കണ്ടെത്തി. അവിടെ എത്തുന്നതുവരെ എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്നറിയാതെ അനേകദിവസങ്ങൾ എന്റെ ഹൃദയം കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. എനിക്കനുഭവപ്പെട്ട പോരാട്ടം ഇല്ലാത്ത ഒരുവനു്, ഞാൻ പറയുന്നതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമാണെന്നു് എനിക്കറിയാം. എല്ലാവരും അവനവന്റെ നിലവച്ചേ മറ്റുള്ളവരെക്കാണുകയുള്ളൂ. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഇതുവരേയും അസംഖ്യങ്ങളായ നന്മകൾ ചെയ്തതന്ന ദൈവം കത്തോലിക്കാസഭയുടെ മടിയിൽ എന്നെ കിടത്തിയതു് ഏറ്റവും അത്യാവശ്യപ്പെട്ട നേരത്തു നല്കിയ കരുണയാണു്. അല്ലെങ്കിൽ, സത്യാന്വേഷണത്തിൽ ഞാൻ മരിച്ചുപോകയോ ഭ്രാന്തനാകയോ ചെയ്യുമായിരുന്നു. കൂടെമാസങ്ങൾക്കുടി താമസിക്കുവാൻ പലരും എന്നോടു പറഞ്ഞു. തങ്ങൾ പറയുന്നതെന്തെന്നു് അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. യാക്കോബായസഭയോടുള്ള വഴക്കുകൊണ്ടല്ല ഞാൻ പോന്നതു്. എനിക്കു് ഒരു വഴക്കും ഇല്ല. എന്റെ സ്വന്തം വീടു ഞാൻ കണ്ടെത്തി എന്നേയുള്ളൂ. ഞാൻ അന്യഭവനത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്നുവെന്നു് ഇപ്പോൾ, സ്വഭവനത്തിലെത്തിയപ്പോഴാണറിഞ്ഞതു്.

ഞാൻ തിരുനാപ്പിള്ളിയിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തു യാക്കോബായസഭയെ ഉയർത്തുവാൻ, കത്തോലിക്കാസഭയിലേ പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കണമെന്നു പരേതനായ അലുവായിലേ മാർ അത്തനാസ്യോസ് തിരുമേനി എന്നെ ഉപദേശിച്ചു. എന്നെ മെത്രാനാക്കുവാൻ താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും പറയുകയുണ്ടായി. ആ കാര്യം വടക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലുള്ള യാക്കോബായക്കാർക്ക് നന്നായി അറിയാം. ശീശ്മസഭയിലേ മെത്രാനാകുന്നതിനെക്കാൾ ദൈവമന്ദിരത്തിലേ ഭൃത്യനായിരിക്കുന്നതാണു നല്ലതു്.

ഏകദേശം 1934-വരെ കത്തോലിക്കാസഭയിലേ പല പുസ്തകങ്ങളും വായിച്ചുകിട്ടിയ ഭക്തിക്കുറഞ്ഞ രീതികൾ യാക്കോബായസഭയിൽ വളരുമോ എന്നറിവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു.

അതിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ അവയ്ക്കു സ്ഥാനമില്ലെന്നു മനസ്സിലായി. 1935 മുതൽ അധികം വായിച്ചതു പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റു പുസ്തകങ്ങളാണു്. അതിൽ കണ്ട നന്മകളും യാക്കോബായസഭയിൽ വരുത്തിയാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നി. 1956 ആയപ്പോഴേക്കും അതും യാക്കോബായമണ്ണിൽ വളരുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു മനസ്സിലായി. ഇങ്ങനെ 40 കൊല്ലത്തോളം യാക്കോബായ സഭയിൽ നടത്തിയ എന്റെ ശ്രമം സാരമായ ഒരു കാര്യവും സാധിപ്പിച്ചില്ല. കുറെപ്പേർ അത്മീയമായി ഉണർത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, അവർക്കു നിലനില്പാൻ യാക്കോബായസഭയിലേ ചുറുപാടുകളും തീരെ അനുകൂലങ്ങളല്ല. അങ്ങനെയുള്ള എന്റെ അത്മീയമിത്രങ്ങളോടു് എനിക്കു വിനയമായി അപേക്ഷിപ്പാനുള്ളതു, ശാന്തമായി കത്തോലിക്കു പുസ്തകങ്ങളും വായിക്കണമെന്നും നിങ്ങളിൽ മുളച്ചിട്ടുള്ള നന്മകളും യഥാർത്ഥസഭയിൽവന്നു വളർത്തണമെന്നുമാണു്. യാക്കോബായസഭയിലേ വേദശാസ്ത്രം, ഞാൻ അതിലേ മല്പാന്മാരിൽനിന്നു ഗ്രഹിച്ചതു്, ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ വിലപ്പോകയില്ലെന്നു കണ്ടു. നിങ്ങളിൽ സമർത്ഥന്മാർ ആ വേദശാസ്ത്രം പഠിപ്പിച്ചു് ഇതരസഭകളിൽ ജ്ഞാനികളും ഭക്തന്മാരുമായവരെ യാക്കോബായസഭയിലേക്കു കൊണ്ടുവരുവാനൊക്കുമോ എന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുവിൻ. മനഃസാക്ഷിയേയും വിവേകത്തേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനും സമ്മതിപ്പിക്കുവാനും കഴിയാത്ത ഒരു വേദശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുവാൻ എനിക്കസാദ്ധ്യമാണു്. ലോകത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ അവശ്യത്തിനു തക്കവണ്ണം സനാതനസത്യങ്ങളെ വികസിപ്പിച്ചു പുതിയഭാഷയിൽ പറയുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അന്ത്യോക്യാപ്രതിനിധി എനിക്കു തരുകയില്ലെന്നും ഉറപ്പായി. തന്നാലും വിശേഷമുണ്ടാകയുമില്ലായിരുന്നു.

യാക്കോബായസഭ ദൈവത്തിന്റെ സഭയാണോ എന്നു സംശയിച്ചു് ഒരു യാക്കോബായ മെത്രാപ്പോലീത്തായോടു

ഞാൻ ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം മൗനമായിരുന്നതേയുള്ളു. അതേ സംശയം മെത്രാനും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം.

ഈ പരിസരങ്ങളിലാണു 21 വയസ്സുമുതൽ ഞാൻ പഠിച്ച കത്തോലിക്കപുസ്തകങ്ങളെ പുനർവീക്ഷണം ചെയ്യുകയും കത്തോലിക്കസഭാവേദശാസ്ത്രത്തിലേ ചില പ്രധാനകാര്യങ്ങൾ പഠിക്കുകയും ചെയ്തതു്. ക്രമേണ യാക്കോബായസഭയും പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുസഭകളുമല്ല, കത്തോലിക്കാസഭതന്നെ ദൈവത്തിൻെറ ഏകകളശ്യസഭ എന്നു ഗ്രഹിച്ചു. (രണ്ടാം അദ്ധ്യായം കാണുക) എനിക്കു ബോധപ്പെട്ടതിനാൽ മറ്റുള്ളവരേയും ബോധപ്പെടുത്തുവാൻ എനിക്കു കഴിയുമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. പലരും ബുദ്ധിയിൽ ബോധപ്പെട്ടാലും ഇച്ഛാശക്തിയിൽ അതിനെ സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം അനേകം കുരുക്കുകളിൽ പിണഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. പരമാത്മികം പഠിച്ചുനോക്കണം. കറകരമായ അജ്ഞാനം ദൈവം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. യാക്കോബായസഭയിലേ രണ്ടു പാർട്ടികളും യോജിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതു ദൈവത്തിൻെറ സഭയാകുകയില്ല. ദൈവത്തിൻെറ ഏകകളശ്യസഭയോടു യോജിക്കണം. സ്ഥാപിതതാത്പര്യങ്ങൾ പലരേയും അതിനു തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നു.

കത്തോലിക്കാസഭയിൽ കൊള്ളരുതാത്ത ജീവിതം നയിക്കുന്ന അനേകവ്യക്തികളും ഉണ്ടെന്നു് എനിക്കറിയാം. അതേസമയം, അതിലേ അസംഖ്യരായ പുണ്യവാന്മാരും അനേകവിധസേവനങ്ങളും ചെയ്യുന്ന നിരവധി സന്ന്യാസാശ്രമങ്ങളും, ലോകത്തിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ചെന്നു് അക്ഷീണയത്നം നടത്തുന്ന ആയിരമായിരം മിഷനറിമാരും അസംഖ്യങ്ങളായ സവ്വകലാശാലകളും ആതുരാലയങ്ങളും അനാഥശാലകളും, യാക്കോബായക്കാർതന്നെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്ന അതിലേ മനോഹരങ്ങളായ കേതഗ്രന്ഥങ്ങളും, കത്തോലിക്കാസഭ ഒരു മണലാരണ്യമല്ലെന്നും നല്ല ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിൻെറ മുന്തിരിത്തോപ്പാണെന്നും കാണിക്കുന്നു. ഞാൻ കത്തോലിക്കാസഭയിലേ ഒരാശ്രമത്തിൽ ജീവി

ച്ചപ്പോഴാണു ക്രിസ്തുവിനെ ആരാധിക്കുന്നതിനും പുണ്യപുണ്ണ്യ
ത സമ്പാദിക്കുന്നതിനും അതിലുള്ള സൗകര്യങ്ങളും നന്നായി
ഗ്രഹിച്ചതു് മറുസഭകളിലേ ചില ആശ്രമങ്ങളിലും ഞാൻ
താമസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, കത്തോലിക്കാസഭയിലേ ആശ്ര
മത്തിൽ ഞാൻ കണ്ട അന്തരീക്ഷം അവിടെയെങ്ങും ദർശി
ച്ചിട്ടില്ല.

മാർത്തോമ്മാസഭയിൽ ചേരുവാൻ ചിലർ എന്നെ ഉ
പദേശിക്കുകയുണ്ടായി. ഞാൻ അങ്ങോട്ടാണെങ്കിൽ എന്റെ
പല സ്നേഹിതന്മാർ എന്നെ അനുഗമിക്കുമെന്നും തോന്നി. പ
ക്ഷേ, ഞാനെന്തു ചെയ്യും? ദൈവത്തിന്റെ സഭ അതാണെ
ന്നു് ഒരുത്തമബോധം കിട്ടാതെ ഞാനെങ്ങനെ അതിൽ
ചേരും? കുറേ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പായിരുന്നെങ്കിൽ അതിൽ
ചേരുവാൻ ഒരു താത്പര്യം എനിക്കുണ്ടാകുമായിരുന്നു. ഇ
പ്പോൾ അവർ വ്യവഹാരത്തിൽ പതിച്ചു. ഒരു നൂറാണ്ടായി
ട്ടും വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ എന്തെന്നു് അതിൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെ
ട്ടിട്ടില്ല. അമിത കൃത്തിപ്പുകാരും (Higher Critics) ബൈബി
ളിലേ അക്ഷരനിവേശിതവാക്കോരും അതിലുണ്ടു്. ഇവരുടെയും
ശരിയാണെന്നു് എനിക്കു ബോധം വരുന്നില്ല. പൊതുവേ പ
റഞ്ഞാൽ പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുവകുപ്പുകളിൽ രക്ഷയ്ക്കു് അവശ്യമാ
യ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൺഫ്യൂഷനും ഖണ്ഡിതവുമായ തീരുമാ
നം ചെയ്യാൻ ഒരു യോപ്പാടു് അതിലേ പണ്ഡിതന്മാരുടെ
ചില പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിലാണു രക്ഷ
എന്നു പറയുമെങ്കിലും ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ച വിശ്വാസസത്യങ്ങ
ളെ സംബന്ധിച്ചു വലിയ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ അവ
രിൽ കാണുന്നതുമൂലം പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറിസം അകപ്പാടെ എനി
ക്കു യോജനകമായിരിക്കുന്നു. അതിൽ വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ
അവ്യക്തമാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നി. എന്നാൽ, ചില ആ
ദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങൾക്കു പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറു വകുപ്പുകാർ പ്രോത്സാ
ഹനം നല്കുന്നുണ്ടെന്നു് എനിക്കറിയാം.

കത്തോലിസിസവും പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറിസവും തമ്മിൽ എന്റെ പഠനത്തിൽ കിട്ടിയ പ്രകാരം ഒന്നു താരതമ്യം ചെയ്യാം.

കത്തോലിസിസം

1. പഠിപ്പിക്കുവാൻ അധികാരമുള്ള സഭ.

2. ബൈബിളും, ദൈവികമായി വിശ്വലാപിതാക്കന്മാർ നല്കിയിട്ടുള്ള പാരമ്പര്യങ്ങളും പരിഗണിക്കണം.

3. സഭയുടെ വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ നിഷേധിച്ചുകൂടാ.

4. പൗരോഹിത്യസ്ഥാനികൾ സ്ഥാനപതികളായി പ്രവർത്തിച്ചു പല കൃപാവരങ്ങളും കൊടുക്കുന്നു.

5. ക്രൂശകൾ രക്ഷയ്ക്കു് അത്യാവശ്യമായ കൃപാമാർഗ്ഗങ്ങളാണു്.

6. വിശ്വാസവും പ്രവൃത്തിയും കൂടിച്ചേർന്നാണു രക്ഷാനുഭവത്തിലായി വളരുന്നതു്. (വിശ്വാസം എന്നതിനു കത്തോലിക്കാസഭയും പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുകാരും തമ്മിൽ നിർവ്വചന വ്യത്യാസമുണ്ടു്)

7. കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്കു ശരീരവും ആത്മാവും ഉണ്ടു്. ബാഹ്യമായ സംഘടനയാണു ശരീരം; കൃപാവരങ്ങൾ ആത്മാവും. ഈ ശരീരത്തിലും ആത്മാവിലും നാം ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നാണു ക്രിസ്തുവിൻറെ കല്പന.

8. ക്രിസ്തുവിൻറെ മൗതികശരീരമായ (Mystical Body) കത്തോലിക്കാസഭയിൽക്കൂടിയാണു രക്ഷ തേടേണ്ടതു്. ദൃശ്യമായ ഏകസഭയിൽനിന്നു വേർപെട്ട ക്രിസ്തുവിനെ കത്തോലിക്കാസഭ കാണുന്നില്ല. ക്രിസ്തുവും സഭയും, തലയും ശരീരവും ആണു്.

പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറിസം

1. വ്യക്തി തന്നെത്താൻ പഠിച്ചുകൊൾക.

2. ബൈബിൾമാത്രം നോക്കിയാൽ മതി.

3. ഒരാൾക്കിഷ്ടമുള്ള വിശ്വാസസത്യം സ്വീകരിക്കാം.

4. കൃപാവരങ്ങൾ പ്രാപിക്കാൻ യാതൊരു മദ്ധ്യസ്ഥന്റേയുമാവശ്യമില്ല.

5. ക്രമാശകൾ ഒരാളുടെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചു കൈക്കൊള്ളുകയോ കൈക്കൊള്ളാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യാം [രക്ഷാസൈന്യം കേപ്പക്കേഴ്സ് ഇവർക്കു ക്രമാശകൾ ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ലെന്നാണ് അറിവ്.]

6. വിശ്വാസത്താൽമാത്രം രക്ഷ ഉണ്ടാകുന്നു.

7. സഭ കാണപ്പെടുന്ന ഏകസംഘമല്ല. വീണ്ടും ജനിച്ചവർമാത്രം ചേർന്ന അദൃശ്യമായ ഒന്നാണ്.

8 സഭയിൽക്കൂടിയല്ല, നേരിട്ടു ക്രിസ്തുവിൽക്കൂടിയാണു രക്ഷ നേടേണ്ടതു്

കത്തോലിക്കാസഭയിലേ വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്രം ആഴമായി പഠിക്കുമ്പോൾ "വിശ്വാസം" എന്ന പദത്താൽ അവർ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയവരെ കീഴ്പ്പെടുവും ഖണ്ഡിതവും ഉന്നതവും ശക്തിയേറിയതുമായ സത്യങ്ങളാണെന്നു കാണുന്നു. അപ്രമാദിത്വമുള്ള ഒരു സഭയുടെ അദ്ധ്യാപനത്തിനു വിധേയരായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയുള്ള ഒരു വിശ്വാസം അവർക്കുണ്ടാകുന്നതു്.

പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുമതങ്ങൾ വിശ്വാസത്തെ രണ്ടായി തരംതിരിക്കുന്നു: 1) രക്ഷണ്യവിശ്വാസം (Saving Faith). ഇതു ക്രിസ്തു എന്ന ആളിൽ (സഭയുടെ തലയിൽമാത്രം) ഉള്ള ഒരാശ്രയം. ഈ ആശ്രയത്തെ ക്രിസ്തുവിലുള്ള ശരണത്തിലും സ്നേഹത്തിലും (Hope & Love) ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കത്തോലിക്കാസഭ പറയുന്നു എന്നാണു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചതു്. 2) പൊതുവിശ്വാസം(Common Faith) അതായതു്, വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ. ഈ സത്യങ്ങളിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുസഭകൾ തമ്മിൽ ഭിന്നിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കാസഭ വിശ്വാസം എന്നു പറയുന്നതു് ഈ അർത്ഥത്തിലാണെന്നു പറഞ്ഞ

ല്ലോ. അതിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായം വന്നുകൂടെന്നുള്ളതു കത്തോലിക്കാസഭയുടെ നിർബന്ധമാണ്. പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുകാർക്കു പൊതുവിശ്വാസത്തിൻെറ നിഷ്കൃഷ്ടമാർഗ്ഗം അവരവരിലും, കത്തോലിക്കർക്ക് അതു അപ്രമാദിതസഭയിലുമാണ്. പ്രധാനമായി ഇതാണു പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുകാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നു പറയുന്നതു്. കത്തോലിസിസത്തിൻെറ മേന്മയായി ഞാൻ കണ്ടതു്, പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുകാരെപ്പോലെ സ്വന്തം യുക്തിയിൽ ആശ്രയിക്കാതെ കത്തോലിക്കർ പ്രധാനമായി ദൈവികാധികാരത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നു എന്നുള്ളതത്രേ. അവരുടെ യുക്തിയെ ദൈവികാധികാരത്തിനു വിധേയമാക്കുന്നു. ദൈവികാധികാരമുള്ള ഒരു സഭ ഉണ്ടെന്നുള്ള ബോധംകൊണ്ടാണല്ലോ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ "ഏകസഭയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു" എന്നു നാം ചൊല്ലുന്നതു്. ഈ ഏകസഭയെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ദൈവകൃപതന്നെവേണം.

കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ബാഹ്യൈക്യം ഈ വിശ്വാസൈക്യത്തിലാണു നിലകൊള്ളുന്നതു്. പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുസഭകൾ ഈ വിശ്വാസസത്യങ്ങളിൽ പരസ്പരം അനൈക്യത്തിലിരിക്കുന്നു. വേദപുസ്തകത്തെ അവനവനു വ്യാഖ്യാനിക്കാമെന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യംമൂലം ഓരോരുത്തനും ഓരോ മതം ഉള്ളവനായിത്തീരുന്നു. വിശ്വാസത്തിലുള്ള ഈ അനൈക്യം ക്രിസ്തു അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ നമുക്കു ചർച്ച ചെയ്യാം.

വേദവാക്യങ്ങളുടെ ദുർഗ്രഹത, ഇതരസംശയങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള കഴപ്പങ്ങൾ ഇവ വരുമ്പോൾ കത്തോലിക്കൻ സ്വന്തം ജ്ഞാനത്തിലും ബുദ്ധിയിലും ആശ്രയിക്കാതെ അപ്രമാദിതസഭയുടെ പഠിപ്പിക്കലിനു വിധേയനായി സ്വസ്ഥത അനുഭവിക്കുന്നു. പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറിസത്തിൽ സംശയങ്ങൾ അലട്ടുമ്പോൾ കത്തോലിസിസത്തിലേ ആദ്ധ്യാത്മികരംഗത്തു് ഒരു ധൈര്യം ലഭിക്കുന്നു.

39152
KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

കത്തോലിസിസവും പ്രോട്ടസ്റ്റൻറിസവും യോജിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നുള്ള ഒരു പരിശ്രമമായിരുന്നു എന്റെ വേർതിരിവ്വാനത്തിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ, രണ്ടിലേയും കുറ്റങ്ങൾ തീർത്തതാണു യഥാർത്ഥമായ സഭ എന്നു ഞാൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരുന്നു. അവ രണ്ടിനേയും യോജിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗമില്ലെന്നും രണ്ടിലൊന്നു തെരഞ്ഞെടുക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു എന്നും വന്നപ്പോൾ എന്റെ ഉത്തമബോധപ്രകാരം കത്തോലിസിസം തെരഞ്ഞെടുത്തു് ഈ വിശ്രമത്തിൽ വന്നെത്തി. പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറിസം തെരഞ്ഞെടുത്തെങ്കിൽ ഞാൻ നടുക്കടലിൽ വീണ്ടും അലയുമായിരുന്നു.

19 നൂറാണ്ടുകളോളം പാതാളവാതിലുകൾ ബലംചെയ്തുനോക്കിയിട്ടും കത്തോലിക്കാസഭ ക്ഷയിക്കുകയോ ബലഹീനയാവുകയോ ചെയ്യാത്തതു്, ക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതികശരീരം അവർ ആയതുകൊണ്ടുതന്നെയെന്നു് ഒരു ധൈര്യം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു.

കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പരമാധികാരം നമ്മെ അടിമകളാക്കുന്നില്ല. അവിശ്വാസങ്ങളുടെ കൊടുങ്കാറ്റിൽ നാം അലയാതെ നമ്മെ ദൈവികാധികാരത്തിൽ നിറുത്തുന്നതിനു സഹായിക്കുകയാണു്. പരമാധികാരമില്ലാത്ത സഭകൾ ഛിന്നഭിന്നമാകുന്നതു ക്രൈസ്തവലോകചരിത്രം പഠിച്ചാൽ കാണാം. കത്തോലിക്കരുടെ ഐക്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏകദിവികാരിയെ അനുസരിക്കുന്നു എന്നതിലാണു്.

പത്രോസിൽ കുടുകുമണിപോലെയിരുന്ന ഈ പരമാധികാരം നൂറാണ്ടുകൾകൊണ്ടു് അനേകം കൊടുങ്കാറ്റുകളുടേയും പെരുമഴകളുടേയും ഇടയിൽക്കൂടി പ്രയോഗത്തിൽ വികസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചുവളർന്നു പുരുഷനാകുന്നതുപോലെ ഈ വികാസത്തെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ വി

കാരണം അവശ്യമായതുകൊണ്ടു ദൈവം അങ്ങനെ ആക്കിത്തീർത്തതാകുന്നു.

കത്തോലിക്കാസഭ സഭയുടെ ഏകതത്ത്വത്തെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിക്കുമ്പോൾ, എന്റെ അറിവനുസരിച്ചു്, കിഴക്കൻസഭകൾ ശാഖാവാദവും (Branch Theory) പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുസഭകൾ ചിലതു ശാഖാവാദവും ചിലതു് ആത്മശൈഥില്യവാദവും (Soul Theory) പഠിപ്പിക്കുന്നു. എനിക്കും ഈ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും നിഗളവും ഏകസത്യതത്ത്വത്തെ തകർത്തുകളഞ്ഞു. അപ്പോൾ, മറ്റു തത്ത്വങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചു. വേർപെട്ടുപോയ ഭാഗങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരിയാകുന്ന ചങ്കു് ഇരിക്കുന്ന ശരീരത്തോടു യോജിക്കണം.

കത്തോലിക്കാസഭയെ വെറും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് എന്നു കുറ്റപ്പെടുത്തിപ്പറയുന്നവരുണ്ടു്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ, ആ സഭയുടെ അനുസരണത്തിലിരുന്നു് ഇത്രയേറെ മഹാപുണ്യവാന്മാർ ഉണ്ടായതു് എങ്ങനെ? മറ്റു സഭകളിൽ ഇത്രയേറെയും ഇത്രമികച്ചവരും ആയ പുണ്യവാന്മാരെ കാണാനില്ലല്ലോ. മറ്റു സഭകളിൽ തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള സത്യത്തെ ഉത്തമവിശ്വാസത്തിൽ പിൻഗമിച്ചിട്ടുള്ളവർ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ആത്മാവിലാണെന്ന തത്ത്വം മുമ്പു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ നില എന്തെന്നാൽ, പ്രായമുള്ള ഒരുത്തൻ വിശ്വാസത്താലും മാമ്മോദീസായാലും രക്ഷയ്ക്കു് അവകാശിയായിത്തീരുന്നുവെന്നാണു്. മർക്കോ. 16: 16-ൽ "വിശ്വസിക്കുകയും സ്നാനം ഏല്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ രക്ഷപ്പെടും" എന്നെഴുതിയിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക. രക്ഷയ്ക്കു് അവിടെ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമായി കർത്താവുതന്നെ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ വാക്യത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നവർ അതിനെ അനുസരിക്കണം. ഇങ്ങനെ, ഒരുവന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്ന രക്ഷ പടിപടിയായി പ്രാർത്ഥനകളെക്കൊണ്ടും

കർബാന മുതലായ ക്രമാശകളെക്കൊണ്ടും വളർന്നവരുന്ന. റോമാലേഖനത്തിൽ വിശ്വാസത്താലുള്ള നീതീകരണം എന്നു പറയുന്നതിനെ കത്തോലിക്കാസഭ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു ക്രിസ്തുവിലുള്ള ശരണവും സ്നേഹവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനുപുറമേ ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ച സത്യങ്ങളിൽ അനുസരണവും വേണമെന്നാണു്. സഭ ക്രിസ്തുതന്നെയെന്നു് പൗലോസു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. I കോറി. 1: 12, 13. "ഞാൻ മിശിഹായുള്ളവനാകുന്നു എന്നു പറയുന്ന ചിലരും നിങ്ങളിലുണ്ടു്. മിശിഹാ ഒരു പക്ഷേ വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ?" അവിടെ സഭ ക്രിസ്തുതന്നെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുക, ക്രിസ്തുവും പഠിപ്പിക്കുന്നതു തന്റെ സഭ താൻതന്നെയെന്നാണു്. പ്രവൃ. 9: 4; 22: 7; 26: 14. "അവൻ നിലത്തുവീണു ശാവോൽ, ശാവോൽ നീ എന്നെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതെന്തു്?" നൈസായിലെ മാർ ഗ്രിഗോരിയോസു് എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്, 'സഭയെ ക്രിസ്തു എന്നു പൗലോസുശ്ലീഹാ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു'. അതിനാൽ, തന്റെ സഭയെ വിട്ടിട്ടു് ഒരു ക്രിസ്തുവിനെ സങ്കല്പിക്കുന്നതു ചിന്താക്കുഴപ്പമാണു്. അതാണു പലരേയും അബദ്ധത്തിൽ പതിപ്പിക്കുന്നതു്. രക്ഷ വളർന്നവരുന്നതിനു സന്മാർഗ്ഗപ്രവൃത്തികൾ ആവശ്യമാണു്. (ഫിലി. 2; 12. I കോറി. 9: 27. യാക്കോബിന്റെ ലേഖനം മുതലായവ നോക്കുക). ദൈവത്തിന്റെ സൗജന്യമായ കൃപാവരങ്ങളെ തരുന്നതിനു ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളാണു ക്രമാശകർമം. മറുവിധത്തിൽ കൊടുക്കുക ദൈവത്തിനു അസാദ്ധ്യമെന്നു കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നിട്ടുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെയാണു ക്രമാശകർമം എന്നു പറയുന്നതു്. സൗജന്യരക്ഷയും ക്രമാശകളും സന്മാർഗ്ഗപ്രവൃത്തികളും തമ്മിൽ പൊരുത്തമില്ലെന്നു പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റു ചിന്താഗതി നിർമ്മലസുവിശേഷമല്ല. യഥാർത്ഥ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നു പലതും വെട്ടിക്കളഞ്ഞ മറ്റൊരു തെറ്റായ സുവിശേഷമാണതു്. മുക

ഛേദിച്ചുകളഞ്ഞാൽ മുഖം എങ്ങനെയിരിക്കും? അതുപോലെ, ഒരു ഭയങ്കരതയുണ്ട് അർദ്ധസത്യം പറയുന്ന സുവിശേഷത്തിനു്. ദൈവികഭണ്ഡാരത്തിൽ ശേഖരിച്ചിരിക്കുന്ന സൗജന്യമായ രക്ഷ നമ്മുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടെ നമുക്കു പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള ദൈവികമാർഗ്ഗങ്ങളാണു ക്രമാശകം. മനുഷ്യാവതാരംതന്നെ ഒരു ക്രമാശയാണു്. അപ്രത്യക്ഷനായ ഒരുള്ള പ്രത്യക്ഷമാർഗ്ഗം എന്നാണു് അതിന്റെ തത്വം.

ക്രിസ്തു ശാരീരികമായി ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ, തന്നെ സമീപിച്ചവർക്കു രക്ഷകൊടുത്തു. മനുഷ്യാവതാരശരീരം സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു് ആരോഹണംചെയ്തശേഷം മൗതികശരീരംമൂലം തന്റെ സൗജന്യരക്ഷ കൊടുക്കുന്നു. ക്രിസ്തുതന്നെയാണു് എപ്പോഴും രക്ഷകൊടുക്കുന്നതു്.

കത്തോലിക്കരിൽക്കാണുന്ന പല കുറവുകളെയുമാത്ഥകത്തോലിസിസമാക്കിയും, അതിലേ അറിവില്ലാത്തവരുടെ വല്ല അന്ധതയെ എടുത്തു പൊക്കിക്കാണിച്ചു് അതിനെ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പഠിപ്പിക്കലാക്കിയും, പല കെട്ടുകഥകളെ ചരിത്രമാക്കിയും, അതിൽപ്പെട്ട കളകളാകുന്ന അനുകരണങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളെ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട രീതിയാക്കിയും, ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രധാനാംഗത്തിന്റെ അഭിപ്രായം അപ്രമാദിതവിശ്വാസമായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചും, ഒരു അച്ചടക്കനടപടിയെ ആരെങ്കിലും ലംഘിച്ചാൽ അതു് അപ്രമാദിതപ്രഖ്യാപനത്തെ ലംഘിച്ചതിനു് ഉദാഹരണമാക്കിയും മറ്റും ആക്ഷേപിക്കുന്നതു നേരുള്ളവർക്കു ചേർന്നതല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള പീരങ്കിവെടികൾകൊണ്ടു് ഈ ഹിമാലയപർവ്വതത്തെ അർട്ടിക്കുസമുദ്രത്തിൽ മുക്കിക്കളയുവാനും സാദ്ധ്യമല്ല. പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ അധികമഹത്വത്തിനു ധാരാളം ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന മുന്തിരി ഏതാണെന്നു ന്യായമായി വിധിക്കുക. കാട്ടുമുന്തിരി ഏതാണെന്നു ഫലംകൊണ്ടറിയരുതോ?

അവരവരുടെ സഭ നല്ലതെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് എന്തുഫലം? ദൈവത്തിന്റെ സഭ ഏതെന്നല്ലേ അറിയേണ്ടതു്? നില്ക്കുന്നിടത്തു നില്ക്കുന്നതു് ഒരുവക ക്ഷണയെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ, നില്ക്കേണ്ടിടത്തു നിന്നാലേ രക്ഷയിൽ എത്തുകയുള്ളു.

കത്തോലിക്കാസഭ അപ്പോസ്തലികസഭയല്ല എന്നു് ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണ പലർക്കും ഉണ്ടു്. അപ്പോസ്തലകാലത്തു കാണാത്ത പലതും അതിൽ ഉണ്ടെന്നാണു് അവരുടെ ആക്ഷേപം. എന്നാൽ, അപ്പോസ്തലവിശ്വാസത്തിൽ അന്തർലയിച്ചിരുന്നതും ബൈബിളിലും ദൈവികപാരമ്പര്യങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നവയും വികസിതമായിട്ടുണ്ടെന്നേയുള്ളു. ഒരു ചെടി വൃക്ഷമാകുന്നതുപോലെ ആ വികസനത്തെ ഗണിക്കുക. മുരടിച്ച ചെടി നട്ടവന്നും ഇരിക്കും; ജീവനുള്ളതു വളരും. ആ ചെടിയിൽ അദ്യം ഇല്ലാത്തതു് ഒന്നും വളരുകയില്ല. കോഴിമുട്ടയിൽനിന്നതന്നെ കോഴിപ്പൂവൻ ഉണ്ടായിവരുന്നതുപോലെ ഇതു ഗ്രഹിക്കാം

ക്രിസ്തു തന്റെ പിൻഗാമികൾക്കുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ച ഐക്യം ഏതു സഭയിൽ കാണുന്നു? നമുക്കു വേണമെന്നു ക്രിസ്തു കല്പിച്ച സ്നേഹത്തിന്റെ നിരവധി ശ്രുശ്രൂഷകൾ ഏതു സഭയിൽ കാണുന്നു? "ഒരു വിശ്വാസം, ഒരു കർത്താവു്," എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പഠനത്തിന്റെയും ഭരണത്തിന്റെയും ഐക്യം പ്രായോഗികമായിക്കാണുന്ന സഭയേതു്? ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ വെളിച്ചമായിരിക്കണമെന്നു കർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതനുസരിച്ചു ലോകം മുഴുവനും ഏകവിശ്വാസത്തിന്റെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്ന സഭ ഏതു്? അപ്പോസ്തലികസഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലെ ദിവസംതോറും ദിവ്യപൂജ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഏകസഭ ഏതു്? ഒരു പ്രിയമാതാവിനെപ്പോലെ തന്റെ മക്കളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതുയേറിയ സ്ഥാപനങ്ങളും നടത്തി സംരക്ഷിക്കുന്ന സഭ ഏതു്? 19 നൂറ്റാണ്ടുകളായി പാതാളവാതിലുകളും [illegible]മഹാസ

മരം ചെയ്തിട്ടും ക്ഷയിക്കാതിരിക്കുന്ന സഭ ഏതു്? മനുഷ്യരിൽനിന്നു മതബോധം ക്ഷയിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തും പുണ്യവാന്മാരേയും രക്തസാക്ഷികളേയും ദൈവത്തിനു കാഴ്ചവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സഭ ഏതു്?

യാക്കോബായസഭയെ ഞാൻ പരിഹസിക്കുകയല്ല. മാതൃസഭയിൽനിന്നു വേർപെട്ടതിനാൽ, ഞാൻ ജനിച്ചു് ഇതുവരെ വളർന്ന യാക്കോബായസഭ ക്ഷയിക്കുന്നവല്ലോ എന്നു ഞാൻ സങ്കടപ്പെടുകയാണു്. പ്രസംഗങ്ങളും പറയുവാനും ധ്യാനങ്ങളും നടത്തുവാനും ബൈബിൾക്ലാസുകളും നടത്തുവാനും പുസ്തകങ്ങളും അച്ചിപ്പാനും എനിക്കു ജ്ഞാനം കിട്ടിയതു യാക്കോബായസഭയിലേ പുസ്തകങ്ങളുംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, അധികവും മറു പുസ്തകങ്ങളും കൊണ്ടാണു്. ഈ നിലയിൽ ഒരു നൂറാണ്ടുകൂടെ കഴിയുമ്പോൾ യാക്കോബായസഭ നാമാവശേഷമായേക്കും.

സഹിച്ചും വഹിച്ചും എനിക്കു് ഇനി കുറച്ചുകാലംകൂടി യാക്കോബായസഭയിൽ ജീവിക്കാമായിരുന്നില്ലേ? കത്തോലിക്കാസഭ തന്നെ ശരീരമാണെന്നും യാക്കോബായസഭ അതിൽനിന്നു ഛേദിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും ദൈവം എന്നെ ബോധപ്പെടുത്താതിരുന്നുവെങ്കിൽ അങ്ങനെ ജീവിക്കാമായിരുന്നു. മതം ഒരാഡംബരംമാത്രം ആക്കിയിരുന്നവർക്കു യാക്കോബായസഭയിലോ മറേതെങ്കിലും സഭയിലോ ജീവിക്കാം. എന്നാൽ, ഒരു സഭയുടെ നില തെറ്റാണെന്നു ഉത്തമബോധം വന്നതിനുശേഷം അതിൽ ജീവിച്ചാൽ സത്യത്തെ അവഗണിക്കുകയല്ലേ, ദൈവത്തെ ധിക്കരിക്കുകയല്ലേ? ജീവിതം മുഴുവനും മതസത്യത്തിനുവേണ്ടി ഒഴിഞ്ഞുവച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ഒരു ഭടനു മതത്തെ ഒരു വിനോദമായിക്കരുതുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതു് എന്റെ ജീവന്മരണപ്രശ്നമാണു്. യാക്കോബായസഭയിലേ കുരിശു സഹിക്കാൻ പാടില്ലേ എന്നു ചോദിച്ച ചിലർ എനിക്കു് എഴുത്തുകൾ അയച്ചു. ക്രിസ്തു

വിന്റെ ക്രൂശു ചുമക്കാം. ക്രിസ്തുവിന്റേതല്ലാത്ത ക്രൂശു ചുമക്കുവാൻ തയ്യാറായില്ലെന്നേ എനിക്ക് അതിനു മറുപടിയുള്ളൂ. ആദിമ അവിഭക്തസഭയിലേ പിതാക്കന്മാർ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുവന്ന ലോകത്തിലേ അഞ്ഞൂറോളം സഭകളെ നിഷ്പക്ഷമായി വീക്ഷിച്ചാൽ കത്തോലിക്കാസഭയെ ആദിമസഭയുടെ തുടർച്ചയാണെന്നു തിരിച്ചറിയുമെന്നതിൽ എനിക്ക് ഒരു സംശയവുമില്ല.

'സഭയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു' എന്നു ചൊല്ലുന്നവർ കർത്താവ് ഒരു ദൃശ്യസഭ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കെ അതു ലോകാവസാനത്തോളം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു കാണുമ്പോൾ, ഏതു സഭയിലാണു നാമെല്ലാം വിശ്വസിക്കേണ്ടതു് എന്നു പരമാർത്ഥമായി സ്വമനഃസാക്ഷിയോടു ചോദിക്കുകയും സത്യം കാണിച്ചുതരുവാൻ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഈ ഏക ദൃശ്യസഭ യാക്കോബ്യായസഭയാണെന്നു നിങ്ങളുടെ മനഃസാക്ഷി നിസ്സംശയം പറയുമോ? യാക്കോബ്യായസഭയിൽ അശേഷം വിശ്വാസമില്ലാത്ത പല യാക്കോബ്യായക്കാരേയും എനിക്കറിയാം.

യാക്കോബ്യായസഭയിലേ സത്യാന്വേഷകന്മാർ എന്നെ സമീപിച്ചാൽ അവരുടെ സംശയങ്ങളും തീർക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരുടെ അടുക്കൽ ഞാൻ അവരെ കൊണ്ടുപോകാം. പുസ്തകങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. എന്റെ പരിവർത്തനംതന്നെ ദൈവം നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വയ്ക്കുന്ന ഒരവസരമാണ്. സത്യം അന്വേഷിച്ചുനോക്കുക. ദൈവം നടത്തുന്ന വഴിയേ നിങ്ങളും പോയാൽമതി. ഇതാണ് എന്റെ വിനീതമായ അപേക്ഷ.

നാം എത്ര കൺവൻഷൻ നടത്തി! എത്ര ഇളക്കങ്ങളും കണ്ടു! ഉണർത്തപ്പെട്ടവരെ നയിക്കുവാൻ യാക്കോബ്യായസഭയ്ക്കു കെല്പുണ്ടോ എന്നു നിങ്ങളുടെ അനുഭവത്തിൽനിന്നു ചിന്തിക്കുക. 20 വയസ്സുമുതൽ 60 വയസ്സുവരെ ഞാനെത്ര അദ്ധ്വാനിച്ചുവെന്നു ദൈവം അറിയുന്നു. ഈ അദ്ധ്വാനം സ

തൃസഭയിലായിരുന്നെങ്കിൽ! ഞാൻ യാക്കോബായസഭയിൽ നിന്നു പോകുന്നതിൽ സന്തോഷമുള്ളവർ ഉണ്ടെന്നു് ഒരു ബ: അച്ചൻ എനിക്കെഴുതി. ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി മുഴുവൻസമയവും ചെലവിട്ടിരുന്ന ഒരുത്തനല്ലാതെ, മറുദേശാഗവും ഇടയ്ക്കു സുവിശേഷവേലയും നടത്തുന്ന ഏതൊരാൾക്കും യാക്കോബായസഭയിൽ എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം അനുഭവപ്പെടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നെ യഥാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ചിലർ യാക്കോബായസഭയിൽ ഉണ്ടു്. അവർക്കു ഞാൻകണ്ട മോക്ഷമാർഗ്ഗം എന്റെ പ്രവൃത്തിയാൽ ഞാൻ സാക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി അവർ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയാൽ അവരുടെ രക്തത്തിൽനിന്നു ഞാൻ ഒഴിയപ്പെട്ടവനായിരിക്കും. ഞാൻ വാദപ്രതിവാദത്തിനു് ഒരുമ്പെട്ടിന്നില്ല. എനിക്കിനി പുതിയ നിയമത്തിന്റെ ധ്യാനവ്യാഖ്യാനം എഴുതുവാനും കേരജീവിതം നയിപ്പാനും ധ്യാനം മുതലായവ നടത്തുവാനും സമയം വേണം. തർക്കക്കാർ തർക്കത്തിൽ അവസാനിക്കട്ടെ.

ദൈവം ഇല്ലെങ്കിൽ സഭയും എന്തായിരിക്കും! കത്തോലിക്കാസ്സഭയില്ലെങ്കിൽ ലോകം എന്തായിരിക്കും! "യഹോവപട്ടണത്തെ പണിയാതിരുന്നാൽ പണിക്കാരൻ വൃഥാ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നു. യഹോവാപട്ടണത്തെ കാക്കാതിരുന്നാൽ കാവൽക്കാരൻ വൃഥാ ഉറക്കമിളയ്ക്കുന്നു." യാക്കോബായസഭയിലേ വേലക്കാർ ഇതോർത്തുകൊള്ളണമേ!

യാക്കോബായസഭയിൽ നാം കണ്ട പരിചയിച്ച ആരാധനക്രമങ്ങളും തന്നെയാണു കത്തോലിക്കാസഭയിലേ മലങ്കരസുറിയാനിറീത്തിനു് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കത്തോലിക്കാസഭയിലേ പഞ്ചാംഗവും പെസഹാക്കണക്കും യാക്കോബായസഭ സ്വീകരിച്ചു. ഇനി പരമാധികാരിയായ ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരിയെക്കൂടി സ്വീകരിച്ചാൽ മതി.

ശൗൽ യഹൂദനായിത്തന്നെ ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര വലിയ കൃപാദാനങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടുമായിരുന്നു. അവൻ

ലാഭമായിരുന്നതു ചേതമായി എണ്ണി. അവൻ തന്റെ പ്രാണനെ വിലയേറിയതായി എണ്ണിയില്ല.

സെൻറ് അഗസ്റ്റിൻ പറയുന്നു: "എന്റെ ഹൃദയമാകുന്ന വിളക്കിൽ രക്തമാകുന്ന എണ്ണ ഒഴിച്ചു ജ്വരമുക്കളാകുന്ന തിരികൾ കത്തിച്ചു സകലവും ദഹിപ്പിച്ചു ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി ഹോമയാഗമായിത്തീരണം."

ഈ ഗംഭീരാശയന്റെ കൂട്ടായ്മയിൽ, യേശുമിശിഹായുടെ ശിഷ്യനായി കത്തോലിക്കാസഭയോടുകൂടെ പുരോഹിതനായിൽ എന്നെ ദൈവം പ്രവേശിപ്പിച്ചു. എന്റെ ആത്മീയസങ്കടങ്ങൾക്കു പരിഹാരം തന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ ശരീരത്തെ ഒരു ഹോമബലിയായി ഞാൻ അർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

ഞാൻ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ

(1) തന്റെ സഭ പരിപൂർണ്ണാധികാരമുള്ളതായിരിക്കണമെന്നു യേശുമിശിഹാ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടോ? (2) തന്റെ സഭ ഏകവിശ്വാസം പഠിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കണമെന്ന് അവിടുന്നു കരുതിയിട്ടുണ്ടോ? (3) തന്റെ സഭ മനുഷ്യർക്ക് ഒരു ദ്ധ്യാപികയായിരിക്കണമെന്ന് അവിടുന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടോ? (4) തന്റെ സഭയെ മനുഷ്യർ അനുസരിക്കണമെന്ന് അവിടുന്നു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? (5) തന്റെ സഭ ദൃശ്യമായിരിക്കണമെന്ന് അവിടുന്നുദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടോ? (6) തന്റെ സഭയുടെ ഐക്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രവും അവസാനതീർപ്പുചെയ്വാനുള്ള അധികാരവും ഒരു പരമാധികാരിയിൽ നിലനില്ക്കണമെന്നു കർത്താവു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഈ ചോദ്യങ്ങളെ മനസ്സിൽവച്ചുകൊണ്ടാണു ഞാൻ പ

രിശോധനകരം ചെയ്തുതുടങ്ങിയതു്. സഭയുടെ അധികാരം ഐക്യം ഈ രണ്ടു വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ബൈബിൾ ഞാൻ പരിശോധിച്ചു.

ഏതു ക്രിസ്തീയസഭയിലേയും പരമാധികാരം മനുഷ്യസമുദായത്തെയും ബുദ്ധിയെയും അധഃപതിപ്പിക്കുമെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിതാത്പര്യത്തിനും കർത്താവിന്റെ ഉപദേശത്തിനും അതു വിപരീതമെന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, കൂടുതൽ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിനെ അനുസരിക്കണമെങ്കിൽ അവിടുന്നു സ്ഥാപിച്ച സഭയുടെ പരമാധികാരത്തെ അനുസരിച്ചേ മതിയാവൂ എന്ന നിഗമനത്തിൽ ഞാൻ വന്നെത്തി.

(യാക്കോബായസഭയിലേ എന്റെ മിത്രങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചു് ഇതെഴുതുന്നതിനാൽ അവർ സാധാരണ ഉപയോഗിക്കുന്ന സി. എം. എസ്. തർജ്ജമയിലേ വാക്യങ്ങൾതന്നെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതാണു്.)

ക്രിസ്തു അധികാരത്തോടെയാണു തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചതു്. യുക്തിവാദംചെയ്തു സ്ഥാപിക്കുകയില്ലായിരുന്നു അവിടത്തേ സർവ്വസാധാരണമായ രീതി. ഈ അധികാരം എവിടെനിന്നാണു കർത്താവിനു ലഭിച്ചതു്? (യോഹ: 8: 42.) "ഞാൻ സ്വയമായി വന്നവനല്ല; അവൻ എന്നെ അയച്ചതാകുന്നു." (യോഹ. 7: 16.) "എന്റെ ഉപദേശം എന്റേതല്ല; എന്നെ അയച്ചവന്റേതത്രേ."

ഇനി ക്രിസ്തു തന്റെ അധികാരം സഭയ്ക്കു കൊടുക്കുന്ന ചില വാക്യങ്ങൾ കാണിക്കാം.

മത്താ. 16: 19. "സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോൽ ഞാൻ നിനക്കു തരുന്നു."

ഇവിടെ 'താക്കോൽ' എന്ന തർജ്ജമ തെറ്റാണു്. "താക്കോലുകൾ" എന്നു വേണം. (പാമ്പാക്കുട തർജ്ജമയോ ഇംഗ്ലീഷ് ബൈബിളോ കാണുക.) പത്രോസിനു് ഒരുതാക്കോ

ല്ല, സഭയുടെ താക്കോലുകളാണ കൊടുത്തത്. പത്രോസിനു കൊടുത്ത സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോലുകളുടെ അധികാരത്തിൽ സഭയിലേ സർവ്വ അധികാരങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ക്രിസ്തു പത്രോസിന് ആ താക്കോലുകൾ കൊടുത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം സാർവ്വത്രികസഭയുടെ അധികാരിയായിത്തീർന്നു.

മത്താ. 16: 19. "നീ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതൊക്കെയും സ്വർഗ്ഗത്തിലും കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കും. നീ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതൊക്കെയും സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിഞ്ഞിരിക്കും."

പത്രോസ് സഭയുടെ താക്കോലുകൾ വഹിക്കുന്നവൻ എന്ന സ്ഥാനത്തു, കെട്ടുവാനും അഴിക്കുവാനുമുള്ള പരമാധികാരവും പ്രാപിച്ചു. തന്മൂലം, സാർവ്വത്രികസഭയിൽ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനും നിയമങ്ങൾ അഴിപ്പാനും പാപങ്ങൾ മോചിപ്പാനും അധികാരം പ്രാപിച്ചു.

മത്താ 18: 18. "നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കും. നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിഞ്ഞിരിക്കും." ഈ അധികാരം പത്രോസിനും പത്രോസിനോടുകൂടെ മറ്റു ശ്ലീഹന്മാർക്കും കൊടുത്തു. ആ പരമാധികാരമാണ് അവരുടെ സുനഹദോസിനും ഉള്ളത്. മത്താ. 16: 19-ൽ മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരുടെ മുമ്പിൽവച്ചു പത്രോസിനു തനിച്ചു് ആ അധികാരം കൊടുത്തു. പരമാധികാരത്തിനു മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരേയും വിധേയരാക്കി.

പില്ക്കാലത്തു സഭ ഈ അധികാരം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. പത്രോസു തനിച്ചു് ഉപയോഗിച്ചതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ നാലാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പറയുന്നതാണ്. അവർ ഒരുമിച്ചു സുനഹദോസു് കൂടിയതിന്റെ ഉദാഹരണമാണ് 'പ്രവൃത്തികൾ' 15-ാം അദ്ധ്യായം. ആ സുനഹദോസിലും പത്രോസിനു പ്രാധാന്യം ഉണ്ടായിരുന്നതു 4-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിശദമാക്കാം. നിക്യാ, കൊൻസ്തീനോപ്പോലീസു് ആദിയായ സുനഹ

ദോസുകളും മത്താ. 18: 18–ന്റെ അധികാരത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചു.

മത്താ. 28: 18–20. "സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും സകല അധികാരവും എനിക്കു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ, നിങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു പിതാവിന്റേയും പുത്രന്റേയും പരി: ആത്മാവിന്റേയും നാമത്തിൽ സ്നാനം കഴിപ്പിച്ചും, ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിച്ചതൊക്കേയും പ്രമാണിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഉപദേശിച്ചുംകൊണ്ടു സകല ജാതികളേയും ശിഷ്യരാക്കിക്കൊൾവിൻ. ഞാനോ ലോകാവസാനത്തോളം എല്ലാ നാളും നിങ്ങളോടുകൂടെയുണ്ടു്" (ഈ വാക്യങ്ങളുടെ തർജ്ജമ പാമ്പാക്കുട പുതിയ നിയമത്തിൽ ഉള്ളതാണു ശരി). ഇവിടെ ഒരു പുസ്തകം എഴുതിക്കൊടുപ്പാനല്ല കല്പന, ഉപദേശിക്കുവാനാണു്. അതിനാൽ, സഭയ്ക്കു് ഉപദേശിക്കുവാൻ അധികാരമുള്ളതാണു്. ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ചാൽമാത്രം പോരാ; മാമ്മോദീസാമുങ്ങണം. അതുംപോരാ, കല്പനകളെ പ്രമാണിക്കണം. അങ്ങനെ വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ അറിഞ്ഞു് അവയ്ക്കു വിധേയരായിരിക്കണം. എല്ലാനാളും സഭയോടുകൂടിയിരുന്നു ക്രിസ്തു അതിനെ നയിക്കുമെന്നും വാഗ്ദത്തം ഉണ്ടു്. "എല്ലാനാളും" എന്നു പറയുന്നതിനാൽ ഇടമുറിയാതെ തുടർച്ചയായിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. എന്നു ഗ്രഹിക്കണം. അതിനാൽ, സഭ ഇല്ലാതിരിക്കുന്ന ഒരു ദിവസവും കാണുകയില്ല. ശ്ലീഹന്മാരുടെ മരണംവരെയല്ല ഉണ്ടായിരിക്കുക, ലോകാവസാനംവരെ ഉണ്ടായിരിക്കും. സഭയുടെ കാതോലികമായ സ്വഭാവം സകല ജാതികളേയും ശിഷ്യരാക്കുവാൻ കല്പിച്ചതിൽ കാണുന്നു. അതിനാൽ, സഭ സകല ജാതികളേയും ശിഷ്യരാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. സഭയുടെ കാതോലികത്വം തത്വത്തിൽ കണ്ടാൽപോരാ, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുവാനുള്ളതാകുന്നു.

മർക്കോ. 16: 15–16. "നിങ്ങൾ ഭൂലോകമൊക്കേയുംപോയി സകല സൃഷ്ടിയോടും സുവിശേഷം പ്രസംഗിപ്പിൻ. വി

ശ്വസിക്കുകയും സ്നാനം ഏല്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ രക്ഷിക്കപ്പെടും."

സകല മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടും ഒരേ സുവിശേഷം പ്രസംഗിപ്പാൻ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഏക സഭ ഏതാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ നമുക്കു കടമയുണ്ട്. പ്രസംഗിക്കുവാനുള്ള അധികാരവും സഭയ്ക്കു കൊടുത്തു. അതു കത്തോലിക്കാസഭ ഇന്നോളം ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും നിവൃത്തിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 'വിശ്വസിക്കണം' എന്നതിൽ യേശുക്രിസ്തുവിൽ ശരണപ്പെടണം എന്നു മാത്രമല്ല അർത്ഥം, പഠിപ്പിക്കുന്ന സത്യങ്ങളെ വിശ്വസിക്കണം എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. വിശ്വസിക്കുമ്പോൾ അഭ്യസിക്കുമാത്രമല്ല അനുസരിക്കുകൂടി വേണം.

ഇനി ഒരു വലിയ അധികാരം കൊടുക്കുന്നതു പാപങ്ങളെ മോചിപ്പാനുള്ള അധികാരമാണ്.

യോഹ. 20: 21-23. "പിതാവു് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാനും നിങ്ങളെ അയയ്ക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞശേഷം അവൻ അവരുടെമേൽ ഊതി അവരോടു്: പ. ആത്മാവിനെകൈക്കൊൾവിൻ,നിങ്ങൾ ആരുടെ പാപങ്ങൾ മോചിക്കുന്നുവോ അവർക്കു മോചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആരുടെ പാപങ്ങൾ നിറുത്തുന്നുവോ അവക്കു നിറുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു." പിതാവായ ദൈവം പുത്രനെ ലോകത്തിലേക്കയച്ചപ്പോൾ എങ്ങനെ അയച്ചുവോ അതേപ്രകാരമാണു സഭയെ ലോകത്തിലേക്കു് അയക്കുന്നതു്. "പിതാവു് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാനും നിങ്ങളെ അയയ്ക്കുന്നു."

ഇങ്ങനെ താക്കോലുകളുടെ അധികാരം, നിയമം ഉണ്ടാക്കുവാനും അഴിപ്പാനും ഉള്ള അധികാരം, ഉപദേശിപ്പാനുള്ള അധികാരം, ക്രമാശ കൊടുക്കുവാനുള്ള അധികാരം, പാപമോചനാധികാരം ലോകാവസാനത്തോളം പ്രയോഗിക്കുവാൻ ക്രിസ്തു കൂടെയിരുന്നു തന്റെ സഭയെ വഴി നടത്തുന്നു.

യോഹ: 14: 16. "സത്യത്തിന്റെ ആത്മാവു് എന്നു

മറെറാരു കാര്യസ്ഥനെ എന്നേയ്ക്കും നിങ്ങളോടുകൂടെയിരിക്കേണ്ടതിനു നിങ്ങൾക്കു തരും". 'എന്നേക്കും' എന്ന പദം സൂക്ഷിക്കുക. ശ്ലീഹന്മാരുടെ മരണംവരെയല്ല 'എന്നേക്കും' പ. ആത്മാവിനെ ക്രിസ്തുവിൻെറ ആത്മാവ് എന്നു "പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തക"ത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

യോഹ. 14: 26. "പ. ആത്മാവ് എന്ന കാര്യസ്ഥൻ നിങ്ങൾക്കു സകലവും ഉപദേശിച്ചു തരുകയും ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞതൊക്കെയും നിങ്ങളെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും."

യോഹ. 16: 13. "സത്യത്തിൻെറ ആത്മാവു വരുമ്പോഴോ അവൻ നിങ്ങളെ സകല സത്യത്തിലും വഴി നടത്തും."

ഇങ്ങനെ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ സംഘത്തിനു്, അഥവാ, അദൃശ്യസഭയ്ക്കു് പ. ആത്മാവിൻെറ സഹായത്താൽ സത്യം പഠിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും എന്നു തീർച്ചയായി. അപ്പസ്തോലന്മാർ അതേ അധികാരത്താൽ പിൻഗാമികളേയും നിയമിക്കുന്ന രീതി അപ്പസ്തോലസഭയിൽ കാണുന്നു. തീത്തോസ്, തീമോത്തെയോസ് എന്നീ മെത്രാന്മാർക്കു പഠിപ്പിക്കുവാനും ഭരിക്കുവാനും പിൻഗാമികളെ നിയമിക്കുവാനും അധികാരം കൊടുക്കുന്നതായി അവർക്കുള്ള ലേഖനങ്ങളിൽ കാണാം. മാർ ഇഗ്നാത്യോസ് (ആറാംനൂ), വി. ക്ലീമീസ് എന്നിവരും പൗരോഹിത്യാധികാരം നടത്തുന്നതായും പഠിപ്പിക്കുന്നതായും തങ്ങളുടെ ലേഖനങ്ങളിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ഇന്നോളം തുടരുന്നു. ഈ അധികാരങ്ങളെല്ലാം സഭയിൽ സ്ഥിരമായിരിക്കുന്നതു പെന്തിക്കോസ്തയിൽ പ. ആത്മാവിനെ സഭയിൽ എന്നേക്കും ഇരിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം അയച്ചുകൊടുത്തതുകൊണ്ടാണു്. ഇങ്ങനെ അധികാരം പ്രാപിച്ച അനേകം സഭകളില്ല. വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാനായി ഒരേ ഒരു സഭ മാത്രമേ ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

മത്താ: 16: 18: "സഭയെ"
മത്താ: 18: 17: "സഭയോട്"
പ്രവൃ: 20: 28: "അവന്റെ സഭയെ"
എഫേ: 1: 23: "ശരീരമായ സഭയ്ക്ക്"

ഇങ്ങനെ എല്ലാം സഭയെ ഉദ്ദേശിച്ചു (ഏകവചനത്തിൽ) പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏകവിശ്വാസം, ഏകപഠനം, ഏകഭരണം ഇവയില്ലെങ്കിൽ ഏകസഭയാകുകയില്ല. ഈ ഏകസഭയുടെ അനുസരണത്തിൽ വരാത്തപക്ഷം അതു തെറ്റുതന്നെയാണ്. ഇതുയും സഭയുടെ അധികാരത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞശേഷം ഇനി സഭയുടെ ഏകത്വത്തെപ്പറ്റി പറയാം.

സഭയുടെ ഐക്യം

ഒരു പുതിയ പ്രമാണവും ഈ സഭയ്ക്കുകൊടുത്തു. യോഹ: 15: 12. "ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കണം" സ്നേഹത്തിന്റെ ഐക്യം സഭയുടെ ലക്ഷണമായിരിക്കണം (യോ. 13: 34). യോ. 13: 35. "നിങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്റെ ശിഷ്യന്മാരെന്ന് എല്ലാവരും അറിയും."

യോഹ. 17-ാം അദ്ധ്യായത്തിലേ പ്രാർത്ഥനയിൽ സഭാംഗങ്ങളുടെ ഐക്യം പ്രധാനവിഷയമായി കാണുന്നു. 17: 21. "നീ എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു ലോകം വിശ്വസിപ്പാൻ അവർ എല്ലാവരും ഒന്നാകേണ്ടതിന്." സഭയുടെ ഭിന്നതയല്ല ഐക്യമാണ് ഇവിടെ പ്രധാനമായിരിക്കുന്നത്. ഈ ഐക്യം ഭരണത്തിലും പഠനത്തിലും പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണുന്നതു കത്തോലിക്കാസഭയിലത്രേ. ഈ ഐക്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മറ്റു ക്രിസ്തീയ വകുപ്പുകളും പിന്നെയുംപിന്നെയും വിഭജിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഭിന്നിപ്പ് എന്റെ മനസ്സിൽ സാരമായ സംശയം ജനിപ്പിച്ചു. അനുഭവത്തിൽ ഏതു

സഭ ഏകമാണെന്നാണു ഞാൻ നോക്കിയതു്. തത്വങ്ങൾ പലതും പറയാം "ഏട്ടിലേ പശു പുല്ലു തിന്നുകയില്ല."

യോഹ. 17: 11-ൽ പറയുന്നതു് "അവർ നമ്മെപ്പോലെ ഒന്നാകേണ്ടതിനു നീ എനിക്കു തന്നിരിക്കുന്ന നിന്റെ നാമത്തിൽ അവരെ കാത്തുകൊള്ളണമേ" എന്നാകുന്നു. മറ്റു സഭകളിൽ ഈ ഐക്യം കാണാത്തതിനാൽ അവിടെ ഏതോ തെറ്റുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി. അപ്പസ്തോലന്മാർക്കുമാത്രമുള്ള ഐക്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല കർത്താവു് ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചതു് (20-ാംവാക്യം കാണുക) ലോകാവസാനംവരെയുമുള്ള വിശ്വാസികളെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണു കർത്താവു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്. മറ്റുള്ളവർ ഈ ഐക്യം കണ്ടു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെന്നു ബോധ്യപ്പെടുവാൻ തക്കവണ്ണം ബാഹ്യൈക്യംകൂടി ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു കർത്താവു നിശ്ചയിച്ചതിനാലാണു ആത്മാവിലേ ഐക്യം പോരെന്നു മനസ്സിലാകുന്നതു്. 21-ാം വാക്യം കാണുക. ഈ ഐക്യം കണ്ടു ലോകം വിശ്വസിക്കണം എന്നു പറയുന്നു. ആന്തരികൈക്യംമാത്രം മതിയെന്നുണ്ടായിരുന്ന എന്റെ ധാരണ തെറ്റായിരുന്നുവെന്നു് ഈ വാക്യം കൊണ്ടറിയാം. ആന്തരികൈക്യംമാത്രം മതിയെങ്കിൽ അതു ലോകം കണ്ടു വിശ്വസിപ്പാൻ മതിയാകയില്ല. ബാഹ്യൈക്യം സഭയിൽ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു. കത്തോലിക്കാസഭ അതു ഭരണത്തിലും പഠനത്തിലും സാധിച്ചിരിക്കുന്നതു നമുക്കു കാണാം. കർത്താവു് അതിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിന്റെ ഒരു തെളിവായി ഞാനതു വിശ്വസിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ ഐക്യം ഉണ്ടു്. അതു നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനില്ക്കുന്നു. പൊട്ടിപ്പിരിഞ്ഞുപോകുന്നവർ പിന്നെയും ചിതറിക്കപ്പെടുന്നു.

വിശ്വാസത്തിലും ഐക്യത്തിലും ഭംഗം നേരിട്ടാൽ ലോകത്തോടുള്ള സാക്ഷീകരണം ബലഹീനമായിത്തീരും. അങ്ങനെ ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്ന സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാക്ഷിയാ

യിരിപ്പാൻ അപ്രാപ്തയാകുന്നു. അതാണു മറ്റു സഭകളുടെ ഔർ ബല്യം. അത്മീയൈക്യമുണ്ടെന്നു പറയുന്ന പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകൾ പലതും മറ്റു വകുപ്പുകാരെ, അവർ ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നിട്ടും തിരുവത്താഴത്തിൽ ചേർക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭകളും ഉപദേശൈകരൂപ്യം വേണമെന്നു ശഠിക്കുന്നുണ്ട്. അന്തരിക്കൈക്യത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരെന്ന് അവർ ഗണിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെ തിരുവത്താഴം മുതലായ ബാഹ്യൈക്യത്തിൻെറ ശുശ്രൂഷകളിൽ പൂർണ്ണമായി അവർ സംബന്ധിപ്പിക്കാത്തതു് എന്തുകൊണ്ടു്? കത്തോലിക്കാസഭയിലുള്ള ഏതു റീത്തുകാരും പരസ്പരം അന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ ഐക്യം പാലിക്കുന്നുണ്ടു്.

യോഹ: 17: 23. "നീ എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ അവരേയും സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നും ലോകം അറിയുവാൻ നാം ഒന്നായിരിക്കുന്നതുപോലെ അവരും ഒന്നാകേണ്ടതിനു ഞാൻ അവരിലും നീ എന്നിലുമായി അവർ ഐക്യത്തിൽ തികഞ്ഞവരായിരിക്കേണ്ടതിനു തന്നെ."

ഈ വാക്യത്തിൽ പുത്രൻെറ ദിവ്യത്വം ലോകം അറിവാനും വിശ്വാസികളെ പിതാവു സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു ലോകം അറിവാനും വിശ്വാസികൾ ഒന്നായിരിക്കണമെന്നാണു പറയുന്നതു്. യാക്കോബായസഭയിലേക്കു നോക്കിയാൽ പുത്രൻെറ ദിവ്യത്വമോ പിതാവിനു് ആ സഭയോടു സ്നേഹമുണ്ടെന്നോ ലോകം കാണുമോ? യാക്കോബായസഭയിലേ ഇരുകക്ഷികളും എറണാകുളം ഹൈക്കോടതിയിൽ സമുദായക്കേസു് വാദിച്ചപ്പോൾ പുറജാതികൾ എന്തുകണ്ടു?

പുതിയനിയമത്തിൽനിന്നു നാം പഠിക്കുന്നതു യേശുക്രിസ്തു സഭയുടെ അദൃശ്യമായ അടിസ്ഥാനമാണെന്നും അപ്പസ്തോലന്മാർ അതിൻെറ ബാഹ്യമായ അടിസ്ഥാനമാണെന്നും തുകൊണ്ടു. (അവരിൽ പത്രോസിനുള്ള സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി പി

ന്നീട്ട പറയാം) അതുകൊണ്ടു്, എല്ലാവിശ്വാസികളും ദൈവത്തിന്റെ ഏക സഭയായ തന്നെ അനുസരിക്കണമെന്നു് അവശ്യപ്പെടുവാൻ അതിനു് അധികാരമുണ്ടായി. മനഃപൂർവ്വം സഭയെ ധിക്കരിക്കുന്നവൻ ശിക്ഷാവിധിയിലാകും.

സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ കേന്ദ്രം മിശിഹായുടെ ദൈവത്വമാണു്. ഈ വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ പരസ്പരൈക്യവും വേണം.

I തിമോ: 3: 15–ൽ "സത്യത്തിന്റെ തൂണും അടിസ്ഥാനവുമായി ജീവനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സഭയാകുന്ന ദൈവാലയത്തിൽ." എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സഭ സത്യം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സ്ഥാപനമാണെന്നും ദൈവം അതിൽ വസിക്കുന്നതിനാൽ സഭയെ ദൈവാലയം എന്നു പറയാമെന്നും കാണുന്നു.

സഭ സത്യം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അധ്യാപികയും ഐക്യം പാലിക്കുന്നതിനു് അധികാരമുള്ളവളും ആകുന്നുവെന്ന വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നു് ഇനിയും നമുക്കു കാണാം.

വിശ്വാസം എന്ന പദം വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതെന്നും ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള വ്യക്തിപരമായ ബന്ധത്തിനു ശരണം, സ്നേഹം എന്നീ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നുവെന്നും മുമ്പു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു സഭകളിൽ മേല്പറഞ്ഞവരണ്ടും വിശ്വാസം എന്ന പദത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നാണു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. അവരിൽ അഭിപ്രായൈക്യമില്ലാത്തതിനാൽ ഇന്നതാണു് അവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു് തീർത്തു പറവാൻ പ്രയാസം.

യൂദാ: 1: 3. "വിശുദ്ധന്മാർക്കു് ഒരിക്കലായിട്ടു ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്ന വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി പോരാടേണ്ടതിനു്." വിശ്വാസസത്യങ്ങളേയും ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടല്ലേ 'വിശ്വാസം' എന്നു് ഈ വാക്യത്തിൽ പറയുന്നതു്? വിശ്വാസസത്യങ്ങ

ളെക്കൂടാതെ ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം ശരിയാകുന്നതെങ്ങനെ? ക്രിസ്തുവിനെ വിശ്വസിക്കുമ്പോൾ ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനേയും വിശ്വസിക്കാതെയിരിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

ഇങ്ങനെയുള്ള വിശ്വാസസത്യങ്ങളും എത്ര സൂക്ഷ്മമായി പരിരക്ഷിക്കണമെന്നു തീമോത്തെയോസ് എപ്പിസ്കോപ്പായെ വി. പൗലോസ് ഭരമേല്പിക്കുന്നു. II തിമോ: 1: 13. "എന്നോടു കേട്ട പഥ്യവചനം നീ യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിലും സ്നേഹത്തിലും മാതൃകയാക്കിക്കൊൾക." തിമോത്തെയോസ് മെത്രാനെ വാമൊഴിയായി വി. പൗലോസ് പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവയിൽ വിശ്വാസവും (വിശ്വാസസത്യങ്ങളും) സ്നേഹവും (ഐക്യവും) പ്രധാനമാണെന്നും കാണുന്നു.

മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ വി. പൗലോസിന്റെയോ മറ്റു അപ്പോസ്തലന്മാരുടെയോ പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയാതെ തീമോത്തെയോസ് തന്നെ പഠിപ്പിക്കണമെന്നു ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നു. I തീമോ: 4: 6. "ഇതു സഹോദരന്മാരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചാൽ നീ അനുസരിച്ച വിശ്വാസത്തിന്റെയും സദുപദേശത്തിന്റെയും വചനത്താൽ പോഷണം ലഭിച്ച യേശുക്രിസ്തുവിനു നല്ല ശുശ്രൂഷകനാകും." വിശ്വാസസത്യവും സദുപദേശവും അനുസരിപ്പാനുള്ളതാകുന്നുവെന്നും ഇവിടെ കാണാം.

I തിമോ: 4: 13. "ഞാൻ വരുവോളം വായന, പ്രബോധനം, ഉപദേശം എന്നിവയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്ക." ഒരു മെത്രാന്റെ ചില ചുമതലകളാണ് ഇവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം വാമൊഴിയാൽ പഠിപ്പിക്കണം.

I തിമോ: 4: 16. "നിന്നെത്തന്നേയും ഉപദേശത്തേയും സൂക്ഷിച്ചുകൊൾക. ഇതിൽ ഉറച്ചുനില്ക്ക. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ നീ നിന്നേയും നിന്റെ പ്രസംഗം കേൾക്കുന്നവരേയും രക്ഷിക്കും." ഇതിൽനിന്നു് എന്തനുമാനിക്കണം? എല്ലാം ഉ

പദേശിക്കുവാൻ പാടില്ല. ഉപദേശത്തിൽ സൂക്ഷ്മതവേണം. അപ്പസ്തോലികോപദേശം വേണം നല്കുവാൻ. അതു വാമൊഴിയാലാണു് അധികവും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പുതിയനിയമം അന്നു് ഉണ്ടായി വരുന്നതേയുള്ളൂ. "രക്ഷിക്കും" എന്നതിനോടൊത്തയോസിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക. ഭാവികാലപ്രയോഗമാണതു്. അതിനാൽ, തീമോത്തെയോസിനും രക്ഷയ്ക്കായി ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ചശേഷവും പ്രവർത്തിക്കുവാനുണ്ടെന്നല്ലേ വി. പൗലോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നതു്?

II തീമോ: 2: 24–26-ൽ ഉപദേശിക്കുന്നവന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ പറയുന്നു: "ശണ്ഠയിടാതെ എല്ലാവരോടും ശാന്തനും ഉപദേശിപ്പാൻ സമർത്ഥനും, ദോഷം സഹിക്കുന്നവനുമായിരിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു."

വാമൊഴിയാണു് ഇവിടേയും ഊന്നിപ്പറയുന്നതു്. വേദപുസ്തകത്തെ പഠനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായിട്ടല്ല നാം ഈ വാക്യങ്ങളിൽ കാണുന്നതു്. സഭതന്നെയാണു പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു്. വേദപുസ്തകം അതിനു സഹായകമായി ദൈവം നല്കിയിട്ടുള്ള വളരെ പ്രധാനമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു്. അതിനാൽ, സഭയെ വിട്ടിട്ടു വേദപുസ്തകംമാത്രം മതി എന്നുള്ളതു ശരിയല്ല. അതു് അപ്പസ്തോലസഭയിൽ ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യവുമല്ല.

ഇനി തീത്തോസിന്റെ ലേഖനം നോക്കാം. തീത്തോസ് ക്രേത്തയിലേ എപ്പിസ്ക്കോപ്പായാണു്. അദ്ദേഹത്തോടു് വി. പൗലോസ് കല്പിക്കുന്നതു് അധികാരത്തോടെ പഠിപ്പിക്കണം എന്നാണു്. തീത്തോ: 2: 15. "ഇതു പൂർണ്ണഗൗരവത്തോടെ പ്രസംഗിക്കുകയും പ്രബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ക." "ഗൗരവത്തോടേ" എന്ന പദം "അധികാരത്തോടേ" എന്നു തർജ്ജമചെയ്യും കാണുന്നുണ്ടു്.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

ഇവയിൽനിന്നെല്ലാം നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു സഭ നിശ്ചിതമായ ഒരു വിശ്വാസം ലോകം മുഴുവൻ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു് അധികാരവും അവകാശവുമുള്ള ഒരു അല്ഭുതികയാണെന്നാണു്. (തിത്തോ: 1–9–ഉം കാണുക.)

വിശ്വാസത്തിന്റെ പഠിപ്പിക്കലിൽ മറ്റുള്ളവർ അനുസരണമുള്ളവരായിരിക്കണം. റോമർ: 1: 6. "സകല ജാതികളുടേയും ഇടയിൽ വിശ്വാസത്തിനു് അനുസരണം വരുത്തേണ്ടതാണു്." റോമ: 16–24. "സകല ജാതികൾക്കും വിശ്വാസത്തിന്റെ അനുസരണത്തിനായി."

അതിനാൽ, വിശ്വാസം പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതിനു അനുസരണം നല്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. ആ അനുസരണം യേശുവിനെ ദൈവപുത്രനെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതുമാത്രമല്ല, യേശുമിശിഹാ പഠിപ്പിച്ചതും സഭ തന്റെ അധികാരത്തിൽ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ സത്യങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതുമാണു്. ഈ അനുസരണം ഇല്ലാതെവന്നാൽ സഭ 'ബാബേൽ' ആയിത്തീരും. പഠനത്തിന്റെ ഐക്യം കത്തോലിക്കാസഭയിലും അതിന്റെ വിവിധത്വങ്ങൾ ഇതരസഭകളിലും കാണാം.

യാക്കോബായസഭയിലേ ശരിയായ കാനോൻ ഏതു്? പത്രോസിനു പരമാധികാരം ഉണ്ടോ, ഇല്ലയോ? മുടക്കിയാൽ പട്ടം പോകുമോ ഇല്ലയോ? മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കുകയാണു്. രണ്ടുതരം അഭിപ്രായമുള്ളവരെ ഞാൻ അറിയും.

എബ്രാ: 13: 17. "നിങ്ങളെ നടത്തുന്നവരെ അനുസരിച്ചു കീഴടങ്ങിയിരിപ്പിൻ." വേദപുസ്തകംമാത്രം അനുസരിച്ചാൽപോരാ എന്നു വേദപുസ്തകംതന്നെ ഇവിടെ പറയുന്നുവല്ലോ. സഭയുടെ ഐക്യത്തിനു വിശ്വാസത്തിലും ഭരണത്തിലും അനുസരണം ഉണ്ടായേ മതിയാവൂ. അതു ശക്തിയായി പഠിപ്പിക്കുകയും പ്രായോഗികമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സഭ

ഏതെന്നു യോജിക്കുക. എഫേ: 12-ൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഐക്യത്തിൽ എത്തണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഫിലി: 1: 27-ൽ "നിങ്ങൾ ഏകാത്മാവിൽ നിലനിന്നു് എതിരാളികളാൽ ഒന്നിലും കലുങ്ങിപ്പോകാതെ ഏകമനസ്സോടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ വിശ്വാസത്തിനായി പോരാട്ടം കഴിക്കുന്നു," എന്നു പറയുന്നു. അതിനാൽ, പ്രോട്ടസ്റ്റന്റിസം അനുവദിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ വിശ്വാസസ്വാതന്ത്ര്യം (Confusion in Faith) അപ്പൊസ്തോലോപദേശത്തിലേ ഏകതാ എന്ന മഹാതത്വത്തെ ശിഥിലീകരിക്കുന്നു. ഈ ഐക്യം കത്തോലിക്കാസഭയിൽ കാണുന്നതാണു്, അതു് അപ്പൊസ്തോലസഭയുടെ പിന്തുടർച്ചക്കാരി എന്നു് എന്നെ ബോധപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ന്യായം.

പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റുകാർ പറയും അതു് ആന്തരികവും ആത്മീയവുമായ ഒരൈക്യമായിരുന്നാൽ മതിയെന്നു്. അല്ലെന്നു യോഹ. 17-ാം അദ്ധ്യായത്തെ വിമർശിച്ചപ്പോൾ വെളിവാക്കിയതാണു്. കൊലോ: 3: 15. ആണു് അതു ശാരീരികമായ ഐക്യമെന്നു് എന്നെ ഉറപ്പിക്കുന്ന മറെറാരു വാക്യം. "ക്രിസ്തുവിന്റെ സമാധാനം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ വാഴട്ടെ. അതിനാണല്ലൊ നിങ്ങൾ ഏകശരീരമായി വിളിക്കപ്പെട്ടമിരിക്കുന്നതു്." റോമാ. 12: 5-ഉം ഇതിനെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. "അതുപോലെ പലരായ നാം ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു ശരീരവും എല്ലാവരുംതമ്മിൽ അവയവങ്ങളുമാകുന്നു." ഇവിടേയും ബാഹ്യമായ ഐക്യമാണല്ലൊ പറയുന്നതു്. അല്ലെങ്കിൽ, ഒരു ശരീരം എന്നതിനുപകരം ഒരാത്മാവെന്നു് എന്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞില്ല. I കോറി. 12: 13-ലും ശാരീരികമായ ഐക്യമാണു പറയുന്നതു്. ".....നാം എല്ലാവരും ഏകശരീരമാകുമാറു് ഒരേ ആത്മാവിൽ സ്നാനം ഏറ്റും എല്ലാവരും ഒരേ ആത്മാവിനെ പാനം ചെയ്തമിരിക്കുന്നു." അതിനാൽ, വിവിധ സഭകളും എന്ന ചിന്ത അപ്പൊസ്തോലന്മാർക്കില്ലായിരുന്നു. സഭയ്ക്കു ബാഹ്യൈക്യം വേണമെന്നു കർത്താവിനെപ്പോലെ അവരും

പഠിപ്പിച്ചു. (എഫേ. 4: 4–7-ഉം കാണുക.) "നിങ്ങളെ വിളിച്ചപ്പോൾ ഏകപ്രത്യാശയ്ക്കായി നിങ്ങളെ വിളിച്ചതുപോലെ ശരീരം ഒന്ന്, ആത്മാവ് ഒന്ന്, കർത്താവ് ഒരുവൻ, വിശ്വാസം ഒന്ന്, സ്നാനം ഒന്ന്, ... ദൈവവും പിതാവുമായവൻ ഒരുവൻ." ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നതു് ഏകതത്ത്വത്തെ ഊന്നിയാണു പഠിപ്പിക്കുന്നതെന്നല്ലേ? പല സഭകൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എനിക്കു് ഈ സഭാപരിവർത്തനം ആവശ്യകമായി വരുകയില്ലായിരുന്നു പല വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതും, ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു പലവിധത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതും, ഭിന്നവകുപ്പുകളായിരിക്കുന്നതുമായ പല സഭകൾ ഒന്നിച്ചു് ഏകശരീരമായ സഭയാകുവാൻ എങ്ങനെയൊക്കുമെന്നു് എന്റെ ബുദ്ധിയിൽ കയറുന്നില്ല. ശാഖാവാദം (Branch Theory) ഭിന്നിച്ച സഭകൾ ക്രമേണ ഉണ്ടാക്കിയ തത്ത്വമാണു്. അപ്പസ്തോലോപദേശത്തിനെതിരാണതു്. എന്നാൽ, ഏകസഭയിൽ പല റീത്തുകൾ ഉണ്ടാകാം. ഒരു പത്രോസിന്റെ കീഴിൽ പല പാത്രിയർക്കീസന്മാർ ഉണ്ടാകാം. വിശ്വാസസത്യങ്ങളിൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകുവാൻ പാടില്ലല്ലോ. ഒരു കത്താവു മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നു മേലുദ്ധരിച്ച വാക്യത്തിൽനിന്നു കണ്ടുവല്ലോ. അതിനാൽ, ഒരു മേലധികാരിയേ ഉള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ വിവിധവിശ്വാസസത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന വിവിധസഭാകർത്താക്കന്മാർ പ്രതിനിധികളായി ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ അവിടെ ഏകതത്ത്വമില്ല, ഭിന്നിപ്പാണ് ഉള്ളതു്. ഈ ഭിന്നത വരാതിരിപ്പാൻ ഏകകർത്താവിനു് ഏകവികാരിയെ ലോകത്തിൽ ദൈവം നിശ്ചയിച്ചു. എപ്പോൾ രണ്ടു വികാരികൾ വന്നുവോ അപ്പോൾ ഭിന്നതയും വന്നുകഴിഞ്ഞു.

ക്രൈസ്തവലോകത്തിന്റെ ഭിന്നിപ്പ് എനിക്കു മഹാവേദനയുള്ള കാര്യമായിരുന്നു. ഇവയ്ക്ക് ഒരൈക്യം വരുമെന്നു ഞാൻ വൃഥാ മനോരാജ്യംകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ, അതു കൂട്ട

തൽ ഭിന്നിച്ചുവരുന്നതാണു് അനുഭവം. അതിനാൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏകവികാരിയുടെ കീഴിൽ വിവിധസഭാവിഭാഗങ്ങളും റീത്തുകളായി ചേർന്നെങ്കിലല്ലാതെ ഏകക്രൈസ്തവലോകം കാണുകയില്ല.

സഭ, വിശ്വാസത്തിലും ദൃശ്യമായവിധത്തിലും യോജിപ്പുള്ളതായിരിക്കണം. ഈ ഐക്യത്തിൽനിന്നു വേർപിരിയുന്നതു ശാപമാണെന്നു് അനുഭവംപോലും കാണിക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. I തീമോ. 6: 3–5–ൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഐക്യം ഇല്ലാതെ ഭിന്നിക്കുന്നതിനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു. വ്യത്യാസമായ ഉപദേശം നിഗളത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നു എന്നാണു് അപ്പസ്തോലൻ പറയുന്നതു്. ശണ്ഠ, ദൂഷണം മുതലായവ ഇതുമൂലം ജനിക്കുന്നു. തന്മൂലം, പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റുകാരുടെ ഈ ഭിന്നിപ്പുകൾ അപ്പസ്തോലചിന്താഗതിക്കു് ഒത്തതല്ല. ഏകസഭയായിരിക്കണമെല്ലിൽ ഏകന്റെ ഭരണവും ഏകപഠനകേന്ദ്രവും വേണം. കത്തോലിക്കാസഭയെ ഈ രീതിയിൽ ദൈവം സ്ഥാപിച്ചതും സംരക്ഷിച്ചതുംകൊണ്ടാണു് അതിനു് ഈ മാഹാത്മ്യം ഉണ്ടായതു്. വിശ്വാസത്തിന്റേയും ഭരണത്തിന്റേയും ഐക്യം അനർഘമായ ഒരു നിധിയാണു്. ഭിന്നിപ്പുണ്ടാക്കുന്നവരെ തടഞ്ഞുനിറുത്തുവാൻതക്ക കോട്ടയാണതു്. യാക്കോബായസഭയ്ക്കുവന്ന വലിയ വിപത്തായി ഞാൻ കാണുന്നതു വിശ്വാസത്തിനും ഭരണത്തിനും സുശക്തമായ കേന്ദ്രം ഇല്ല എന്നതാണു്. യാക്കോബായസഭയിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പൊട്ടലുകൾ ലോകത്തിനു കൊടുക്കേണ്ട ക്രിസ്തീയസാക്ഷ്യത്തിനു വിലങ്ങുപാറയായി നില്ക്കുന്നല്ലോ എന്ന സംഗതി എന്റെ ഹൃദയത്തെ അത്യധികം തപിപ്പിച്ചു.

ഇനി പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റുസഭയിൽ ഏതിലെങ്കിലും ചേർന്നാൽ എന്തു് എന്നാണെങ്കിൽ, അതിലുള്ള അന്തമില്ലാത്ത വിശ്വാസസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടു. ആ സ്വാതന്ത്ര്യംമൂലം എഫേ. 4: 14–ൽ പറയുന്ന വിപത്തുകൾ വരും.

"അങ്ങനെ നാം ഇനി മനുഷ്യരുടെ ചതിയാലും ഉപായത്താലും തെറ്റിച്ചുകളയുന്ന തന്ത്രങ്ങളിൽ കുടുങ്ങിപ്പോകുവാൻ തക്കവണ്ണം ഉപദേശത്തിന്റെ ഓരോ കാറ്റിനാൽ അലഞ്ഞുലയുന്ന ശിശുക്കളായിരിക്കാതെ....."

ഒരു യാക്കോബായക്കാരൻ, നിർമ്മലസുവിശേഷം യാക്കോബായസഭയിലില്ലെന്നു പറഞ്ഞു മാത്തോമ്മാസഭയിൽ ചേർന്നു. അവിടെ ശിശുസ്നാനം വേദാനുസരണമല്ലെന്നു പറഞ്ഞു ബ്രദറൻസഭയിൽചേർന്നു. അവിടെ അത്മാഭിഷേകമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു പെന്തിക്കോസ്തിൽ ചേർന്നു. അവിടെ പല ക്രമക്കേടുകളും ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു തനിച്ചുനിന്നു. ഇപ്പോൾ ഏതു സഭയിലാണെന്നു ചോദിച്ചാൽ എന്റെ സ്വന്തസഭയിലാണെന്നു പറയും. ഇതാണു സ്വതന്ത്രചിന്താഗതിയുടെ പര്യവസാനം.

തീമോത്തിയോസിനുള്ള ലേഖനത്തിൽ വി. പൗലോസു പറയുന്നു: "ഭക്തിവിരുദ്ധങ്ങളായ വൃഥാലാപങ്ങളും അർബുദവ്യാധിപോലെ തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവയാണ്" ദൈവത്തിന്റെ സഭ ഒന്നേയുള്ളൂ. അതു് ഏതെന്നു കണ്ടുപിടിക്കണം. അതിലുള്ളവരുടെ ചില തെറ്റുകളും അതിൽനിന്നു നാം മാറിനില്ക്കുവാൻ നമ്മെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. അതിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറി നിന്നാൽ അപകടംതന്നെ (II തീമോ. 2: 14 മുതൽ കാണുക). 19–ാംവാക്യത്തിൽ "ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥിരമായ അടിസ്ഥാനം നിലനില്ക്കുന്നു" എന്നു കാണുന്നു. ഇതര സഭകളേയും കത്തോലിക്കാസഭയേയും പരിശോധിച്ചപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥിരമായ അടിസ്ഥാനം കത്തോലിക്കാസഭയാണെന്ന് എനിക്കു ബോധ്യംവന്നു. അതിനു ദൈവം ഏകദേശം 40 കൊല്ലത്തോളം എന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചു എന്നാണ് എന്നെ പുനർവീക്ഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നതു്. ഇതിനുമുമ്പു പലഘട്ടത്തിലും കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ചേരേണ്ടതല്ലേ എന്നെനിക്കു തോന്നിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അത് എന്റെ അസ്ഥിരമായ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഏതോ ചപലതയായിരിക്കും എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ, ഇപ്പോഴത്തെ ആകർഷണം തടഞ്ഞുനിപ്പാൻ എന്നെക്കൊണ്ട് അസാദ്ധ്യമായി. യാക്കോബിനോടു ദൈവദൂതൻ പടവെട്ടിയതുപോലെ എനിക്കു തോന്നുന്നു. അവസാനം അവിടുന്ന് എന്റെ തുടഞരമ്പിൽ തൊട്ടു. അപ്പോൾ കർത്താവേ, നീ എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചില്ലാതെ ഞാൻ നിന്നെ വിടുകയില്ല എന്നു നിലവിളിച്ചു. അവൻ എന്നെ എടുത്തു കർത്താലിക്കാസഭയിൽ ഇട്ടു. ഞാൻ ചെയ്തതു തെറ്റിപ്പോയി എന്ന് അകർത്താലിക്കർക്കു പറയാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. പക്ഷേ, ദൈവത്തിന്റെ കൃപയിൽ അമരുകയല്ലാതെ എന്റെ അകർത്താലിക്കാസ്നേഹിതന്മാരെ ഞാനെങ്ങനെ പ്രീണിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കും!

യൂദാ 20–ാംവാക്യം. "നിങ്ങളുടെ അതിവിശുദ്ധവിശ്വാസത്തെ അധാരമാക്കി നിങ്ങൾക്കുതന്നെ ആത്മീയവർദ്ധന വരുത്തിയും....." ആത്മികവർദ്ധന വരണമെങ്കിൽ അതിവിശുദ്ധവിശ്വാസത്തിൽ തെറ്റു വരാതേയും ഭിന്നിപ്പു വരാതേയുമിരിക്കണം. വിശ്വാസത്തിൽ തെറ്റുവരുത്തിയാൽ അല്ലെങ്കിൽ ഭിന്നിപ്പുണ്ടാക്കിയാൽ ആത്മീയവൽക്കനയല്ല, അധ:പതനമാണുണ്ടാകുന്നതു്. "ദാനിയേൽക്കേസ്" വന്നതിനാൽ മാത്തൊമ്മാസഭയ്ക്ക് അധ:പതനം വന്നുവെന്നു പലരും പറയുന്നു. മാത്തൊമ്മാക്കാരിൽ രണ്ടു കക്ഷികൾക്കും യേശുക്രിസ്തു ദൈവവും കർത്താവും രക്ഷിതാവും ആണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ, കർബ്ബാനയെപ്പറ്റിയുള്ള വിശ്വാസകാര്യങ്ങളിൽ ഭിന്നിപ്പു വന്നപ്പോൾ ആത്മീയാധ:പതനം സംഭവിക്കുന്നതു കാണുന്നു.

ഏകപാനത്തിൽ നിലനില്ക്കണമെന്നുള്ള അപ്പസ്തോലന്റെ ഉപദേശം കാണുക. II തെസ. 3: 6. "സഹോദരന്മാരേ, ഞങ്ങളോടു പ്രാപിച്ച പ്രമാണം വിട്ടു ക്രമംകെട്ടു നടക്കു

ന്ന ഏതു സഹോദരനോടും അകന്നുകൊള്ളണമെന്നു നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടാജ്ഞാപിക്കുന്നു." അതിനാൽ, ക്രിസ്തീയസഭയ്ക്കു വിശ്വാസത്തിലും സന്മാർഗ്ഗത്തിലും ഏകപ്രമാണം വേണം. ഏകകേന്ദ്രം ഉണ്ടായിരുന്നാലേ ഏകസഭയും സാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ എന്ന് അനുഭവം കാണിക്കുന്നു. അപ്പസ്തോലൻ അയയ്ക്കുന്ന ലേഖനത്തെ അനുസരിക്കാത്തവനെ വേർതിരിക്കുവാൻ കല്പിക്കുന്നു. II തെസ. 3: 14 ക്രേത്തയിലേ മെത്രാനായിരുന്ന തീത്തോസിനോടും ഈ കാര്യംതന്നെ പറയുന്നു. തീത്തോ. 3: 10, 11. "സഭയിൽ ഭിന്നത വരുത്തുന്ന മനുഷ്യനോട് ഒന്നു രണ്ടുവട്ടം ബുദ്ധിപറഞ്ഞശേഷം അവനെ ഒഴിക്കുക (അകറ്റുക). ഇങ്ങനെയുള്ളവർ വക്രബുദ്ധിയായി പാപംചെയ്തുതന്നെത്താൻ കുറ്റം വിധിച്ചിരിക്കുന്നു." ഇതാണ് ഏകകേന്ദ്രംപഠനത്തിനും ഭരണത്തിനും ഇല്ലാത്ത സഭ പുരോഗമിക്കുകയില്ലെന്നു പറയുന്നതു്. സ്നേഹത്തിന്റെ ശ്ലീഹായാകുന്ന മാർ യോഹന്നാൻ എന്തു പറയുന്നു. II യോഹ. 1: 9, 10. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശത്തിൽ നിലനില്ക്കാതെ അതിരുകടന്നുപോകുന്ന ഒരുത്തനും ദൈവം ഇല്ല—ഒരുത്തൻ ഈ ഉപദേശവും കൊണ്ടല്ലാതെ നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വരുന്നുവെങ്കിൽ അവനെ വീട്ടിൽ കൈക്കൊള്ളരുതു്. അവനു കുശലം പറകയുമരുതു്." വിവിധവിശ്വാസസത്യങ്ങൾക്കു സഭയിൽ സ്ഥാനമില്ലെന്നാണ് എനിക്കു ഈ ഭാഗങ്ങൾകൊണ്ടു മനസ്സിലായതു്. അതുകൊണ്ടാണു പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുവിഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു ചേരുവാൻ എനിക്ക് ആത്മീയഭയപ്പാടുണ്ടായതു്.

യോഹ. 17–ാം അദ്ധ്യായത്തിൽനിന്നു സഭയുടെ ഐക്യം എത്ര അത്യാവശ്യമാണെന്നു മുൻ വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. പ്രബോധനാധികാരം സഭയ്ക്കാണ്. ഐക്യം ശിഥിലീഭവിപ്പിക്കുന്നതിന് എന്തെല്ലാം യുക്തികൾ കണ്ടുപിടിച്ചാലും ക്രിസ്തുവിന്റെ മനസ്സിനു് അതു യോജിക്കുന്നതല്ല എന്നാണു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നതു്.

ക്രിസ്തീയമായ പല വകുപ്പുകളും വിവിധാഭിപ്രായത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ അവയ്ക്കു് ഒരു ശരീരമായി വളരുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു വേറെപുസ്തകംകൊണ്ടും 19 നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചരിത്രംകൊണ്ടും തെളിയുന്നു. മോൺസിഞ്ഞോർ നട്ടവത്തുശേരി അവർകളുടെ "യുക്തിയിൽനിന്നു വിശ്വാസത്തിലേക്കു്" എന്ന പുസ്തകം വായിച്ചുനോക്കുക. മരണകക്ഷിക്കെതിരായി ഒരു എതിർകക്ഷി ഉള്ളതു നിരൂപണംമൂലം മരണകക്ഷിയെ ആത്മപരിശോധനയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിക്കും എന്നുള്ള ഒരു നന്മ അകത്തോലിക്കരെക്കൊണ്ടു പറയുവാനുണ്ടു്.

ഞാൻ പാപം ചെയ്യുമ്പോൾ പശ്ചാത്തപിച്ചു കുമ്പസാരിക്കുന്നതു മറുള്ളവരോടു് ആലോചിച്ചിട്ടല്ല. അതെന്റെ ആത്മരക്ഷക്കാവശ്യമാണെന്നു് ഉള്ളിൽ പ്രേരണവരുമ്പോൾ ചെയ്യാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. അതുപോലെ ഏകസ്സഭയിൽ ചേരുന്നതു് എന്റെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു ബോധപ്പെട്ടപ്പോൾ എന്റെ കഴിഞ്ഞ കാലത്തെക്കുറിച്ചു പശ്ചാത്തപിക്കുകയും ദൈവത്തിന്റെ വീടാണെന്നു ഞാൻ കണ്ട കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ചേരുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽ എന്റെ യഥാർത്ഥസ്നേഹിതന്മാർ, എന്റെ ഉത്തമമനോബോധപ്രകാരം ചെയ്തതിൽ, സന്തോഷിക്കുമെന്നു് എനിക്കറിയാം.

എന്റെ പ്രത്യാശ, യാക്കോബായസഭ ദൈവത്തിന്റെ സഭയാകയാൽ അവർ മലയാളത്തു് ഉയർന്നുവരുമെന്നായിരുന്നു. ആ ആശ 1934-മുതൽ അല്പാല്പമായി എന്നിൽ കെട്ടുതുടങ്ങിയിരുന്നു. എന്റെ നിരാശയ്ക്കു സാക്ഷികളായ അസംഖ്യം യാക്കോബായക്കാർ ഉണ്ടായിരിക്കും. ആ ആശ 1956-ൽ മുഴുവനും കെട്ടു. അസാദ്ധ്യകാര്യത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടു് ഒരു ഫലവുമില്ല എന്നു കണ്ടു. വ്യവഹാരങ്ങളും ജയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദൈവരാജ്യം പണിവാൻ പോകുന്നില്ല.

ആത്മീയശക്തി വളരുകയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തെല്ലാം ഉണ്ടായാലും ഫലമെന്തു?

യാക്കോബായസഭയുടെ കഷ്ടാവസ്ഥ മാത്രം സഭയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു ദിവസം ഞാൻ ഉപവസിച്ചു, സന്ധ്യയ്ക്കു വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നു ഒരു ദൂതു കിട്ടുവാൻ കാത്തിരുന്നു. എന്റെ ഹൃദയത്തെ സങ്കടംകൊണ്ടു തകർക്കുന്ന ഒരു ദൂതാണു് എനിക്കു കിട്ടിയതു്. എനിക്കു പ്രിയങ്കരമായ യാക്കോബായസഭയെ സംബന്ധിച്ചു ദൈവം ഇങ്ങനെ ഒരു ദൂതു തന്നപ്പോൾ ഞാൻ പരിഭ്രമിച്ചുപോയി. വായിക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കു അതു് അത്ര ഗൗരവാവഹമായി തോന്നുവാൻ ഇടയില്ല. പക്ഷേ, ഈ പാവപ്പെട്ടവനു് അതു വലിയ ചിന്താവിഷയമായിത്തീർന്നു.

ദൂതു്: ഏശാ. 6: 9-13. "അപ്പോൾ അവൻ അരുളിച്ചെയ്തതു്: നീ ചെന്നു് ഈ ജനത്തോടു പറയേണ്ടതു്: നിങ്ങൾ കേട്ടുകൊണ്ടിട്ടും തിരിച്ചറിയുകയില്ല; നിങ്ങൾ കണ്ടുകൊണ്ടിട്ടും ഗ്രഹിക്കുകയുമില്ല. ഈ ജനം കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുകയോ ചെവികൊണ്ടു കേൾക്കുകയോ ഹൃദയംകൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കയോ മനസ്സുതിരിഞ്ഞു സൗഖ്യം പ്രാപിക്കയോ ചെയ്യാതെയിരിക്കേണ്ടതിനു നീ അവരുടെ ഹൃദയം തടിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ ചെവി മന്ദമാക്കുകയും അവരുടെ കണ്ണു അടച്ചുകളയുകയും ചെയ്ക. കർത്താവേ, എത്രത്തോളം എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചതിനു് അവൻ: പട്ടണങ്ങൾ നിവാസികൾ ഇല്ലാതേയും വീടുകൾ ആളില്ലാതേയും ശൂന്യമായി ദേശം തീരെ പാഴായിപ്പോകയും യഹോവാ മനുഷ്യരെ ദൂരത്തുകറീട്ടു ദേശത്തിന്റെ നടുവിൽ വലിയൊരു നിർജ്ജനപ്രദേശം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുവോളംതന്നേയെന്നു് ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അതിൽ ഒരു-ദശാംശം എങ്കിലും ശേഷിച്ചാൽ അതു വീണ്ടും നാശത്തിന്നിരയായിത്തീരും. എങ്കിലും, കരിമരവും കരിവേലകവും വെട്ടിയിട്ടാൽ അവയുടെ കുറ്റി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ വിശുദ്ധസന്തതി ഒരു കുറ്റിയായി ശേഷിക്കും."

ഇതു വായിച്ചിട്ടു ഞാൻ വളരെ കരഞ്ഞു. കുറിയായി ശേഷിക്കുന്ന വിശ്വാസസന്തതിയിൽ പങ്കുകൊള്ളണമെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ കുറവു് എതായിരിക്കുമെന്നുള്ള പര്യാലോചന എന്നെ ശക്തിയായി ഉണർത്തി. യാക്കോബായസഭയിൽ നടപ്പുള്ള ആരാധനക്രമം മാറാതെ വളർന്നുവരുന്ന മലങ്കര സുറിയാനിറീത്തുതന്നെയാണു് അതെന്നു് എനിക്കു വിശ്വാസംവന്നു. അതുകൊണ്ടാണു ഞാൻ ഈ റീത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു്.

അപ്പസ്തോലികസഭയിന്നായ ഉപദേശങ്ങൾക്കു് ഒരു വിട്ടുവീഴ്ചയും അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ അനുവദിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുസഭകളിൽ ഒന്നിൽ ചേരുവാനായിരുന്നു എൻെറ സാധാരണ മനസ്സു് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതു്. എൻെറ ഇഷ്ടം അങ്ങനെയായിരുന്നു. എന്നെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ ജീവിച്ചിട്ടു് എന്താണു ഫലം? ദൈവത്തിനു പ്രസാദകരം എന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടതു് എത്ര ത്യാഗം സഹിച്ചാലും ചെയ്യാതെ ഗത്യന്തരവുമില്ല. പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുകാർക്കു പൊതുവേ ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം അതായതു്, ക്രിസ്തുവിനെ ശരണപ്പെടുന്നതു രക്ഷയ്ക്കു് അടിസ്ഥാനമാണെന്നാണു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നതു്. കത്തോലിക്കാസഭയിലും ക്രിസ്തുവിലുള്ള വ്യക്തിപരമായ ഈ ആശ്രയത്തിനു് എത്ര സ്ഥാനമുണ്ടെന്നു "നവമാലിക" എന്ന മലയാളപുസ്തകമോ, St. Ignatius ൻെറ Spiritual Exercises with a Commentary by Aloysius Ambruzzi S. J. എന്ന പുസ്തകമോ വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും. അങ്ങനെയുള്ള വ്യക്തിപരമായ ബന്ധം ക്രിസ്തുവിനോടു പാലിക്കുന്നതിനുപുറമേ പഠനം, ഭേദം ഇവയിലുള്ള ഐക്യംപാലിക്കുന്ന കർത്താവിൻെറ മൗതികശരീരമാകുന്ന കത്തോലിക്കാസഭയിൽ അംഗമായിരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നു എന്ന വിശിഷ്ടതകൂടി ഒരു കത്തനായ കത്തോലിക്കനുണ്ടു്. അതിനാൽ, ഞാൻ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ചേർന്നതുകൊണ്ടു് ഒന്നും നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നില്ല എന്നു മാത്രമല്ല കൂടെ

ക്കൂടി ലാഭിക്കുകയുടെ ചെയ്യുന്നു. പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറു ചിന്താഗതിയുടെ പൊതുരീതി ഏതു സമ്പാവിശേഷത്തിൽ ജീവിച്ചാലും മതി, ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള അന്തരികബന്ധം ശരിപ്പെട്ടിരുന്നാൽ രക്ഷയുണ്ടെന്നാണ്. പ്രസിദ്ധ ഉണർവ്വുപ്രസംഗകനായ ബില്ലിഗ്രാമിൻെറ കോട്ടയത്തെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ അതു വ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്നു. എന്നാൽ, കത്തോലിക്കാസഭ പറയുന്നതു് ഏതെങ്കിലും സഭയിലിരുന്നാൽ ശരിയാകയില്ല; ക്രിസ്തുവിൻെറ ഏക മൗതിക ശരീരമായ സഭയിൽ തന്നെ ഇരിക്കണമെന്നും ആ ഇരിപ്പുകൊണ്ടാണു ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള അന്തരികൈക്യം ശരിപ്പെടുന്നതും ദൃഢപ്പെടുന്നതുമെന്നുമാണു്. കത്തോലിക്കാസഭയിലേ അസംഖ്യം മഹാപുണ്യവാന്മാരുടെ ജീവിതം ഇതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ, കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ചേരുകയാണല്ലോ വേണ്ടതു് എന്നെനിക്കു തോന്നി.

യേശുക്രിസ്തു സഭയുടെ അദൃശ്യശിരസ്സാകയാലാണു് അതിൻെറ പഠനത്തെ ചോദ്യംചെയ്യാതെ സമ്മതിക്കുന്നതു്. സഭയുടെ അപ്രമാദിതപ്രമുഖ പ്രസ്താവനകളാണു് പഠനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അവസാനപ്രഖ്യാപനങ്ങൾ. എന്നെസ്സംബന്ധിച്ചു യുക്തിയെക്കാൾ, ഫലംകൊണ്ടും വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവിതവും എഴുത്തുംകൊണ്ടും അങ്ങു കത്തോലിക്കാസഭതന്നെ വേദപുസ്തകത്തിൽ പറയുന്ന ക്രിസ്തുവിൻെറ ശരീരമാകുന്ന സഭയെന്നു മനസ്സിലായതു്. എന്നെ ദൈവം വിധിക്കുന്നതു്, എനിക്കു തരുന്ന വെളിച്ചമനുസരിച്ചാകയാൽ എൻെറയും അനേകരുടേയും പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വിപരീതമായി എനിക്കു കത്തോലിക്കാസഭയിൽ അംഗമായിത്തീരേണ്ടിവന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ സ്വാർത്ഥതൽപരനായി എൻെറ ഇഷ്ടം നടത്തണമെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ ഇതുവരെ ഞാൻ ഓടിയതു വ്യർഥമാകുമായിരുന്നു. ഇതുവരെയുള്ള എൻെറ എളിയ സേവന

ത്തിൽ ദൈവം പ്രസാദിച്ചു എന്നതിന്റെ തെളിവായിട്ടാണ് ഈ ഏകസഭയിൽ വന്നു ചേരുവാനിടയായതെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള മറ്റെല്ലാസഭകളും കൂടാം പറയുന്ന കത്തോലിക്കാസഭയെത്തന്നെ തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നു സ്വാഭാവികമായി തോന്നുവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. എന്റെ ആത്മരക്ഷയും ക്രിസ്തീയപൂർണ്ണതയും എന്നെ ഇതുവരെ നടത്തിയ ഇടയനെ ഇപ്പോഴും ഞാൻ പിന്തുടരുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. മുഗത്തെപ്പോലെ ഞാൻ അവന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നു. സമർപ്പണമാകുന്ന കയറ് അവന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. യജമാനൻ എന്നെ ഈ ആലയിലേക്കു വലിച്ചു. ഞാനെങ്ങനെ അവനെ ധിക്കരിക്കും? ഇതിൽ, മറ്റുള്ളവർ എന്നോടു വളരെ ക്രുദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ സങ്കടം എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷേ, ഒരു വഴിയേ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

"സഭയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു" എന്നു വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ പറയുന്ന സഭ, ദൈവം നമുക്കു നല്കിയിട്ടുള്ളതും ദൈവം നടത്തുന്നുവെന്ന് അനുഭവംകൊണ്ടു കാണുന്നതുമായ കത്തോലിക്കാസഭയാണ്. അതിൽ, വിശ്വാസവിഷയങ്ങളിൽ സംശയത്തിനു സ്ഥാനമില്ല, വിശ്വാസസത്യങ്ങൾക്കു വ്യക്തമായും ഉറപ്പായും ഉള്ള പഠനം പരമാധികാരിയിൽ നിന്നു ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഒരുറച്ച പാറമേൽ ദൈവം ഒരു സത്യാന്വേഷകനെ നിറുത്തുന്നു.

കത്തോലിക്കാസഭയെ ഏകസഭയായി ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ മറ്റുള്ള സഭകൾ ഒന്നുകിൽ ശീശ്മസഭകളോ വേർവിപരീതങ്ങളോ ആയിരിക്കുവാനേ വഴിയുള്ളൂ. തണ്ടിൽനിന്നു വേർപെട്ട കൊമ്പുകൾതന്നെ. എന്നാൽ, ഏതെങ്കിലും വ്യക്തി തനിക്കു ലഭിക്കുന്ന സത്യത്തെ ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടെ മനഃസാക്ഷിക്കൊത്തവണ്ണം പാലിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ആ വ്യക്തി കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ആത്മാവിൽ അംഗമാണെന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ദൈവവും മനുഷ്യനും സംയോജിക്കുന്നതാണു രക്ഷ. അതു ക്രിസ്തുമൂലമാണു സാധിക്കുന്നതെന്ന് II കോറി. 5: 19, 20-ൽ കാണാം. മനുഷ്യാവതാരംചെയ്ത ക്രിസ്തുവാണു ദൈവത്തെയും മനുഷ്യരേയും യോജിപ്പിക്കുന്നതു് എന്നതു കത്തോലിക്കാസഭ മറ്റു സഭകളെപ്പോലെ വിശ്വസിക്കുന്നു. മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തവൻ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തപ്പോൾ തന്റെ മൗതികശരീരമായി സഭയെ ലോകത്തിനു കൊടുത്തു. ഈ മൗതികശരീരത്തിലേക്കു ദൈവത്തിന്റെ ജീവനും സ്നേഹവും ഒഴുകിവരുന്നതു സ്വർഗ്ഗസ്ഥനും മഹാപുരോഹിതനുമായ ക്രിസ്തുമൂലമാണെന്നുള്ളതും കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പഠിപ്പിക്കലാണ്. ഈ മൗതികശരീരത്തിൽ അംഗങ്ങളായിത്തീരുക ആവശ്യകമാണ്. ഈ ഏക ശരീരത്തിന് ഏക (അദൃശ്യ) തല ക്രിസ്തുതന്നെ. തലയാകുന്ന ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മാവു (പരി. റൂഹാ) വഴി സഭ അവളുടെ സകല ജീവനും പ്രാപിക്കുന്നു. കർത്താവാകുന്ന തല അവിഭാജ്യമാണ്. അതിനാൽ, ഒരു തല, ഒരു ശരീരം. പല സഭകൾ എന്ന തത്വം, തന്മൂലം ശരിയാകയില്ല. ഏകവിശ്വാസസത്യങ്ങൾമാത്രമേ പഠിപ്പിക്കാവൂ. അതിനായി അദൃശ്യതലവനാകുന്ന ക്രിസ്തുവിനു സഭയാകുന്ന ബാഹ്യശരീരത്തിൽ ഒരു വികാരി അങ്ങനെ ഏകതത്വം നിലനിറുത്തുന്നു. സഭയുടെ സുന്നഹദോസു പര്യാലോചിച്ചാണ് ആവശ്യമായിവരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ പഠനങ്ങൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരിയെ വിട്ടിട്ടു സുന്നഹദോസുകൾക്കു തനിച്ചു് അപ്രമാദമായ പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ ചെയ്കുകയും. യാക്കോബായസഭ 3 പൊതുസുന്നഹദോസുകൾക്കുശേഷം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. അതിൽപ്പിന്നെ യാക്കോബായസഭയിൽ ഒരു പൊതു സുന്നഹദോസും സാദ്ധ്യമായിട്ടില്ല, സാദ്ധ്യമാകുന്നതുമല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിപ്പോൾ ശരിയായ സഭയായി കാണുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ,

ഹൃദയ കാനോൻ 7–ാം അ. 1–ാം വാക്യത്തിൽ കാണുന്ന നാലു പാത്രിയർക്കീസന്മാരിൽ പരമാധികാരിയായിരിക്കുന്ന റോമായിലേ മേൽപ്പട്ടക്കാരനെക്കൂടാതെ പൊതു സുന്നഹദോസു നടത്തിക്കൂടാ. പിന്നെയുള്ള സുന്നഹദോസുകൾ പ്രാദേശിക സുന്നഹദോസുകളേ ആകയുള്ളു. സഭയ്ക്കു മുഴുവനുംവേണ്ടിയുള്ള അപ്രമാദപഠനം പ്രാദേശിക സുന്നഹദോസിനു പഠിപ്പിക്കുവാനും വഹിയാ. പൊതുസുന്നഹദോസു കൂടണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, കൂടുവാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ വിഭജിക്കപ്പെട്ടാമോ? ക്രിസ്തു അഭിജാതനല്ലേ? ഇതിനെല്ലാം യാക്കോബായസഭയിലേ മല്പാന്മാർ ഓരോ മറുപടി എനിക്കു പറഞ്ഞു തന്നിട്ടുണ്ട്. അവയ്ക്ക് എന്റെ മനഃസാക്ഷിയേയും വിവേകത്തേയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാതെ വന്നതിനാൽ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ഈ പരിവർത്തനം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ഈ പരിവർത്തനംകൂടാതെ എന്നെത്തന്നെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ എന്നെ ബലാൽക്കാരം ചെയ്യുന്നോക്കി. എനിക്കതു് അസാദ്ധ്യമായി. യാക്കോബായസഭയുടെ നിലശരിയല്ലെന്ന് എത്ര ശക്തിയുള്ള തെളിവുകൾ നല്കിയാലും അവകൊണ്ടു മറുള്ളവരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ എനിക്കു കഴിയുമെന്നു ഞാൻ അഭിമാനിക്കുന്നില്ല. എന്റെ ആത്മാവിന്റെ രക്ഷ മറുള്ളവരല്ല, ഞാൻതന്നെ നോക്കണമല്ലോ. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഞാൻ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വാദങ്ങളും തത്വങ്ങളും മുഴുവനായി വിശദീകരിക്കുകയല്ല. അവ മുഴുവൻ ഞാൻ പഠിച്ചുമില്ല. പഠിക്കേണ്ട ആവശ്യവും എന്നെ സംബന്ധിച്ചില്ല. എനിക്ക് ഏതാണു സത്യസഭയെന്ന് അറിഞ്ഞാൽ മതി. അതു ഭരണത്തിലും പഠനത്തിലും ഏകതത്വം പാലിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന സഭയായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു് എനിക്കു വ്യക്തമായി.

ഞാൻ പറയുന്നതിനെല്ലാം എതിരു പറയാൻ പലർക്കും കാണുമായിരിക്കും. ഈ പുസ്തകം വാദപ്രതിവാദത്തെ ഉദ്ദേ

ശ്ചിച്ചു ഞാൻ രചിച്ചിതല്ല. എന്റെ ജീവിതം അതിനായി നീക്കിവയ്ക്കുന്നുമില്ല. എന്റെ ആത്മമിത്രങ്ങൾക്ക് എന്നിലുണ്ടായ വ്യതിയാനത്തിനു കാരണം എന്താണെന്നറിവാൻ മാത്രം ഈ പുസ്തകം രചിച്ചിതാണ്.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

ഞാൻ കണ്ട കത്തോലിസിസം

കത്തോലിസിസം ഒന്നാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ഒരു കടുകുമണിയായിരുന്നു. സ്വർഗ്ഗരാജ്യം കടുകുമണിയോടു സദൃശം എന്നു കർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ, അതു പ്രകൃതിയിലുള്ള കടുകുമണിയല്ല. ഒരു വൃക്ഷമായിത്തീരുവാൻ കഴിവുള്ള, പ്രകൃത്യതീതമായ ശക്തിയും ജീവനുമുള്ള ഒരു കടുകുമണിയാണു്. അതാണു കർത്താവു് ആ കടുകു വളർന്നു് ഒരു വൃക്ഷമായിത്തീർന്നു എന്നു പ്രവചനം പറഞ്ഞതു്. സാധാരണ കടുകു മുളച്ചുവളർന്നാൽ ഒരു ചെടിയേ ആയിരിക്കുകയുള്ളൂ. കർത്താവു നട്ട ആത്മീയകടുകു് ഒരു വൃക്ഷമായിത്തീരുവാനുള്ളതായിരുന്നു. ഈ ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ കത്തോലിസിസം ഒരു വലിയ വൃക്ഷമായി വളർന്നിരിക്കുന്നു. ആ വൃക്ഷത്തിന്മേൽ അയോഗ്യരായ പറവകളും വന്നു കൂടുകെട്ടുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. വെറും നാമധേയക്രിസ്ത്യാനികളേയും അതിൽ കാണും എങ്കിലും, ക്രിസ്തീയസഭ കടുകുമണിപോലെ ആരംഭിച്ചതു വൻവൃക്ഷമായിത്തീർന്ന മതിയാവൂ ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ അതു നട്ടതു ഭൂമിയിലുള്ള സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ഇതാണു്. മത്താ. 13-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ഭൂമി

യിലുള്ള സച്ഛ്രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ സ്വഭാവങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന ഉപമകളും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ആദ്യനൂറ്റാണ്ടുകളിലേ ക്രിസ്ത്യാനികളും ഇന്നത്തെ ക്രിസ്തീയസഭയെ പരിശോധിച്ചാൽ അതിൽ വളരെ വ്യത്യാസം അവർ കാണും; കാണേണ്ടതുമാണു്. അന്നത്തെ കടുകുചെടി ഇന്നു വൃക്ഷമായിരിക്കുന്നു. ജീവനുള്ളതിനു വളർച്ചയുണ്ടു്. വിവിധജാതി ഗോത്രമതങ്ങളിലുള്ളവർ മാമ്മോദീസാമൂലം അതിനോടു ഒട്ടിച്ചു ചേർക്കപ്പെട്ടു. അവർ കൊണ്ടുവന്ന സംസ്കാരങ്ങളിൽ നല്ലവ സ്വീകരിച്ചു ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മാവിൽ ശുദ്ധീകരിച്ചെടുത്തു. എന്നാൽ, ഒന്നാംനൂറ്റാണ്ടിൽ നട്ട കടുകുമണിയുടെ സ്വഭാവത്തിനെതിരായി ഒന്നും ക. സഭയിൽ കാണുകയില്ല. വ്യക്തികളുടെ ജീവിതദോഷങ്ങൾ സഭയുടെ സ്വഭാവത്തെ ബാധിക്കുന്നില്ല. അത്തരം ചീത്ത മീനുകൾ തന്നെ സഭയാകുന്ന വലയിൽ കയറിപ്പറ്റുമെന്നു ക്രിസ്തുതന്നെ പ്രവചിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് (Devalopment of Doctrine by Cardinal Newman വായിച്ചു ഗ്രഹിക്കുക.).

ഒരു കുഞ്ഞിനു ചെറുപ്പത്തിൽ പല്ലില്ല, മീശയില്ല, എന്നാൽ, വളർന്നു പുരുഷനാകുമ്പോൾ അവനിൽ അടങ്ങിയിരുന്നവതന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ രൂപം മാറിയെന്നതുമില്ല. ചുറുപാടുകളെ ക. സഭ എടുത്തു ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മാവുവഴി മഹിമപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മുൻവിധിയും സ്വാർത്ഥവുംകൂടാതെ, ലൗകികചിന്തകൾക്കതീതമായി—അന്തരികമായി—പരിശോധിക്കയും പഠിക്കയും ചെയ്യുന്നവർക്കു് അതിന്റെ യഥാർത്ഥ മഹിമ കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയും. ഓരോ നൂറ്റാണ്ടിലും അനേകായിരങ്ങൾ അതിന്റെ സാക്ഷാൽ മഹിമ കാണുകയും സഭാമാതാവിന്റെ മടിയിലേക്കു വരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇക്കാലത്തും അവളുടെ മടിയിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ ഒട്ടും കുറവല്ല. അവളിലുള്ള ആധ്യാത്മികവശം ഗ്രഹിക്കുവാൻ ക

ഴിയുന്നവർക്കുമാത്രമേ കുഞ്ഞുങ്ങളെപ്പോലെ ഈ അമ്മയുടെ സ്നേഹവും ചൂടും പാലും ആശ്ലേഷത്തിന്റെ മാധുര്യവും അനുഭവിപ്പാൻ കഴികയുള്ളൂ. ദോഷൈകദൃക്കുകൾക്കും കേവലം ലൗകികമായി വീക്ഷിക്കുന്നവർക്കും അതിലേ ആത്മീയ മനോഹരത ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. കത്തോലിസിസത്തിന്റെ ആത്മാവില്ലാതെ ക. സഭയെപ്പോലെ വളരണമെന്നും വളർത്തണമെന്നും വിചാരിച്ചാൽ അതു മറ്റു സ്ഥാനങ്ങളിൽ അസാദ്ധ്യമായിപ്പരിണമിക്കും.

ക്രിസ്തീയസഭ, ലോകത്തിനു ക്രിസ്തുവിനെ സാക്ഷീകരിക്കണം. അതിനു ലോകത്തിലുള്ള സകല ക്രിസ്ത്യാനികളും ഏകസഭയായി വരണം. 50 കോടിയോളം വരുന്ന ക. സഭയെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു പത്തുലക്ഷത്തിൽ കവിയാത്തയാ. സഭയ്ക്ക് എങ്ങനെ ഇന്നത്തെ പരിസരത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെ ലോകത്തിനു സാക്ഷിക്കുവാനൊക്കുമെന്ന് എന്റെ പാവപ്പെട്ട ബുദ്ധിയിൽ കയറുന്നില്ല.

കത്തോലിസിസത്തെ ദോഷത്തമെന്നും അന്ധവിശ്വാസമെന്നും അധികാരപ്രമത്തതയെന്നും വിചാരിച്ചിരുന്ന ചിന്താഗതി അതെപ്പറ്റി പഠിക്കുന്ന പലർക്കും ഇപ്പോൾ മാറിവരികയാണ്. കാർഡിനൽ ന്യൂമൻ തുടങ്ങി ആംഗ്ലേയസഭയിലേ പല പണ്ഡിതന്മാരും ക. സഭയിലേക്കു ചേർന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും തെറ്റിദ്ധാരണകളും നീക്കുവാൻ സഹായിക്കും.

കത്തോലിസിസം ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിലേ ഒരത്ഭുതമായി ഞാൻ കണ്ടു. ദൈവം അതിനെ പണിതില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഏകവിശ്വാസവും ഏകഭരണവും ഉള്ള ഇത്ര വലിയ സ്ഥാപനമായി അതു് എങ്ങനെ വളരുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അഭ്യന്തരാണ്ടുകളിലേ മിഷനറിതീക്ഷ്ണത വിടാതെ ഇന്നും ലോകത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ ഏകവിശ്വാ

സം പഠിപ്പിക്കുന്ന മിഷനറിമാരെ അയയ്ക്കുവാൻ അതിനു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. രാജ്യങ്ങൾ ഉദിക്കുകയും അസ്തമിക്കുകയും ചെയ്തു. ക. സഭയെന്ന നദി ഗാംഭീര്യത്തോടെ ഒഴുകി വളർന്നുവരുന്നു. അതിനെക്കണ്ട് അസൂയപ്പെടാതെ ഈ മഹാനദിയിൽ ചേർന്നൊഴുകി അതിന്റെ ജീവനാഡിയുടെ സ്പന്ദം അറിയുക. ഈ നദിയിൽക്കൂടെ ഒഴുകിയ എത്ര പുണ്യാത്മാക്കൾ ദൈവത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നു.

കത്തോലിസിസം പൊട്ടിത്തകരുമെന്നു പല നൂറ്റാണ്ടുകളിലേ ലോകമഹാന്മാരിൽ ചിലർപോലും വിചാരിച്ചു. അവരെല്ലാം കടന്നുപോയി. കത്തോലിസിസം പുഷ്ടിപ്പെട്ട് ഇപ്പോഴും നിലനില്ക്കുന്നു. ഈ നിലനില്പ്പു രാഷ്ട്രീയശക്തിയും പ്രാബല്യവുംകൊണ്ടാണോ? രാജ്യങ്ങൾ നശിച്ചു; അല്ലെങ്കിൽ ക്ഷയിച്ചു. കത്തോലിസിസത്തെ ക്രൂശ്രൂഷിക്കാൻ ദൈവം എഴുന്നേല്പിച്ച ദാസന്മാരെപ്പോലെ തങ്ങളുടെ ക്രൂശ്രൂഷകഴിഞ്ഞു അവ തിരോധാനം ചെയ്തു. അതിലേ പുണ്യാത്മാക്കളായ അസംഖ്യം ആളുകളുടെ നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനകളും ലോകത്തിൽ ലക്ഷ്യക്കുണക്കിലുള്ള അതിലേ സന്ന്യാസിമാരുടെ ഇടമുറിയാതുള്ള അപേക്ഷകളും അതു ലോകത്തിൽ പരോപകാരപ്രദമായി നടത്തുന്ന നിരവധി സേവനങ്ങളും അതിന്റെ ആത്മീയമാഹാത്മ്യമായി നാം കാണുന്നു.

അഞ്ചാംനൂറ്റാണ്ടിൽ കിഴക്കൻസഭകളുടെ പൊട്ടൽ, എട്ടാംനൂറ്റാണ്ടുമുതൽ മഹമ്മദീയരുടെ ആക്രമണങ്ങൾ, പതിനാലാംനൂറ്റാണ്ടിൽ അതിനകത്തുതന്നെ ഉണ്ടായ പല കരിനിഴലുകൾ, പതിനാറാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ശക്തിയേറിയ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു വിപ്ലവം, പതിനെട്ടും പത്തൊൻപതും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ സയൻസിന്റെ ഉദയത്തോടെ വന്ന നാസ്തികപ്രസ്ഥാനം, ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ കമ്മ്യൂണിസം ഇങ്ങനെ ഭയങ്കരങ്ങളായ പീഡകൾ അതിന്മേൽ ഉരസ്സി. എന്നാലും പാതാളവാതിലുകൾ അതിനെ ക്ഷയിപ്പിക്കാത്തതു യേ

ക്രിസ്തു അതിന്റെ അദൃശ്യരാജാവാകയാലാണെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. നേരേമറിച്ച്, കത്തോലിസിസത്തിൽനിന്ന് ഒടിഞ്ഞുവീണ ശാഖകളും ചുണയും ജീവനും തഴപ്പും കരേക്കാലം കാണിക്കും. നൂറാണ്ടുകളും കഴിഞ്ഞു നോക്കുക. ആ ശാഖകളും വാടിയിരിക്കുന്നതു കാണാം. എന്തുകൊണ്ടെന്ന ചോദ്യം എന്നെ ഇളക്കി. അതേസമയം സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും ദൈവദൃഷ്ടിയിൽ വിലയേറിയ കാര്യങ്ങൾക്കായി കത്തോലിസിസത്തെ ദൈവം നിറുത്തിയിരിക്കുകയാണു്. ദൈവത്തിന്റെ പണിപ്പാടിനെ മറിക്കുവാൻ മനുഷ്യനു സാദ്ധ്യമാണോ? കത്തോലിക്കാസഭയിലാണെങ്കിൽ വി. കുർബാനയുടെ ആരാധനയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ആസ്വദിച്ചാനന്ദിക്കാം. ദിവസേന കുർബാന അനുഭവിക്കുന്ന അനേകരെ ഞാൻ അതിൽ കണ്ടു. കുർബാന എഴുന്നള്ളിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നതിനെ നോക്കി ആരാധിക്കുന്ന അനേകരേയും ഞാൻ കണ്ടു. ഈ കേന്ദ്രികളൊന്നും യാക്കോബായസഭയിൽ വരുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടു സാധിച്ചില്ല.

കത്തോലിസിസത്തിന്മേൽ പറിച്ചിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ പായലുകളെ ഉയർത്തിക്കാണിച്ച്, പേൻ ആനയാക്കി വാചാലതയാകുന്ന ഭൂതക്കണ്ണാടിയിൽക്കൂടി കാണിക്കുന്നവരുണ്ട്. വൃഥാ കണുക്കോടം ചെയ്യാമെന്നല്ലാതെ ദൈവം നട്ട വൃക്ഷം ദൈവം വളർത്തുമ്പോൾ മുറിച്ചിടാമെന്നു കരുതേണ്ട. കത്തോലിക്കാസഭയെ പരിഹസിക്കുന്നവരെ നോക്കി "സ്വർഗ്ഗത്തിലിരിക്കുന്നവർ ചിരിക്കുന്നു"വെന്നാണ് എന്റെ മനോഗതം. യാക്കോബായസഭയിലേ പട്ടക്കാരും ശെമ്മാശ്ശന്മാരും അത്മായരുമായ പലരും തങ്ങളുടെ സഭയെപ്പറ്റി എത്രയും അതൃപ്തിയായി എന്നോടുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് അവക്കറിയാം. അവർ നില്ക്കുന്ന സഭ ഇരു അധ:പതിച്ചുവെങ്കിൽ പാതാളവാതിലുകളും ജയിക്കാത്ത സഭ ഏതെന്നു നിഷ്പക്ഷബുദ്ധ്യാ അന്വേഷിക്കേണ്ടതു സത്യാന്വേഷി

കളുടെ ചുമതലയല്ലേ? മനഃസാക്ഷിയിൽ ഉരിക്കുന്ന വെളിച്ചത്തോടു് എതിർക്കുന്നതു് അന്ധത്തിൽ ശ്രമം വരുത്തുകയില്ല. ദൈവകൃപ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ വശപ്പെട്ടുകൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അതു് എടുക്കപ്പെട്ടുപോകും.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതികശരീരമായി കത്തോലിക്കാസഭ നിലകൊള്ളുന്നു. ക്രിസ്തുവും സഭയും ഒന്നുതന്നെ. തലയും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധംപോലെയാണതു്. കത്തോലിക്കാസഭയിലേ വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യം അതിലേ ഭരണക്കാരുടെ സാമർത്ഥ്യക്കൂടുതലും യാക്കോബായ സഭയിലേ അപജയത്തിന്റെ രഹസ്യം അതിലേ ഭരണക്കാരുടെ സാമർത്ഥ്യക്കുറവും അല്ല. സെൻറ് അഗസ്റ്റിൻ പറയുന്നതു ലോകത്തിലുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യവും സ്വർഗ്ഗരാജ്യവും ആണെന്നാണു്. ഈ ഭൗമികസ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ കോതമ്പും കളയുമുണ്ടു്. നല്ല മീനും ചീത്തമീനുമുണ്ടു്. ബുദ്ധിയുള്ള കന്യകമാരും മോഷ്ടികളായ കന്യകമാരുമുണ്ടു്.

സെൻറ് അഗസ്റ്റിൻ മുതലായ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരും ഓരിജൻ മുതലായ മഹാചിന്തകന്മാരും സഭയുടെ കേന്ദ്രം ക്രിസ്തുതന്നെയെന്നു കണ്ടിരുന്നു. ഇതാണു്, യാക്കോബായക്കാരുടേയും പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുകാരുടേയും നിന്ദാപമാനങ്ങളെ അവഗണിച്ചു കത്തോലിക്കാസഭയിലേക്കു ചേരുവാൻ എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയതു്.

ക്രിസ്തുവാകുന്ന മണവാളൻ സഭയാകുന്ന മണവാട്ടിയും ഒരുമിച്ചു് ഉളവാക്കിയിട്ടുള്ള കത്തോലിക്കാസഭയിലെ പുണ്യവാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും നിങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കുക. ഈ പുണ്യവാന്മാരെല്ലാം കള്ളന്മാരാണെന്നു ഏതെങ്കിലുമുള്ള ഒരു അകത്തോലിക്കനു പറയുവാൻ കഴിയുകയില്ല. യാക്കോബായസഭയിലേ പരുമലത്തിരുമേനിയും കോതമംഗലത്തെ മാർ ബാസേലിയോസും തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച വെളിച്ചത്തിൽ ദൈവത്തോടു് ഉത്തമമനസാക്ഷിയിൽ ജീവിച്ചവരാണെന്നാണു് എൻറെ വിശ്വാസം. തൻമൂലം കത്തോലിക്കാ

സഭയുടെ ശരീരത്തിലല്ലെങ്കിലും ആത്മാവിൽ ജീവിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞവരായിരിക്കണമവർ. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ശരീരത്തിൽക്കൂടെ ഇരിപ്പാൻ സാധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നത്തെക്കാൾ എത്ര അധികം അവർ പ്രകാശിക്കുമായിരുന്നു എന്നാണ് എന്റെ ചിന്താഗതി.

അപ്പസ്തോലികകാലത്തെ സഭയുടെ രീതിയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ആകൃതിയിൽ ഇന്നത്തെ കത്തോലിക്കാസഭയെ കാണുന്നതുമൂലം അതു വഴിപിഴച്ചുവോ എന്നുള്ളതും ക്രമേണ കൂടുതലായി ഞാൻ പരിശോധിച്ചു. കാർഡിനൽ ന്യൂമാന്റെ Development of Doctorine അഭ്യസ്തവിദ്യർ വായിക്കണം. കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ഇന്നത്തെ രൂപത്തിൽ കാണുന്ന വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ ഒന്നാംനൂറ്റാണ്ടിൽ കടുകുമണിപോലെയിരുന്നതു നൂറ്റാണ്ടുകൾതോറും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന വിവിധസംഭവങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയും മറും ക്രിസ്തു വികസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഉദാഹരണമായി, നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ പുത്രനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവ ഒന്നാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ഇല്ലാത്ത പുതിയ കാര്യമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. സത്യമായ സഭയിൽ ആദ്യമേ കിടന്നിരുന്നവയെ അരിയുസിന്റെ തക്കങ്ങൾമൂലം വിശദമാക്കി പ്രസ്താവിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. ഒരു കോഴിമുട്ടയിൽനിന്നു ഒരു കോഴിപ്പൂവൻ ഉണ്ടായിവരുന്നതുപോലെതന്നെ. സൂനഹദോസുകൾവഴിയായും മറും ഈ വികസനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. St. Albertus Magnus എന്ന മഹാപുണ്യവാനും വേദശാസ്ത്രജ്ഞനും ഈ വികസനത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "The progress of the Faithful in the faith, rather than of the faith within the faithful." ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഇങ്ങനെ പറയാം. "വിശ്വാസിയുടെ ഉള്ളിൽ വിശ്വാസത്തിലുണ്ടാകുന്ന അഭിവൃദ്ധിയല്ല, മറിച്ച്, വിശ്വാസത്തിൽ വിശ്വാസിക്കുണ്ടാകുന്ന അഭിവൃദ്ധിയാണതു്." നിഗമം, സ്വാർത്ഥം എന്നിവകൊ

ണ്ടു്, സഭയുടെ വിശ്വാസത്തെയും ഐക്യത്തെയും മനുഷ്യൻ പൊട്ടിക്കാതിരിപ്പാൻ ഒരു ചെറിയ തുൽപോലെ ആദ്യകാലംമുതൽ റോമാ മേല്പട്ടക്കാരനിൽ, പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമി എന്ന നിലയിൽ ക്രിസ്തു സ്ഥിതിചെയ്യിച്ചിരുന്ന പരമാധികാരവും അപ്രമാദിത്വവും ഇന്നത്തേതുപത്തിൽ സഭയുടെ നന്മയ്ക്കായി അവിടുന്നു ശക്തിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന അവയ്ക്കെല്ലാം വളരെ എതിർപ്പുകൾ ഉണ്ടായെങ്കിലും അവയെ ഉപയോഗിച്ചു് അസ്പഷ്ടമായി സഭയിലടങ്ങിയിരുന്ന ഈ തത്വങ്ങളെ വളർന്നുവരുന്ന പരിസരങ്ങളിൽ സ്പഷ്ടമായ വിശ്വാസസത്യങ്ങളാക്കി. ഇനി എല്ലാം ക്രിസ്തു തന്റെ സഭയിൽ വികസിപ്പിക്കുവാൻപോകുന്നുവെന്നു നാം കാത്തു പാർത്തിരുന്നാൽ കാണാം. ദൈവം തന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം ഇങ്ങനെയുള്ള വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ പലനിലയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ നന്മയ്ക്കായി വികസിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. നാമെന്തിനു് അതിനോടു നിസ്സഹകരിക്കുന്നു? വികസിച്ചുവരുന്ന വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ വിശ്വാസികൾക്കു വിശുദ്ധന്മാരായിത്തീരുന്നതിനു പ്രതിബന്ധങ്ങളല്ലാത്തതും വേദപുസ്തകത്തിലെ സ്പഷ്ടമായ പ്രമാണങ്ങൾക്കും വിശുദ്ധപിതാക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കും എതിരല്ലാത്തതുമായിരിക്കണമെന്നേയുള്ളൂ.

എനിക്കൊരാൾ എഴുതി, ഞാൻ ഇരുമുള്ളിൽനിന്നു കുരുമുള്ളിലേക്കു ചാടിയെന്നു്. അതു് കത്തോലിക്കാസഭയെപ്പറ്റിയുള്ള അജ്ഞതകൊണ്ടായിരിക്കണം. അതിലുള്ള ചിലരുടെ ജീവിതം കണ്ടിട്ടാണു് അദ്ദേഹം അങ്ങനെ എഴുതിയതെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ, ഞാൻ കണ്ട കത്തോലിസിസം വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണു്. പുണ്യവാനായിത്തീരുവാൻ പ്രേരണയും സൗകര്യവും കത്തോലിക്കാസഭ കൊടുക്കുന്നു. മറ്റുള്ള സഭകളിൽ അതുയും ഉള്ളതായി ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. കത്തോലിക്കാസഭയിലെപ്പോലെ ഇത്രവലിയ പുണ്യവാന്മാരും ഇത്രയധികം പുണ്യവാന്മാരും വേ

റെ എണ്ണം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി എനിക്കറിവില്ല. എന്നെ ഏ റ്റവും ആകർഷിച്ചതും ഇതുതന്നെയാണ്. ഞാൻ ഒരു പുണ്യ വാനായിത്തീരുമോയെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ആ സ്ഥാന ത്തെത്തുവാൻ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ വളരെ അധികം സൗ കര്യം ഞാൻ കാണുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ, എന്റെ അനുഭവ ത്തിൽ, ഞാൻ ഇഞ്ചക്കാട്ടിൽനിന്നു ക്രുമുള്ളിൻകാട്ടിലേക്കല്ല, കടന്നുവന്നിട്ടുള്ളതു്. നേരെമറിച്ചു്, ഭൂമിയിൽനിന്നു് ഏദനി ലേക്കാണു്. എന്നാൽ, ഈ ഏദൻതോട്ടത്തിലും ഒരു വിലക്ക പ്പെട്ട കനിയുണ്ടു്. "സപ്രഹിതം" എന്നാണു് ആ കനിയുടെ പേരു്. അതു തിന്നുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവക്കു് അവിടെ വള രാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. ഇതുപോലെയധികമായി മഹാപുണ്യവാ ന്മാരെ കത്തോലിക്കാസഭയിൽമാത്രം കണ്ടപ്പോൾ, പുണ്യ ജീവിതത്തിനുവേണ്ട കൃപാദാനങ്ങൾ ആ സഭവഴിയായി അ ധികം ലഭിക്കുന്നു എന്ന സത്യം ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചു. പുണ്യജീ വിതമോ "സപ്രഹിത"ത്തിന്റെ മരണത്തിന്മേൽ പണിയേ ണ്ട മന്ദിരമാണു്.

പ്രവൃത്തികളം 2: 43-ൽ, അപ്പസ്തോലസഭയിൽ ദിവ സേന ദിവ്യപൂജ (കുർബാന) ഉണ്ടായിരുന്നതായി വായിക്കു ന്നു. ഇന്നതു കത്തോലിക്കാസഭയിൽ മാത്രമാണുള്ളതു്. ദിവസ വും വി. കുർബാന അനുഭവിക്കുവാൻ എത്രയും സൗകര്യങ്ങളം അതിലുണ്ടു്. യാക്കോബായസഭയിലേ എന്റെ സ്നേഹിതന്മാ രായ പല സുവിശേഷകന്മാരും ഞായറാഴ്ചപോലും കുർബാന അനുഭവിക്കുന്നതിനു ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല.

പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ ലോകത്തോടിടപെട്ടു ജീ വിക്കുന്നവർക്കു സന്മാർഗ്ഗപ്രമാണങ്ങളെപ്പറ്റി പഠിക്കുവാൻ തക്ക സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രം (moral Theology) ഇന്നത്തെ പരി സരങ്ങൾക്കു് ഒത്തവണ്ണം യാക്കോബായസഭയിൽ വളർന്നി ട്ടില്ലാത്തതിനെപ്പറ്റി പലപ്പോഴും ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചി ട്ടുള്ളതാണു്. അതേപ്പറ്റി ആരും ഗൗനിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നി

ല്ല. കത്തോലിക്കാസഭയിൽ സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രം വളരെ വിശേഷമായി വിശകലനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു പാപത്തോടു സമരംചെയ്യുന്നവർക്കും അവരെ ഉപദേശിക്കുന്നവർക്കും വളരെ പ്രയോജനകരമാണു്. കുമ്പസാരത്തെപ്പററി ഞാൻ എത്ര ശക്തിയായി പഠിപ്പിക്കുന്നവനാണെന്നു് എന്റെ "പുണ്യപരിശീലനം" "മനുഷ്യോന്മുഖം" എന്ന പുസ്തകങ്ങളും സാക്ഷിയാണു്. യാക്കോബായസഭയിൽവച്ചു് ഒരു കുമ്പസാരത്തിൽ എനിക്കു നേരിട്ട നിരാശ ആ സഭ വിട്ടതുവരെ പരിഹരിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു വലിയ അടിയായിരുന്നു. സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രം പഠിക്കാത്ത പട്ടക്കാർ കുമ്പസാരിപ്പിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്ന വിപത്തു വളരെ വലുതാണു്. എന്റെ ആ കുമ്പസാരത്തിന്റെ അതിദുഃഖകരമായ അനുഭവം യാക്കോബായസഭ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അനേകം സംഗതികളിൽ ഒന്നുമാത്രമാണു്. ഞാൻ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ വന്നു് അടുത്തടുത്തു കുമ്പസാരിച്ചപ്പോഴാണു കുമ്പസാരംകൊണ്ടു പുണ്യാഭ്യസനത്തിൽ എത്ര പുരോഗമനം കിട്ടുമെന്നു് അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞതു്.

കത്തോലിക്കാസഭ ക്രിസ്തുവിനും വിശ്വാസിക്കും ഇടയിൽ ഒരു മാനുഷികാധികാരം വരുത്തുന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു തെററാണു്. ദൈവികസത്യവും കൃപയും ജീവനും കർത്താവിൽ നിന്നാണൊഴുകുന്നതു് എന്നു പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭ വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെ കത്തോലിക്കാസഭയും വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കു നില്ക്കുന്ന പൗരോഹിത്യസ്ഥാനികളും, ക്രിസ്തുവിന്റെ നിയമനപ്രകാരം അവിടത്തെ പ്രതിനിധികളായിരുന്ന വിശ്വാസികളെ കർത്താവിനോടു യോജിപ്പിക്കുവാൻ സഹായിക്കുകയാണു്. പൗരോഹിത്യസ്ഥാനികളും വിശ്വാസികളെ കർത്താവിൽനിന്നു വേർപെടുത്തുകയാണെന്നുള്ള ധാരണ ശരിയല്ല. പട്ടക്കാരനെക്കുറിച്ചു് ഒരു കത്തോലിക്കാ പുസ്തകത്തിലുള്ള വാചകം ഉദ്ധരിക്കാം. "He does on earth

What Jesus Christ does in heaven" meditations by Chaigmen S. J. vol I. page 56. യേശുക്രിസ്തു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ചെയ്യുന്നതു പട്ടക്കാരൻ ഭൂമിയിൽ ചെയ്യുന്നു. ക്രമാശ അദൃശ്യമായ നന്മയുടെ പ്രത്യക്ഷമായ കർമ്മം ആണെന്നറിയണം. അതിനാൽ, പട്ടക്കാരൻ ഒരു പ്രതിഛണ്ഡമല്ല; ഒരു സഹായിയാണു്.

സഭയിലേ ക്രമാശകളുടെ കത്താവും ക്രിസ്തുതന്നെയാകുന്നു. എല്ലാ ക്രമാശകളിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രവർത്തനമായി ഒരു പ്രധാനഭാഗമുണ്ടു്. ക്രമാശയുടെ രൂപവും (Form) അതിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന സാധനവും (Matter) വഴി സ്വീകാരകനിലേക്കു് ഒരു കൃപ കത്താവു് ഒഴുക്കുന്നു. ക്രമാശപരമായ വരപ്രസാദം (Grace) ആവിർഭവിക്കുന്നതു സ്വീകാരകന്റെ യോഗ്യതകൊണ്ടല്ല, പ്രവർത്തകനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ യോഗ്യതകൊണ്ടാണു്.

മാമ്മോദീസാ നല്കുമ്പോൾ, വി. ത്രിത്വത്തിന്റെ നാമത്തിൽ ശിശുവിന്റെ തലയിൽ വെള്ളം ഒഴിക്കുമ്പോൾ ദൈവം ശിശുവിനെ ദൈവത്തിന്റെ കുടുംബത്തിൽ ഒരംഗമായി കൈക്കൊള്ളുന്നു. അതിനാൽ, ഒരു ശിശുവിൽ അനുഗ്രഹം പകരുവാൻ ശിശുവിന്റെ പക്ഷത്തുനിന്നു് ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല. ശിശുവിനെ സമർപ്പിക്കുവാൻ വിശ്വാസികളെ ലഭിച്ചാൽ മതി. എന്നാൽ, പ്രായമുള്ളവൻ ക്രമാശപരമായ വരപ്രസാദം സ്വീകരിപ്പാൻ വിശ്വാസം, മാനസാന്തരം മുതലായി അവശ്യമുള്ളവ അവനിൽ കാണണം. മക്കാ. 16: 16; പ്രവൃത്തികൾ 2: 38. അവിടേയും സ്വീകാരകന്റെ യോഗ്യതകൊണ്ടല്ല വരപ്രസാദം ഉണ്ടാകുന്നതു്. അതു ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രവർത്തനമാകയാലാണു്. അതിനാൽ, ക്രമാശപരമായ വരപ്രസാദങ്ങൾ എല്ലാം ദൈവം ദാനമായി തന്റെ കൃപയാൽ നല്കുന്നവയാണു്. സ്വീകാരകന്റെ യോഗ്യത

യനുസരിച്ചു മാത്രമേ അവനതു പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളു എന്നതു വലിയ പരമാത്ഥംതന്നെ.

ക്രമാശകളെ മാജിക്കായി കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. ക്രിസ്തുതന്നെയാണു മുഴുവൻശക്തിക്കു കാരണമായിരിക്കുന്നതു്. കത്താവു ശരീരപരമായ മുഖാന്തരങ്ങൾമൂലം (ശബ്ദം, സ്പർശനം, ഇതരകർമ്മങ്ങൾ) രോഗസൗഖ്യം കൊടുത്തതുപോലെ ആത്മസൗഖ്യവും, മനശ്ശുദ്ധി പടാത്ഥമയനാകയാൽ, ശരീരപരമായ കർമ്മങ്ങൾമൂലം സൗജന്യമായി കൊടുപ്പാൻ തിരുമനസ്സായി. കൗദാശികസാധനങ്ങളും മൊഴികളും ക്രിസ്തുവിന്റെ ചിത്തത്തിന്റെ ബാഹ്യപ്രദർശനങ്ങളാണു്. "എനിക്കു മനസ്സാണു്, നീ സൗഖ്യപ്പെടുക," എന്നു കുഷ്ഠരോഗിയോടു പറഞ്ഞപ്രകാരം ക്രമാശകളുടെ പ്രത്യക്ഷഭാഗങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ മനസ്സിനെ വ്യക്തമാക്കുന്നവയാണു്. ബാഹ്യകർമ്മങ്ങൾവഴി വരപ്രസാദം ഉണ്ടാകുന്നു. അതു കർമ്മങ്ങളുടെ മാജിക്കു ശക്തികൊണ്ടല്ല; ക്രിസ്തു അദൃശ്യപ്രവർത്തകനായി ആ കർമ്മങ്ങളെ ഉപകരണങ്ങളായി പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു്.

സഭയുടെ ഗുരുവും ക്രിസ്തുവാണു്. മാർപ്പാപ്പാ വ്യക്തിപരമായി പറയുന്നതും മീററിംഗിൽ അഭിപ്രായം പറയുന്നതും ഒരു പുസ്തകം എഴുതുന്നതും എല്ലാം അപ്രമാദിതപ്രമുഖതയായിരിക്കുമെന്നു കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. പിന്നെയോ ക്രൈസ്തവസഭ മുഴുവനും സ്വീകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സന്മാർഗ്ഗപരവുംവിശ്വാസപരവുമായ ഒരു കാര്യം ഔദ്യോഗികമായിട്ടും അവസാനമായിട്ടും പരമാധികാരിയെന്ന നിലയിൽ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ അതിനു് അപ്രമാദിതത്വം ഉണ്ടെന്നാണു പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. സഭയെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹംമൂലം, അങ്ങനെ വല്ലകാലത്തും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ, അയതു സഭയ്ക്കുവേണ്ടി ക്രിസ്തുതന്നെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി അപ്രമാദിതപ്രമുഖതയിത്തീരുക

യാണ്. മാർപ്പാപ്പായുടെ വ്യക്തിപരമായ യോഗ്യതയാലല്ല, പിന്നയോ മേൽപ്പറഞ്ഞവിധം ഔദ്യോഗികമായ നിലയിലത്രേ ഈ അപ്രമാദിതപ്രസ്താവന ഉണ്ടാകുന്നതു്. കയ്യാപ്പാ പാപിയായിരുന്നപ്പോഴും പ്രധാനാചാര്യൻ എന്ന നിലയിൽ പ്രവചനം പറഞ്ഞതായി സുവിശേഷത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ബിലയാം ദ്വ്യാഗ്രഹിയായിരുന്നെങ്കിലും അവനെക്കൊണ്ടും ദൈവം ശരിയായി പറയിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവം തന്റെ സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള കരുതൽകൊണ്ടു്, മാർപ്പാപ്പാ മേൽപ്പറഞ്ഞവിധം ഔദ്യോഗികമായി പ്രമാദമായ പ്രസ്താവന ചെയ്യുവാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല.

മാർപ്പാപ്പാ റോമാമെത്രാനെന്നുള്ള നിലയിലോ പാശ്ചാത്യസഭയുടെ പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന നിലയിലോ കല്പിക്കുന്നതു് അപ്രമാദിതപദമുള്ളതല്ല. ലോകം മുഴുവനുമുള്ള സഭയുടെ സ്വീകരണത്തിനായി ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏക വികാരി എന്ന നിലയിൽ വിശ്വാസം, സന്മാർഗ്ഗം എന്നിവയെസ്സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഔദ്യോഗികമായും അവസാനമായും (final) പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾമാത്രമേ അപ്രമാദിതപദം ഉള്ളു. അപ്രമാദിതപദവരം മാർപ്പാപ്പായ്ക്കുണ്ടെന്നു കത്തോലിക്കാസഭയിലെ പൊതു സുന്നഹദോസു (Vatican Synod 1870 A. D.) തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, സാധാരണമായി മാപ്പ്പ്പാമാർ ചെയ്യാറുള്ളതു മേല്പട്ടക്കാരുടെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞശേഷം അപ്രമാദിതപ്രഖ്യാപനംനടത്തുകയാണു്.

ഇതിനു് ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം ദൈവമാതാവു് അമലോത്ഭവയാണെന്നു 9-ാംപീയുസ് മാർപ്പാപ്പാ 1854-ൽ അപ്രമാദിതപദവരമുപയോഗിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചവിധംതന്നെ. ദൈവമാതാവിനെ "കറയില്ലാത്തവൾ" (സുറിയാനി "ദ്ലൊമും") എന്നാണു യാക്കോബായസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. അമലോത്ഭവ എന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തതു് "INEFFABILIS DEUS" എന്ന മാർപ്പാപ്പായുടെ ബൂളാമൂലമാണു് (ബൂള-മാ

പ്പാപ്പായുടെ കല്പനയനുസരിച്ചു് ഒരു പേർ). ഈ ബുള്ളയിൽ പല സംഗതികളും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ ചിലതു പറയാം. (1) ദൈവമാതാവു് അമലോത്ഭവയാണെന്നുള്ള സൂചന വേദപുസ്തകത്തിൽത്തന്നെയുണ്ടു്. (2) പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെ എഴുത്തുകളിലും അതു പറഞ്ഞു കാണുന്നു. (3) കഴിഞ്ഞ നൂറാണ്ടുകളിൽ വിശ്വാസികൾ പൊതുവായും മറ്റും അവളുടെ അമലോത്ഭവത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ചില വിശുദ്ധന്മാരും ചില വേദശാസ്ത്രികളും അതിനുള്ള ന്യായം കാണാതെ വിഷമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. അവരുടെ സംശയങ്ങൾക്കു ശരിയായ ഉത്തരം വേദശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നുതന്നെ പിന്നാലെ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഏതായാലും, ദൈവമാതാവു് ഒരിക്കലെങ്കിലും പാപത്തിനു വിധേയയായിരുന്നുവെന്നോ എപ്പോഴെങ്കിലും കറയുള്ളവളായിരുന്നുവെന്നോ ഒരു ധാരണ സാർവ്വത്രികസഭയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ സ്ഥിതിയിലും, അവർ അമലോത്ഭവയാണെന്നു മാർപ്പാപ്പാ പെട്ടെന്നു പ്രഖ്യാപിയ്ക്കയല്ല ചെയ്തതു് എന്നുള്ളതും സ്മരണീയമാണു്. ഈ വിഷയത്തെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമായി പരിശോധിച്ചു പഠിച്ചു് അഭിപ്രായം സമർപ്പിക്കുവാൻ ഒരു പണ്ഡിതസമിതിയെ നിയമിച്ചു. (Ante preparatory Cnogregation). രണ്ടു ചോദ്യമാണു് അവരുടെ പഠനത്തിനു് ഏല്പിച്ചതു്. (1) ദൈവമാതാവിന്റെ അമലോത്ഭവം വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട വിശ്വാസസത്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണോ? (2) അതിനെ വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു കാലോചിതമാണോ? ഇവയിൽ ഒന്നാം ചോദ്യത്തിനു് അനുകൂലമായ ഉത്തരം വേഗം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു പണ്ഡിതസമിതിക്കു സാധിച്ചു. രണ്ടാംചോദ്യത്തിന്റെ മറുപടിക്കു കാലതാമസം നേരിട്ടു. അപ്പോൾ മാർപ്പാപ്പാ സാർവ്വത്രികസഭയിലെ മെത്രാന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനകളും അഭിപ്രായങ്ങളും ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവർ മെല്ല

39152

റഞ്ഞ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾക്കും അനുകൂലമറുപടി കൊടുത്തു. ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് അമലോത്ഭവം ഒരു വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചതു്. ആ പ്രഖ്യാപനത്തെ കത്തോലിക്കാസഭ ആഹ്ലാദത്തോടെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ ഉദാഹരണം ഞാൻ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയുവാൻ കാരണമുണ്ട്. യാക്കോബായസഭയിലെ ഒരു ബ: വൈദികൻ എന്നോടൊരിക്കൽ പറഞ്ഞു: പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിതാധികാരം പാസാക്കിയ സൂനഹദോസിനുശേഷം ആ അപ്രമാദിതാധികാരം നടപ്പിലാക്കുവാനായി ദൈവമാതാവു് അമലോത്ഭവയാണെന്നു പ്രഖ്യാപനംചെയ്തു. ഇതു മാർപ്പാപ്പാ ആരോടും ആലോചിക്കാതെ സ്വന്തമായി പ്രസ്താവിച്ചതാണ്. ഒരുത്തന്റെ അമ്മയെ ഉയർത്തിയാൽ അയാൾക്കു സന്തോഷമായിരിക്കുന്നപ്രകാരം "അമ്മയെ" (ദൈവമാതാവിനെ) ഉയർത്തിപ്പറഞ്ഞതിനാൽ കത്തോലിക്കരെല്ലാം സന്തോഷത്തോടെ ആ പ്രഖ്യാപനം സ്വീകരിച്ചു. ഇങ്ങനെ, മാർപ്പാപ്പാ തന്റെ അധികാരം പ്രായോഗികമാക്കി.

മേല്പറഞ്ഞ ആശയം യാക്കോബായപട്ടക്കാരന്റേതും വാചകം എന്റേതുമാണ്. എന്നാൽ, പഠിച്ചുവന്നപ്പോൾ അമലോത്ഭവപ്രഖ്യാപനം 1854-ലും അപ്രമാദിതാധികാരത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപനം 1870-ലേ വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിലും വച്ചാണ് എന്നു ഗ്രഹിച്ചു. മാത്രവുമല്ല അമ്മയുടെ അമലോത്ഭവം മറ്റു പ്രഖ്യാപനങ്ങളിൽ എന്നപോലെതന്നെ വളരെയധികം പഠനത്തിന്റേയും ആലോചനയുടേയും ഫലമായിട്ടാണു ചെയ്തത്. ഞാൻ ആദ്യം യാക്കോബായപട്ടക്കാരൻ പറഞ്ഞതിനെ വിശ്വസിച്ചു പലരോടും ആ അബദ്ധം പറവാൻ ഇടയായി. പല പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റും സത്യം മനസ്സിലായപ്പോൾ ഇവിടെ ഉദാഹരണത്തിന് അമലോത്ഭവസംഗതിതന്നെ എടുത്തു എന്നേയുള്ളൂ.

എഫേ: 3: 10–11–ൽ "സഭ മുഖാന്തരം ദൈവത്തിന്റെ ബഹുവിധമായ ജ്ഞാനം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വാഴ്ചകൾക്കും അധികാരങ്ങൾക്കും അറിവാൻ ഇടയാകുന്നു"വെന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നതിനാൽ ദൈവം നേരിട്ട് പറയാതെ സഭ മുഖാന്തരം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവെന്ന തത്വം വെറുമൊരു മൂഢവിശ്വാസം അല്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്.

കത്തോലിക്കാസഭ വിശ്വാസവും സന്മാർഗ്ഗവും സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ വി. പിതാക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യത്തെയും നവീകരണവിരോധത്തെയും നിലനിറുത്തുന്നതു ദൈവികമായ ഭരമേല്പിനു വല്ല കേടും വരുമോ എന്നുള്ള ഭയംകൊണ്ടാണ്. ഒറിജൻ, സെൻറ് അഗസ്റ്റിൻ, സെൻറ് തോമസ് അക്വിനാസ് എന്നീ മഹാപണ്ഡിതന്മാരുടെ ചില അഭിപ്രായങ്ങൾപോലും സഭ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു മാലാഖതന്നെവന്നു സഭയെ ഭരമേല്പിച്ച സത്യത്തിനെതിർ പറഞ്ഞാലും സഭ സ്വീകരിക്കുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ക്രിസ്തുമാത്രമാണു സഭയുടെ ഗുരു. ക്രിസ്തു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെ പഠനം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയുംചെയ്യും.

വീണ്ടും സഭ കുറേക്കാരെ ശിക്ഷിക്കുമ്പോഴും അവർ മാനസാന്തരപ്പെടുമ്പോഴും മോചിക്കുമ്പോഴും ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രവർത്തനമായിട്ടേ അതു ചെയ്യുന്നതു്. കോരിന്തിലേ പാപിയെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശക്തിയാൽ ശിക്ഷിക്കുകയും അവൻ മാനസാന്തരപ്പെട്ടപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിൽ മോചിക്കുകയും ചെയ്തു. മാർപ്പാപ്പായുടെ പരമാധികാരത്തിനു വിധേയനാകുമ്പോൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ അധികാരത്തിനാണു വിധേയനാകുന്നതു്. മാർപ്പാപ്പായുടെ വ്യക്തിത്വത്തിനു് അടിമയാകുകയല്ല; ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരി എന്ന ഉദ്യോഗത്തിനുമാത്രമാണു കീഴ്പ്പെടുന്നതു്. വ്യക്തിയേയും ഔദ്യോഗികനിലയേയും തിരിച്ചറിയണം. ക്രിസ്തുവിനു കീഴ്പ്പെടുമ്പോൾ "സ്വാർത്ഥം" എന്ന പൊരുൾനിന്നു് വേർപെട്ട സ്വർഗ്ഗീയപിതാവിന്റെ കൃപാ

യ്മ എന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക പ്രവേശിക്കുകയാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരിയുള്ളതിനാൽ ചിന്തകളുടെ ഉലച്ചിലുകളും മനോരാജ്യത്തിരമാലകളും നമ്മെ സംസാരസാഗരത്തിൽ മുക്കിക്കളകയില്ല. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരിയെ, ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെ അനുസരിക്കുക. ഉടനെ ജീവിതഭാരം പോകും. ഇതൊരു അധമമായ അടിമത്തമല്ല, മതപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യമാകുന്നു. സഭയെ ഭരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ പഠനത്തിനും തിരുഹിതത്തിനും സ്വയം ബുദ്ധിയേയും ഹിതത്തെയും യാഗാർപ്പണംചെയ്യുന്ന വിനയമാണിത്. അതു ഭീരുത്വമല്ല. രാജാക്കന്മാരുടേയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും വേഷവിപരീതികളുടേയും ശീശ്മക്കാരുടേയും മുമ്പാകെ ധൈര്യത്തോടേ പ്രതിവാദം ചെയ്യാനുള്ള ആത്മശക്തിയാണതു്.

സഭ എന്നതു ക്രിസ്തു ഉളവാക്കിയ ഒരു സജീവസൃഷ്ടിയാണ്. (Organism) ക്രിസ്തു തല; ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏക വികാരിയെ ശരീരത്തിലേ ചങ്കിനോട്ട സാമ്യപ്പെട്ടത്താം. അവയവങ്ങൾ മാമ്മോദീസാമൂലവും ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരിയോടുള്ള ബന്ധംമൂലവും സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുന്നതുമൂലവും ഒന്നിച്ചുചേർന്നു് ഇണങ്ങിനില്ക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ നിന്നു വാങ്ങിപ്പോയ വിശ്വാസികൾ സഭയുടെ അദൃശ്യാവയവങ്ങളാണ്. അപരിഹാര്യമായ അജ്ഞാനംമൂലം മനഃസാക്ഷിയിലുള്ള ഉത്തമബോധം അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നവരെ സഭയുടെ ശരീരത്തിൽപ്പെടാതെ ആത്മാവിൽ ജീവിക്കുന്നവരെന്നു പറയാം. പെന്തിക്കോസ്തയിൽ പരസ്യമായിവന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവു് സഭയിൽ ഇന്നും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഉണങ്ങിയ മരക്കൊമ്പുപോലെ പാപത്താൽ ഉണങ്ങിയിരിക്കുന്ന അവയവങ്ങളേയും സഭയിൽ കാണും.

എന്നാൽ, പല മഹാന്മാരും ഒരഭിപ്രായവ്യത്യാസം വരുമ്പോൾ ഓരോ സഭ സ്ഥാപിക്കാറുണ്ട്. അവ ഓരോ സംഘം മുത്രമേയാകുകയുള്ളൂ. (Organisation) അങ്ങനെയുള്ള സംഘ

ങ്ങളും പിന്നേയും പിന്നേയും ഭിന്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയ്ക്കോ ഭിന്നിപ്പു സാദ്ധ്യമല്ല. എന്തെന്നാൽ, തലയിൽനിന്നും ചങ്കിൽനിന്നും വേർപെട്ടാൽ സഭയാകുന്ന ശരീരവുമായി വേർപെട്ടു.

സഭയുടെ അടിസ്ഥാനം ക്രിസ്തുതന്നെ. ഇതിൽ കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്ക് ഒരഭിപ്രായവ്യത്യാസവും ഇല്ലെന്ന് അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടു. ക്രിസ്തു അടിസ്ഥാനമല്ലെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്ന യാതൊരു സഭയിലും ജീവിക്കുവാൻ എനിക്കു സാദ്ധ്യവുമല്ല. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും തന്റെ ഏക ദൈവികവ്യക്തിത്വത്തിൽ, (കൂടിക്കലരുകയോ ഒന്നാകുകയോ ചെയ്യാതെ) യോജിച്ചപ്പോൾ, സഭയ്ക്കടിസ്ഥാനം ഇട്ടു. അതായത്, ദൈവരാജ്യത്തിന് അടിസ്ഥാനമിട്ടു! മാമ്മോദീസാ ക്രിസ്തുവിനോടു ബന്ധിക്കുന്ന ക്രമാശയാണ്. (ഗലാ: 3–27.) അപ്പോൾ, അദൃശ്യനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൃശ്യപ്രതിനിധി ദൃശ്യമായ സഭയ്ക്കു താഴെ പറയുന്ന അർത്ഥത്തിൽ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതായത്, മരണത്തിലും പഠനത്തിലും ഭിന്നിച്ചുനില്ക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികമായ അധികാരത്തോടു സംഗമങ്ങളും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നതോ സകല മനുഷ്യർക്കും രക്ഷയ്ക്കാവശ്യമുള്ള കാര്യങ്ങളും അവിടുന്നു നിവൃത്തിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതിലാണ്. ആ സ്ഥാനം വേറൊരുത്തനും ഇല്ല. അതിനാൽ, രക്ഷ മുഴുവനും ക്രിസ്തുവഴിയായിട്ടുണ്ടാകുന്നു.

പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറിസം തെരഞ്ഞെടുപ്പാനായിരുന്ന എന്റെ സ്വഭാവത്തിനിഷ്ടമായിരുന്നതു്. എന്റെ അധികം സ്നേഹിതന്മാരും അതിനോടു ചായ്വുള്ളവരാണ്. വീട്ടുകാരിൽ ചിലരും സാമൂഹികമായ സൗകര്യത്തെപ്രതി അതു തെരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ എന്നെ ഉപദേശിച്ചു. അപ്രകാരം തെരഞ്ഞെടുത്താൽ ഇന്നത്തെക്കാൾ കുരിശു കുറഞ്ഞിരിക്കുമായിരുന്നു.

വളരെപ്പേർ എന്റെകൂടെ പരിവർത്തനത്തിനും തയ്യാറായിരുന്നു. ഞാൻ മുമ്പു പഠിച്ചു പ്രസംഗിച്ച പല പ്രസംഗങ്ങളും അതേപടി പറയാമായിരുന്നു. എന്നെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനും എനിക്കുള്ളവരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനും ഞാൻ ഏതെങ്കിലും പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുസഭ തെരഞ്ഞെടുത്താൽ മതിയായിരുന്നു. ഉൽപതിഷ്ണുക്കളായ അനേകരും ആ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ "ബലേഭേഷ്" എന്നു പറഞ്ഞു കയ്യടിക്കുമായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം ഞാനറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് എന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു വിപരീതമായി ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തെ തെരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടിവന്നതു്. ദൈവത്തിന്റെ സഭയെ അനുസരിക്കാത്തപക്ഷം എന്റെ രക്ഷ നഷ്ടപ്പെട്ടുമെന്നു ഞാൻ കണ്ടു. ഈ ബോധം ദൈവം എനിക്കു ശക്തിയായി തന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനും നിങ്ങളിൽ ചിലരെപ്പോലെ പക്ഷേ, കുറക്കാരനാകാതെ കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്കു വെളിയിൽ ജീവിക്കുവാൻ ഒക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഒരു ഘട്ടം വന്നപ്പോൾ എന്റെ സ്വന്തം ഇഷ്ടവും ബഹുമാനവും, സ്നേഹിതന്മാരുടേയും വീട്ടുകാരുടേയും സ്നേഹവും, സകലവും ത്യജിച്ചു് ഈ ക്രൂരതന്നെ ക്രമക്കാതെ ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല എന്നു വന്നുകൂടി. ഞാൻ എന്നെ ദൈവത്തിന്റെ കയ്യിലേക്ക് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു. അവിടുന്ന് എന്നെ കത്തോലിക്കാസഭയിലാക്കി. ഇതിനെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾ എത്ര ദ്വേഷിച്ചാലും പരിഹസിച്ചാലും വേണ്ടില്ല; എനിക്കു മറ്റൊരുമാർഗ്ഗം ഇല്ലായിരുന്നു. കത്തോലിക്കാസഭയെ നീതീകരിക്കാൻ ഇതൊക്കെ ഞാൻ എഴുതുകയല്ല. അതിനെ താങ്ങുന്നതു ദൈവമാണ്. യഹൂദഗോത്രത്തിലേ സിംഹം അതിനെ കാക്കുമ്പോൾ അവന്റെ നായ്ക്കുട്ടിയായ ഞാൻ അതിനെ വീഴാതെ സൂക്ഷിക്കാനില്ല. വീഴാതെ എന്നെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ അവിടുത്തേക്കാണല്ലോ ശക്തി. എന്റെ ആത്മമിത്രങ്ങളിൽ ആത്മരക്ഷ സാദ്ധ്യപ്രധാനമായി കരുതുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്ക് എന്റെ പരിവർത്ത

നം എന്തുകൊണ്ടെന്നറിയുവാൻ ഇതെഴുന്നതാണു്. വാദപ്രതിവാദത്തിനു മറു പണ്ഡിതന്മാരുണ്ടു്. ഈ പുസ്തകം അതിനായിട്ടുള്ളതല്ല. എന്റെ മനോബോധത്തെ അവഹേളിക്കുവാൻ അനേകരും തയ്യാറായിരിക്കുന്നതായറിയാം. തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യം അവർക്കു നിർവഹിക്കാമല്ലോ. എന്നാൽ, ഒന്നു് ഓർത്തുക്കണം; സഭ ഒന്നേയുള്ളു. കത്തോലിക്കാസഭ ദൈവത്തിന്റെ സഭയാണു്. ദൈവത്തോടു മത്സരിക്കരുതു്. മാർപ്പാപ്പായുടെ ഔദ്യോഗികനില സഭയുടെ ഐക്യത്തിനും വികസനത്തിനും ദൈവം ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതും കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമാണു്. ചില പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറു പണ്ഡിതന്മാർ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്, അഖിലലോകക്രൈസ്തവസംയോജ്യത സാധിക്കുന്നപക്ഷം മാർപ്പാപ്പാതന്നെ അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കണമെന്നു്. മാർപ്പാപ്പായെ ബഹുമാനിക്കുമ്പോൾ ഇററലിയിലുള്ള ഒരു വ്യക്തിയെയല്ല ക്രിസ്തുവിനെയാണു നാം ബഹുമാനിക്കുന്നതു്.

വ്യക്തിതത്ത്വത്തിൽ മാർപ്പാപ്പാ ദൈവത്തിന്റെ കരുണയാചിക്കുന്നവനും കുമ്പസാരിക്കുന്നവനും മറുള്ളവരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥത വേണ്ടവനുമാകുന്നു. മോശമായ ജീവിതം കഴിച്ച മാർപ്പാപ്പാമാർ ചുരുക്കം ചിലർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പുണ്യവാന്മാരായ അനവധി മാർപ്പാപ്പാമാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. മാർപ്പാപ്പാ വ്യക്തിതത്ത്വത്തിൽ വിശ്വാസികൾക്കു് ഒരു സഹവിശ്വാസിയും, പട്ടക്കാർക്കു് ഒരു സഹപട്ടക്കാരനും മേല്പട്ടക്കാർക്കു് ഒരു സഹമേല്പട്ടക്കാരനുമാകുന്നു.

കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വികസനം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സത്യത്തിൽ സഭയുടെ മക്കളും മുഴുവൻ ചേരുന്നതുവരെ വികസിക്കും. "നിന്റെ രാജ്യംവരണമേ!" എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ വികസനപൂർത്തീകരണത്തിനുകൂടിയാണു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്. അപൂർണ്ണതയെ പൂർണ്ണതയിലേക്കു നീങ്ങു

വാൻ സഹായിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാപനമാണു കത്തോലിക്കാസഭ. എന്റെ ജീവിതത്തിലേ ഒരുപൽഘട്ടത്തിലാണു കത്തോലിക്കാസഭ ദൈവത്തിന്റെ സഭയെന്നു കാണുവാൻ എനിക്കിടയായതു്. അതു കണ്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ ആത്മീയജീവിതം കല്ലേൽ ഇട്ട കലംപോലെ തകരുമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴോ, ദൈവത്തിന്റെ വിസ്മയനീയമായ കരുണ ഉറച്ച ഒരു പാറമേൽ എന്നെ നിറുത്തി. സമാധാനവും ശാന്തതയും എനിക്കു നല്കി. എനിക്കുണ്ടായ പോരാട്ടങ്ങൾ അറിയാത്തവർക്കു ഞാൻ പറയുന്നതു ഗ്രഹിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കാം. ദൈവാത്മാവു നടത്താത്തിടത്തേയ്ക്കു നിങ്ങളാരും ഒരടിവയ്ക്കണമെന്നു ഞാൻ പറയുകയില്ല. ഞാൻ യാക്കോബായസഭയിൽത്തന്നെയിരുന്നെങ്കിൽ തുരമ്പുപിടിച്ചു നശിച്നേനേ. പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറിസത്തിൽ ചേർന്നെങ്കിൽ സ്വാതന്ത്ര്യചിന്തകൊണ്ടു ഞാൻ ഒരു ഉപരി നിരൂപണക്കാരനോ അവ്യക്തമായ ദൈവശാസ്ത്രം പ്രസംഗിക്കുന്നവനോ ആയേനേ. എന്റെ സ്വതന്ത്രചിന്തകൾക്കു പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറിസം വളംവച്ചു തരുമായിരുന്നു. എന്നെപ്പോലെയുള്ള സ്വതന്ത്രചിന്തകന്മാരുടെ ക്രിസ്തീയപൂർണ്ണതയ്ക്കു കത്തോലിക്കാസഭതന്നെയാണു് ആവശ്യം. എന്റെ ആത്മമിത്രങ്ങളേ, എന്നെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾ കരയാതേയും ദുഷ്യം പറയാതേയും ഞാൻ നിങ്ങൾക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കുവേണ്ടി നിങ്ങളും ദൈവത്തോടു പരമാർത്ഥതയോടേ അപേക്ഷിപ്പിൻ.

നാലാം അദ്ധ്യായം

പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരം

പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരം യാക്കോബായസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും (ശെമഓൻ കീപ്പാ എന്ന യാക്കോബായപുസ്തകം കാണുക.) എനിക്കതു ഗ്രഹിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസംതന്നെയായിരുന്നു. എന്റെ ചെറുപ്പംമുതൽതന്നെ, ഇടവഴിക്കൽ മി. ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ "സർവ്വാധിപതികാരം" പഠിച്ചു് ഈ പരമാധികാരത്തിനു വിരുദ്ധമായ ചിന്തകളാണു ബുദ്ധിയിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിരുന്നതു്. പരമാധികാരം ഉണ്ടെങ്കിൽ കത്തോലിക്കാസഭയാണു ശരിയായ സഭ എന്നു ജീവിതകാലത്തിൽ പലപ്പോഴും തോന്നിയിരുന്നു. എന്നോടു ചില കത്തോലിക്കാപട്ടക്കാർ സംസാരിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ഈ പരമാധികാരം എനിക്കു ഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെന്നു ഞാൻ പറയുമായിരുന്നു. ഈ പരമാധികാരം ശരിയായിരിക്കാം എന്ന സംശയം വന്നു തുടങ്ങിയതു് യാക്കോബായസഭയും അങ്ങനെ ഉദ്ധമായി പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു കുറെക്കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു മേല്പട്ടക്കാരിൽനിന്നു് അറിവാൻ കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണു്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ കത്തോലിക്കാസഭയിൽനിന്നും വേർപെട്ടു നിന്നാൽ യാക്കോബായസഭയ്ക്കു ശീശ്മയുണ്ടല്ലോ എന്നും മറ്റും തോന്നിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി നിഷ്പക്ഷമായ ഒരു പഠനം നടത്തുകതന്നെയെന്നു ഞാൻ 1956 ഏപ്രിൽമാസത്തിൽ തീരുമാനിച്ചു; ആ പഠനത്തിന്റെ ഫലമായി എനിക്കു ലഭിച്ച ന്യായങ്ങളാണു് കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ചേരുന്നതിനു് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ച ഒരു പ്രധാനസംഗതി.

ഒരു സഭ സ്ഥാപിക്കുവാൻ മിശിഹാ ലോകത്തിൽ വന്നു. മത്താ: 16: 18. "ഈ പാറമേൽ ഞാൻ എന്റെ സഭയെ

പണിയും." മണലിന്മേൽ വീട്ട പണിത മനുഷ്യനോട്ട് അവിട്ടന്ന തുല്യനാകുമോ? പാറമേൽ വീട്ട പണിത മനുഷ്യനോട്ട തുല്യനാകാതിരിക്കുമോ? ഒരു പാറയെ അന്വേഷം കണ്ടെത്തി. യോ. 1: 42. "നീ യോഹന്നാന്റെ പുത്രനായ ശീമോൻ ആകുന്നു. നിനക്കു കേഫാ എന്ന പേരാകും." സി. എം. എസ്. തർജ്ജമയിൽ "അതു പത്രോസ് എന്നാകുന്നു" എന്നുകൂടെ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. സുറിയാനിയിലും കാത്തോലിക്കു ബൈബിളിലും "അതു് പത്രോസ് എന്നാകുന്നു" എന്ന വാചകം ഇല്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ "Which is by interpretation a Stone" എന്നുണ്ട്. ഈ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ പരിഭാഷ "അതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു കല്ലു് എന്നാകുന്നു" എന്നത്രേ.

"കേഫാ" എന്ന വാക്കാണു കർത്താവു് ഉപയോഗിച്ചതു്. കല്ലു് എന്നോ പത്രോസു് എന്നോ അല്ല. (സുറിയാനി വേദപുസ്തകം കാണുക.) കേഫാ (കീപ്പാ എന്നും പറയും) എന്ന പദം സുറിയാനിയാണു്. കർത്താവു സംസാരിച്ചതു സുറിയാനിയായിരുന്നു. പഴയ സുറിയാനി എന്നു മാത്രം. ആരമയിക്കു് എന്നു് ആ ഭാഷയ്ക്കു പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. കർത്താവു സുറിയാനിയിൽ പറഞ്ഞ വാക്കിന്റെ അർത്ഥംകൂടി ചേർത്തു് എഴുതിയതുകൊണ്ടത്രേ ഇംഗ്ലീഷിൽ കൂടുതലായി ഒരു വാചകം കണ്ടതു്. 'കേഫാ'യ്ക്കു പാറ എന്നാണർത്ഥം. ശീമോനെ കണ്ടപ്പോൾതന്നെ "പാറ"യെന്നു് അവനു പേരാകും എന്നു പറഞ്ഞു. പാറ എന്നു പേരു കൊടുക്കും എന്നത്രേ അതിന്റെ അർത്ഥം. ഈ വാഗ്ദത്തപ്രകാരം മാർക്കോ: 3 16-ൽ ശീമോനു കേഫാ എന്ന പേർ കൊടുത്തു. (പാമ്പാക്കുട തർജ്ജമ കാണുക)! (കീപ്പാ) സി. എം. എസ്. തർജ്ജമയിൽ "ശീമോനു പത്രോസ് എന്ന പേരിട്ടു" എന്നാണു്. കാത്തോലിക്കു തർജ്ജമയിൽ ശീമോനു "കേഫാ" എന്ന പേരിട്ടു എന്നാണു്.

കർത്താവു പേരിട്ടതു പത്രോസ് എന്നല്ല കേഫാ എന്നാണു്. കേഫാ എന്ന അരമയിക്കു പദത്തിനു് അർത്ഥം പറയു

മ്പോൾ ലത്തീൻഭാഷയിൽ "പേത്രാ" എന്നും ഗ്രീക്കിൽ പുല്ലിംഗമായി പറയുമ്പോൾ "പെത്രോസു" എന്നും ആണു്. മലയാളത്തിൽ ഗ്രീക്കിനെ പരിഷ്കരിച്ചു പത്രോസ് എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. കർത്താവു് ഇട്ട പേരു കേഫാ എന്നാണെന്നു മറക്കരുതു്.

കർത്താവു പറഞ്ഞതു്: "നീ കേഫായാകുന്നു. ഈ കേഫായിന്മേൽ ഞാൻ എന്റെ സഭയെ പണിയും" എന്നാണു്. രണ്ടും ഒരേ പദമാണു്. സുറിയാനിവേദപുസ്തകം കാണുക. സുറിയാനിയുടെ പാമ്പക്കുടതർജ്ജമയിൽ രണ്ടിലും പാറ എന്നു തർജ്ജമ കാണുന്നു. മി. ഇ. എം. ഫിലിപ്പിന്റെ വാദങ്ങൾ വായിച്ച ഞാൻ ഒന്നാമത്തേ പദം പാറയെന്നും രണ്ടാമത്തേ പദം പത്രോസെന്നും ആണു മൂലത്തിലുള്ളതെന്നു പല സ്ഥലത്തും തെറ്റായി പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു തിരുത്തുവാനായി ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞതാണു്. രണ്ടും ഒരേ പദമാണെന്നു് എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടപ്പോൾതന്നെ എന്റെ പൂർവ്വചിന്താഗതി തെറ്റിയല്ലോ എന്നു ഭയം വന്നു. രണ്ടും ഒരേപദമാകയാൽ ഒരാളെ അതായതു ശീമോനെത്തന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്നു ഗ്രഹിക്കാം ചിലർ ചോദിക്കാറുണ്ടു്. "കേഫായിന്മേൽ സഭ പണിയും" എന്നു പറയുന്നതിനു പകരം നിന്റെമേൽ സഭ പണിയും എന്നു കർത്താവിനു പറയാമായിരുന്നില്ലേ എന്നു്. പാടില്ല. എന്തെന്നാൽ, ശീമോൻ എന്ന വ്യക്തിമേൽ പണിയുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചില്ല. പാറയെന്ന അവന്റെ ഉദ്യോഗത്തിന്മേലാണു പണിയുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചതു്. സഭയെ സംബന്ധിച്ച ശെമഓന്റെ ഉദ്യോഗപ്പേരാണു പാറയെന്നുള്ളതു്. പ്രധാനമന്ത്രി എന്നു പറയുന്നതുപോലെതന്നെ. പാറ എന്ന ശെമഓന്റെ ഔദ്യോഗികാധികാരത്തിന്മേലത്രേ പണിതതു്. അതിനാൽ, നിന്റെമേൽ എന്നു പറഞ്ഞില്ല. പാറമേൽ പണിയും എന്നു പറഞ്ഞാൽ സഭയുടെ ഭരണത്തിന്റെയും പഠനത്തിന്റെയും ഏകീകരണവും നിലനില്പും

"പാറ" എന്നുള്ള ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥാനത്തിരിക്കും എന്നാണ്. ഭരണത്തിന്റെയും പഠനത്തിന്റെയും കേന്ദ്രം എന്നേ അത്ഥമുള്ളൂ. ഒരോരോ ഉദ്യോഗസ്ഥാനിയെമാത്രം ആ സ്ഥാനത്തിരുത്താതെ പലരേയും ഇരുത്തിയാൽ ഭരണവും പഠനവും ഭിന്നിക്കും. ഏകസ്സഭ അസാദ്ധ്യമായിത്തീരും. സഭകളെ പണിയുമെന്നല്ല, സഭയെ അതായത് ഏകസ്സഭയെ പണിയും എന്നാണു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഈ കേഫായുടെ പിൻഗാമികളായി ഓരോ കേഫാമാത്രം ഓരോ കാലത്തുണ്ടായിരിക്കുവാനേ പാടുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ സഭ ഭിന്നിക്കും. ഇങ്ങനെ, ഒരു കേഫായിൽ ബന്ധിച്ചുനിറുത്തുന്ന സഭയെ പാതാളഗോപുരങ്ങൾ ജയിക്കയില്ല. അതു കണിശമാക്കി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു പണിക്കാരൻ ക്രിസ്തു അകയാലാണ്. സഭ ക്ഷയിക്കുകയില്ലെന്നും സഭയിലുള്ള വിശ്വാസവും സന്മാർഗ്ഗവുമായി അപ്രമാദിത്വപരമായ പ്രസ്താവനകൾ അബദ്ധമായിത്തീരുകയില്ലെന്നുമാണ് അതിന്റെയത്ഥം. അല്ലെങ്കിൽ, പ്രസ്തുത പാറ പാറയല്ലല്ലോ. അതു ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രത്യേകകാവൽകൊണ്ടാണു നടത്തുന്നതു്. രാജാവു ദിവാനു് അല്ലെങ്കിൽ ജഡ്ജിക്കു് അധികാരം കൊടുത്താൽ അവർ ഉദ്യോഗത്തിലിരുന്നു് അയയ്ക്കുന്ന കല്പനകളും വിധികളും രാജാവിന്റേതുതന്നെയാണു്. ക്രിസ്തു പണിയുന്ന സഭയ്ക്കു ക്ഷയമുണ്ടാകുവാൻ പാടില്ല. കാരണം, ലോകാവസാനത്തോളം ക്രിസ്തു കൂടെയുണ്ടു്. അപ്രമാദിത്വമായി സഭയ്ക്കു മുഴുവനുംവേണ്ടി പാറ കല്പിക്കുന്ന വിശ്വാസവും സന്മാർഗ്ഗവും സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങൾ തെറ്റിപ്പോകുവാൻ ക്രിസ്തു സമ്മതിക്കുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ, തന്റെ സഭയെ അവിടുന്നാണു പാറയോടു ബന്ധിച്ചു പണിതുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. പരമാധികാരം എന്നു പറയുന്നതു പത്രോസിന്റെയോ പിൻഗാമികളുടെയോ വ്യക്തിപരമായ അധികാരമല്ല; ക്രിസ്തുവിന്റെ അധികാരം അവർ ഔദ്യോഗികനിലയിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന കാര്യം മാത്രമാണു്.

ശിമോൻ കേഫാ എന്നു പേർ കൊടുക്കുവാൻ കാരണ

മുണ്ടു്. ശീമോൻ ദ്രുതഗതിക്കാരനും ചഞ്ചലചിത്തനും ആകയാൽ പാറ എന്ന പേരിനു സ്വഭാവഗതി നോക്കിയാൽ അവൻ യോഗ്യനല്ല. അങ്ങനെ വ്യക്തിയുടെ യോഗ്യതനോക്കിക്കൊടുത്തതല്ല ഈ സ്ഥാനം. "ഇടിമക്കാർ" എന്നു യാക്കോബിനും യോഹന്നാനും പേരു കൊടുത്തതു സ്വഭാവത്താലേ കോപികർ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടാണു്. പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ അവർ സൗമ്യരായി. 'ശീമോനു് പാറ എന്ന പേർ കൊടുത്തു' (മർക്കോ. 3: 16).

ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വമാണു്. മിശിഹാ ദൈവമാണെന്നു യഹൂദന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയില്ല. ശീമോനു പിതാവായ ദൈവം അതു വെളിപ്പെടുത്തി. അവൻ അതിനെ വിശ്വസിച്ചു; ഏറ്റു പറഞ്ഞു. മത്താ. 16: 15—16. "നിങ്ങളോ എന്നെ ആരെന്നു പറയുന്നുവെന്നു് അവൻ ചോദിച്ചതിനു ശീമോൻ പത്രോസ് "നീ ജീവനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനായ ക്രിസ്തു എന്നുത്തരം പറഞ്ഞു." ഈ വിശ്വാസത്തിനും ഏറ്റുപറച്ചിലിനും പ്രതിഫലമായി ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിപുരുഷനായിട്ടു ശീമോനെ ഉയർത്തുകയാണു ചെയ്തതു്. ശീമോൻ ഭാഗ്യവാനെന്നു ക്രിസ്തു പറയുന്നു. (17-ാംവാ) പ്രതിനിധിയുടെ ഉദ്യോഗപ്പേരാണു കേഫാ. വേറെ ആർക്കും ഈ പേർ ക്രിസ്തു കൊടുത്തില്ല. ക്രിസ്തുവാണു യഥാർത്ഥപാറ എന്നുള്ളതിൽ ഒരു സംശയവുമില്ല. ക്രിസ്തുവാകുന്ന പാറ സ്ഥാപിതമാകണം ചെയ്യപ്പോകുമ്പോൾ ദൃശ്യമായ ഒരു പാറയെ, താൻ പണിയുന്ന സഭയുടെ ഭരണവും പഠനവും ഐക്യത്തിലിരിപ്പാൻവേണ്ടി, ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ചു. അങ്ങനെ പത്രോസിനെ ലോകത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരി അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിനിധി എന്ന ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനത്തേക്കു് ഉയർത്തി.

I കോറി. 3: 11-ൽ യേശുക്രിസ്തു എന്ന ഇട്ടിരിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനമല്ലാതെ മറെറാന്നു് ഇടുവാൻ ആർക്കും കഴിയുക

യില്ല" എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദൈവപുത്രൻ ജഡമെടുത്തപ്പോൾ സഭയ്ക്കു് എന്നേക്കുമായി അടിസ്ഥാനമിട്ടു. എന്നാൽ, എന്നും ക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ ദൃശ്യനായിരിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങനെ ക്രിസ്തു ലോകത്തിൽനിന്നു് ആരോഹണം ചെയ്തശേഷം തന്റെ പ്രതിനിധിയായി ഒരുത്തൻ ദൃശ്യസഭയ്ക്കു് ആവശ്യമാണു്. അല്ലെങ്കിൽ ദൃശ്യസഭ ഭിന്നിച്ചുപോകും. ഈ പ്രതിനിധിക്കും പാറ എന്ന പേരു കൊടുത്തു. ക്രിസ്തുവും ശീമോനും തുല്യമായ അടിസ്ഥാനങ്ങളാ അല്ല. അങ്ങനെ പറയുന്നപക്ഷം അതു മഹാ ദൈവദൂഷണമാണെന്നു കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. സഭയുടെ അദൃശ്യാധ്യക്ഷനായി എന്നും മോക്ഷത്തിലിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിനിധിസ്ഥാനത്തു ലോകത്തിൽ ദൃശ്യസഭയുടെ കാണപ്പെടുന്ന തലവനായിട്ടാണു ശീമോനെ കത്തോലിക്കാസ്സഭ കരുതുന്നതു്. പ്രധാനയിടയനായ ക്രിസ്തു (യോഹ. 10: 14) തന്റെ ശാരീരികമായ അഭാവത്തിൽ സ്വന്തം ആടുകളെ മേയ്ക്കുവാൻ പ്രതിനിധിയിടയനായി ശീമോനെ നിയമിച്ചതുപോലെ (യോഹ. 21: 15) സഭയുടെ നിത്യമായ അടിക്കല്ലായ ക്രിസ്തു തന്റെ പ്രതിനിധിക്കല്ലായി പത്രോസിനെ സ്ഥാപിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. ഇങ്ങനെ, ക്രിസ്തുവിനോടു ചേരുന്നവർ പത്രോസിനോടും ചേർന്നു ജീവനുള്ള കല്ലുകളായി പണിയപ്പെടണം. ക്രിസ്തു പാറയും സഭയുടെ നിത്യമായ അടിസ്ഥാനവും ആയിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു പത്രോസിന്റെ അവസ്ഥ മേൽപ്പറഞ്ഞവിധം തുലോം വ്യത്യസ്തമാണു്. എഫേ. 2: 20–ൽ "യേശുക്രിസ്തുതന്നെ മൂലക്കല്ലായിരിക്കേ നിങ്ങളെ അപ്പസ്തോലന്മാരും പ്രവാചകന്മാരും എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ പണിതിരിക്കുന്നു;" എന്നു പറയുന്നുണ്ടു്: പ്രവാചകന്മാരും അപ്പസ്തോലന്മാരും തുല്യനിലയിൽ അടിസ്ഥാനമാണെന്നർത്ഥമില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ മറ്റു് അപ്പോസ്തലന്മാർ പത്രോസിനെപ്പോലെയോ പത്രോസു ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെയോ സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമല്ല എന്നും ഗ്രഹിക്കണം.

"യേശുക്രിസ്തു എന്ന ഇട്ടിരിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനമല്ലാതെ മറെറാന്ന് ഇടുവാൻ ആർക്കും കഴിയുകയില്ല" എന്ന വാക്യത്താൽ വി. പൗലോസ് അത്ഥമാക്കുന്നതു യേശുക്രിസ്തു വഴിയായിട്ടേ നമുക്കു രക്ഷപ്രാപിപ്പാൻ കഴിയുകയുള്ളു എന്നാണു്. ഇതിന്റെ കാരണം ക്രിസ്തുമാത്രം നമ്മുടെ പാപങ്ങളെ വഹിച്ചു മരിച്ചെന്നും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിത്യമഹാപുരോഹിതനായിരിക്കുന്നെന്നും ഉള്ളതത്രേ. പത്രോസും പറയുന്നു. (പ്രവൃ. 4: 12) "മറെറാരുത്തനിലും രക്ഷയില്ല; നാം രക്ഷിക്കപ്പെടുവാൻ ആകാശത്തിൻകീഴിൽ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ നല്കപ്പെട്ട വേറൊരു നാമവും ഇല്ല." 1 പത്രോ. 2: 4. "മനുഷ്യർ തള്ളിയതെങ്കിലും ദൈവസന്നിധിയിൽ ശ്രേഷ്ഠവും മാന്യവുമായ ജീവനുള്ള കല്ലായ അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നിട്ടു നിങ്ങളും ജീവനുള്ള കല്ലുകൾ എന്നപോലെ ആത്മീയഗൃഹമായി യേശുക്രിസ്തു മുഖാന്തരം ദൈവത്തിനു പ്രസാദമുള്ള ആത്മീയയാഗം കഴിപ്പാൻ തക്ക വിശുദ്ധ പുരോഹിതവർഗ്ഗമാകേണ്ടതിനു പണിയപ്പെടുന്നു." അതിനാൽ, ക്രിസ്തു പ്രധാന കല്ലും മൂലക്കല്ലും നിത്യമായ അടിസ്ഥാനവും എന്നാണു കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, ആ നിത്യപാറയുടെ പ്രത്യേകപ്രതിനിധിയായി ശീമോനെ ക്രിസ്തു തന്നെ പാറയാക്കി. ക്രിസ്തു തന്റെ സ്ഥാനം യോഗ്യതകൊണ്ടു നിത്യപാറയാണു്. ശീമോനെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവൻ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നകാലത്തു ക്രിസ്തുസഭയുടെ പഠനത്തിന്റേയും ഭരണത്തിന്റേയും പരമാധികാരിയായിരിക്കേണ്ടതിനു ക്രിസ്തു പാറയാക്കി. ശീമോന്റെ ഈ ഔദ്യോഗികനില തുടരണമെന്നും ലോകത്തിൽ എക്കാലവും ഇങ്ങനെ ഒരു പരമാധികാരി ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും വ്യക്തമാണു്. അല്ലാത്തപക്ഷം തന്റെ സഭ ലോകാവസാനത്തോളം നിലനില്ക്കുമെന്നും പാതാളവാതിലുകൾ അതിനെ ഒരിക്കലും ജയിക്കയില്ലെന്നും ക്രിസ്തു പറഞ്ഞതു് അർത്ഥരഹിതമാകും. സഭയെ അവിടുന്നു പാറമേൽ സ്ഥാപി

ച്ചതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഈ നിലനില്പും വിജയവും അതിനുള്ളത്.

സഭ അപ്പസ്തോലന്മാരുടേയും പ്രവാചകന്മാരുടേയും മേൽ പണിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള എഫേസ്യ വാക്യം പലരേയും സംശയിപ്പിക്കുന്നതായും അറിയാം. എനിക്കും ആ വാക്യം ഒരു ഇടർച്ചയായിരുന്നതാണ്. അടിസ്ഥാനക്കല്ലുകളും എല്ലാം ഒരേനിലയിലല്ല ഇരിക്കുന്നത്. ക്രിസ്തുവും അടിസ്ഥാനമാണെന്നു വി. പൗലോസ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, ക്രിസ്തുവും ശ്ലീഹന്മാരും പ്രവാചകന്മാരും തുല്യനിലയിൽ അടിസ്ഥാനമല്ലെന്നു നാമേവരും അറിയുന്ന സത്യമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്ഥാനം മറെറാരാൾക്കും ഇല്ലാത്തവിധത്തിൽ നിത്യമായ ഒരു പ്രത്യേക അടിസ്ഥാനമാണെന്നു മുമ്പു വിശദമാക്കി. പ്രവാചകന്മാരേയും ശ്ലീഹന്മാരേയും നോക്കിയാൽ ഇരുകൂട്ടരും പഠിപ്പിക്കുന്നവർതന്നെ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ, ശ്ലീഹന്മാർക്കു പ്രവാചകന്മാരെക്കാൾ മികച്ച സ്ഥാനമുണ്ടെന്നും വ്യക്തമാണ്. ഇങ്ങനെ, ശ്ലീഹന്മാരും പ്രവാചകന്മാരും തമ്മിൽ അടിസ്ഥാനകാര്യത്തിൽ വ്യത്യസ്ത നിലയുള്ളതുപോലെ ശ്ലീഹന്മാരിൽ ഒരാളായ പത്രോസിനു കർത്താവു് ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനം കൊടുത്തു. അവനെകർത്താവു് തന്നെ പാറ എന്നു പേരുവിളിച്ചു. ആ പാറമേൽ തന്റെ സഭയെ പണിയും എന്നു പറഞ്ഞു. അതാണു മറു ശ്ലീഹന്മാരെക്കാൾ പത്രോസിനുള്ള ശ്രേഷ്ഠത. അതിനാൽ, പന്ത്രണ്ടുവരും ഒരേനിലയിലല്ല അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നത്. ശീമോന് ഒരു മേന്മ ക്രിസ്തു കൊടുത്തു. അതു പട്ടതപ്പത്തിൽ ഉള്ള വ്യത്യാസമല്ല. മേല്പട്ടക്കാരൻ, പട്ടക്കാരൻ, ശെമ്മാശൻ (deacon) എന്നീ മൂന്നു വരങ്ങളേ പട്ടതപ്പത്തിൽ ഉള്ളൂ. മേൽപ്പട്ടക്കാരായ അപ്പസ്തോലന്മാരിൽ ഭരണസ്സംബന്ധമായ പ്രാധാന്യം പ്രത്യേകമായി പത്രോസിനു കൊടുത്തു. അതു പഠനം, ഭരണം ഇവയിൽ മിന്നിപ്പു വന്നു സഭ പലതാകാതെ ഒന്നായിരിക്കുവാനാണ്.

രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതു മന്ത്രിമാരാണെങ്കിൽ ഇൻഡ്യൻപ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റുവിനു കൂടുതൽ സ്ഥാനം ഉള്ളതുപോലെ ഏതാണ്ടു ചിന്തിക്കുക. ശ്ലീഹന്മാർ 12 പേരും ക്രിസ്തുവാകുന്ന മൂലക്കല്ലിനോടു ചേർത്തു വയ്ക്കപ്പെട്ട അടിസ്ഥാനക്കല്ലുകളും തന്നെയാണു്. അതിൽ ശീമോനെ പ്രധാനപ്രതിനിധിയായ ഒന്നാംകല്ലായി കർത്താവു (മത്താ. 16: 17–ാം വാക്യപ്രകാരം) നിയമിച്ചു എന്നതേ പറയുന്നതു്. മന്ത്രിമാരിൽ പ്രധാനമന്ത്രി പത്രോസാണു് എന്തൊരു സാമ്യം പറയാം. ആ പ്രാധാന്യം പട്ടതപത്തിൽ കൂടുതലായുള്ള ഒരു പട്ടമല്ല. ഭരണത്തിലുള്ളതാണു്. പട്ടതപത്തിൽ ശ്ലീഹന്മാർ സമന്മാരും ഭരണത്തിൽ പത്രോസു് പ്രധാനിയും ആണെന്നു കർത്താവുതന്നെ നിശ്ചയിച്ചതുകൊണ്ടു നാം അതു വിശ്വസിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. പത്രോസിന്റെ ഈ പരമാധികാരം യാക്കോബായസഭ സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. (ശെമഓൻ കീപ്പാ എന്ന പുസ്തകം കാണുക)

സുവിശേഷങ്ങളും അപ്പോ: പ്രവൃത്തികളും പരിശോധിച്ചാൽ ശ്ലീഹന്മാരിൽ ആരുടെ പേരാണു് അധികം കാണുന്നതു്? പത്രോസിന്റെ പേർ ഏകദേശം 190 പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതു യോഹന്നാന്റെ പേരാണു് അതു 30 പ്രാവശ്യത്തിൽ കൂടുതൽ കാണുന്നില്ല. ഈ പ്രാധാന്യം യാദൃച്ഛികമായി വന്നതല്ല; കർത്താവു പത്രോസിനു് അപ്രകാരം ഒരു നായകത്വം കൊടുത്തതുകൊണ്ടാണു്.

പത്രോസു് ക്രിസ്തുവിനോടു ചേർന്നു പാറയും മറ്റു പതിനൊന്നുപേർ ക്രിസ്തുവിനോടും പത്രോസിനോടും ചേർന്നില്ലാത്ത അടിസ്ഥാനക്കല്ലുകളുമാണു്. ക്രിസ്തുവിനോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന പത്രോസ് മറ്റു പതിനൊന്നുവരേയും ഉറപ്പിക്കുവാനുള്ള പാറയാകുന്നു. ലൂക്കോ. 22: 32-ൽ പത്രോസു് മാനസാന്തരപ്പെട്ട പതിനൊന്നുവരെ ഉറപ്പിച്ചുകൊൾവാൻ ക്രിസ്തു കല്പന കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. ക്രിസ്തുവിനു് അവരെ നേരിട്ടു് ഉറപ്പിക്ക

രുതോ? ക്രിസ്തുതന്നെയാണ് ഉറപ്പിക്കുന്നത്. പത്രോസുവഴിയാണെന്നേയുള്ളൂ. ഏകദേശം പ്രധാനമന്ത്രി മറ്റു മന്ത്രിമാർക്കു നിയന്താവുമായിരിക്കുന്ന പ്രകാരം പത്രോസ് മറ്റു ശ്ലീഹന്മാർക്കു നേതാവുമാകുന്നു.

മത്താ: 16: 18-ൽ പാറ എന്നു ക്രിസ്തു ആദ്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ പത്രോസിനേയും രണ്ടാമതു പാറ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിനേയും ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കുന്നില്ല. പത്രോസിന്റെ വിശ്വാസത്തിനു സമ്മാനമായിട്ടാണു പത്രോസിനു സഭയുടെ പാറ എന്ന ഉദ്യോഗം കൊടുത്തതു് എന്നു പറയാം. പത്രോസാണു് അവിടെ കർത്താവിന്റെ സംസാരവിഷയം. പാറയെന്നു പത്രോസിനു പേർ കൊടുത്തിട്ടു് ഈ പാറമേൽ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിനു ക്രിസ്തു എന്നല്ല, പത്രോസെന്നോ വാചകരീതിയിൽത്തന്നെ എനിക്കു് അർത്ഥം മനസ്സിലാകുന്നുള്ളൂ.

പാറ എന്നതു പത്രോസല്ല, പത്രോസു് ഏറ്റുപറഞ്ഞ വിശ്വാസമാണെങ്കിൽ "നീ പാറയാകുന്നു" എന്നു പത്രോസിനോടു് എന്തിനു് പറഞ്ഞു? നിന്റെ വിശ്വാസം പാറയാകുന്നു എന്നാണു പറയേണ്ടിയിരുന്നതു്. പാറ വിശ്വാസമാണെങ്കിൽ "നീ പാറയാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ പത്രോസു വിശ്വാസമാകുന്നു എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. അപ്പോൾ വിശ്വാസത്തിന്മേൽ സഭ പണിതുവെങ്കിൽ പത്രോസിന്മേൽ എന്നു് അർത്ഥവും വരും. ഒരു കള്ളുകുടിയൻ വികൃതി കാണിച്ചാൽ "കള്ളു്" എന്നു കുടിയനെ നോക്കിപ്പറയുന്ന ഭാഷാപ്രയോഗം ഉണ്ടു്. പത്രോസിനെ പാറയാക്കിയതു വിശ്വാസം കാരണത്താലാകയാൽ വിശ്വാസം എന്ന കാരണത്തെ കാര്യമാക്കി പറയാവുന്ന ഭാഷാരീതിയുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു.

മത്താ. 16: 17–19വരെ വാക്യങ്ങളിൽ "നീ" "നിനക്കു്" എന്നു പറയുന്നതെല്ലാം പത്രോസിനോടാകുന്നു. പത്രോ

സിന് ഈ സമ്മാനങ്ങൾ എല്ലാം ലഭിച്ചതു പത്രോസിന്റെ വിശ്വാസംമൂലമാണെന്നുള്ളതിൽ ഒരു തർക്കവുമില്ല. പത്രോസിന്റെ വിശ്വാസം വെള്ളത്തിന്മീതെ നടന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വാസത്താൽ പത്രോസു വെള്ളത്തിന്മീതെ നടന്നുവെന്നാണർത്ഥം. അതുപോലെ പത്രോസിന്റെ വിശ്വാസത്തിന്മേൽ സഭ പണിതു എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വാസം കാരണമായി പത്രോസിന്റെമേൽ സഭ പണിതു എന്നാണ് അർത്ഥം. സഭ പണിതു എന്നു പറഞ്ഞാൽ പത്രോസിനെ ഭരണാധിപനാക്കിവച്ചു എന്നു അർത്ഥമുള്ളൂ. അല്ലാതെ മിശിഹായെപ്പോലെ രക്ഷിതാവും കർത്താവും ദൈവവുമാക്കി അവനെ വച്ചു എന്നൊന്നും അർത്ഥമില്ല.

പത്രോസു പാറയാണെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ക്രിസ്തു പാറയല്ലെന്നോ, ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെയുള്ള തുല്യപാറയെന്നോ തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. "നീ പാറയാകുന്നു, ഈ പാറമേൽ എന്റെ സഭയെ പണിയും" എന്ന വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം പാറയാകുന്ന നിന്റെമേൽ സഭയെ പണിയും എന്നാണെന്നതേ ഞാൻ ഗ്രഹിക്കുന്നതു്. അതായതു്, പത്രോസിന്റെ ഔദ്യോഗികസ്ഥാനത്തിന്മേൽ (പാറ) സഭയെ ബന്ധിച്ചുനിറുത്തും എന്നു സാരം.

ഇൻഡ്യൻ പ്രസിഡന്റിന്റെ മുമ്പിൽ 12 യോഗ്യന്മാർ നില്ക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. പ്രസിഡന്റു് മി. റാവുവിനോടു പറയുകയാണു: നീ, (ബഹുമാനരൂപത്തിൽ നിങ്ങൾ) അഡ്മിനിസ്റ്റ്രേറർ ആകുന്നു; ഈ അഡ്മിനിസ്റ്റ്രേറർമേൽ തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചിയുടെ ചുമതല ഞാൻ വയ്ക്കുന്നു. പ്രസിഡന്റു് ഇൻഡ്യയുടേയും തിരുക്കൊച്ചിയുടേയും എല്ലാം അഡ്മിനിസ്റ്റ്രേറർതന്നെയാണു്. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി തിരുക്കൊച്ചിയുടെ ഭരണാധികാരം മി. റാവുവിനെ ഏല്പിക്കുന്നുവെന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ. മി. റാവുവിനെ അനുസരിക്കുമ്പോൾ ഇൻഡ്യൻ പ്രസിഡന്റി

നെയാണ് അനുസരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഒരധികാരം മി. റാവുവിനു കൊടുക്കുന്നതിനാൽ പ്രസിഡൻറു് അധികാരത്തിൽ പാപ്പരായിപ്പോയി എന്നർത്ഥമില്ല. മി. റാവു ചെയ്യുന്നതു് ഇൻഡ്യൻപ്രസിഡൻറു ചെയ്യുന്നതാണു്. മി. റാവു ഇൻഡ്യൻ പ്രസിഡൻറിനെതിരായി ചെയ്യുന്നതായാൽ ഉടനെ അദ്ദേഹത്തെ നിഷ്കാസനം ചെയ്യും. ഭരണത്തിലും പഠനത്തിലും ക്രിസ്തുവിനെതിരായി പത്രോസോ പിൻഗാമികളോ ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ അവിടുന്നു സമ്മതിക്കുകയില്ല. ഒരാൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ ക്രിസ്തു അയാളെ മരണത്താൽ വേർപെടുത്താൻ പ്രാപ്തനാണു്. അതിനാൽ, ക്രിസ്തുവിനെതിരായി അയാൾ പരമാധികാരം ഉപയോഗിക്കുമെന്നു നാം ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. ക്രിസ്തു അക്കാര്യം നോക്കിക്കൊള്ളും. എന്തെന്നാൽ, അവിടുന്നുതന്നെയാണു തനിക്കു് ഈ വികാരിയെ നിയമിക്കുന്നത്.

സഭയുടെ അദൃശ്യനും നിത്യനുമായ പ്രസിഡൻറു്, അതായതു മിശിഹാ, ലോകത്തിലുള്ള സഭയ്ക്കു പത്രോസിനെ പരമാധികാരിയാക്കി, അല്ലെങ്കിൽ പാറയാക്കി. ദൃശ്യസഭയെ ഈ പാറയോടാണു ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. പത്രോസു് മരിക്കുമ്പോൾ മറെറാരു പാറ അല്ലെങ്കിൽ പരമാധികാരി ആ സ്ഥാനത്തു് ഉണ്ടായേ മതിയാവൂ. അല്ലെങ്കിൽ, സഭ ഛിന്നഭിന്നമായി തകരും. മാർപ്പാപ്പാമാർക്കു തങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ യോഗ്യതയാൽ സാർവ്വത്രികസഭയുടെ ഭരണം, പഠനം ഇവ നടത്തുവാൻ അധികാരമില്ല. പിന്നെയോ, പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമി എന്ന നിലയിൽ ഔദ്യോഗികമായി മാത്രമാണു് ആ പരമാധികാരം അവരിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഇങ്ങനെ, ക്രിസ്തു ചെയ്തുവച്ചിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥ സഭയുടെ സംരക്ഷണത്തിനു് അവശ്യകമാണെന്നനുഭവം തെളിയിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വാസം നിലനിറുത്താഞ്ഞ സഭകളെല്ലാം ക്ഷീണിച്ചു ക്ഷയിക്കുന്നു. പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്ന

സഭയാട്ടു പാതാളവാതിലുകൾ ബലംചെയ്തിട്ടും ഫലം കാണുന്നില്ല തത്വങ്ങളെല്ലാം ഗ്രഹിക്കുവാൻ നമ്മിൽ പലരെക്കൊണ്ടും സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും പ്രായോഗികാനുഭവം കണ്ടു മനസ്സിലാക്കരുതോ?

മാർപ്പാപ്പാമാർ അപ്രമാദിതപ്രസ്താവന ചെയ്യുന്നതു വെളിപാട് (Revelation) കൊണ്ടോ ദൈവനിവേശനം (Inspiration) കൊണ്ടോ അല്ല. പിന്നെയോ ദൈവത്തിന്റെ ബാഹ്യമായ സഹായംകൊണ്ടാണ് (By exeternal assistance). സഭയ്ക്കായുള്ള വെളിപാട്ടും ദൈവനിവേശനവും ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തീർന്നു. അതിനാലാണു പുതിയ നിയമത്തിലേ അവസാനപുസ്തകം കഴിഞ്ഞിട്ടു പിന്നീടു വെളിപാടുകളും ദൈവനിവേശിതമായ എഴുത്തുകളും ഉണ്ടെന്നു സഭ പഠിപ്പിക്കാത്തതു്. ഒറ്റയ്ക്കു് ഓരോ പുണ്യവാന്മാർക്കുണ്ടാകുന്ന എന്തെങ്കിലും വെളിപാടുകൾ അകമാനസഭയെ ബാധിക്കുന്നതല്ല. മേല്പറഞ്ഞ കാരണത്താൽ പുതിയ നിയമസത്യങ്ങളിൽ ഉള്ളതിനെതിരായി യാതൊന്നും സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതല്ല. ഒരു യാക്കോബായമേൽപ്പട്ടക്കാരനോടു് ക്ലെറിക്കുയോഗത്തിൽവച്ചു ഞാൻ ചില സംശയങ്ങൾ ചോദിച്ചപ്പോൾ, "പാപ്പായുടെ വേദപുസ്തകംക്രടി തിരുത്താം" എന്നു പറഞ്ഞു. ഒന്നുകിൽ അജ്ഞതകൊണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ മാർപ്പാപ്പായെ അവഹേളിക്കണമെന്നു കരുതിയോ അദ്ദേഹം അതു പറഞ്ഞതാണ്. അങ്ങനെ വേദപുസ്തകം തിരുത്തുകയോ വി. പിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു ലഭിച്ച ദൈവികപാരമ്പര്യം മാറുകയോ ചെയ്യാൻ മാർപ്പാപ്പായ്ക്ക് ഒരു അപ്രമാദിതപ്രസ്താവന ചെയ്യുവാൻ പാടില്ല. പിന്നെയോ, അപ്പോസ്തോലന്മാർ പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ വികസനംമാത്രമേ പ്രസ്താവിക്കാവൂ.

പത്രോസ് ഒഴിച്ചുള്ള മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരും അടിസ്ഥാനമാണെന്നു പറയുന്നതു പത്രോസിനോടു ബന്ധിച്ചാണെന്നു മുമ്പു

പറഞ്ഞുവല്ലോ. "ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെമേൽ സ്ഥാപിതമായ ഭരണം" എന്നു പറയുമ്പോൾ തിരുക്കൊച്ചിയിലേ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രധാനോദ്യോഗസ്ഥനായ അഡ്മിനിസ്റ്റേറർ അവർകളോട് ചേർന്ന ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു മേലധികാരികൾക്കും കളക്ടർമാർക്കും ഭരണാധികാരം ഉണ്ടെന്നു തീർച്ചയാണ്. പത്രോസിനോടു വേർപെടാതെ നില്ക്കുന്നിടത്തോളം മറുള്ളവർക്കും ഭരണാധികാരം ഉണ്ട്. പാറയാകുന്ന ഭരണാധിപനോടു യോജിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ സഭയിലേ സകല മേല്പട്ടക്കാർക്കും പട്ടക്കാർക്കും (മുടക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം) കെട്ടുവാനും അഴിപ്പാനും തങ്ങളുടെ പരിധിക്കുള്ളിൽ അധികാരമുണ്ട്. പത്രോസിന് അധികാരം സാവ്വത്രികസഭ മുഴുവനിലും ഉണ്ട്. താഴെയുള്ളവർക്കു തങ്ങളുടെ ഭരണാതിർത്തിക്കുള്ളിൽ ആ അധികാരം മെത്രാന്റെ നിലയിലും പട്ടക്കാരന്റെ നിലയിലും ഉണ്ട്. പൗലോസ് ശ്ലീഹായ്ക്കു ജാതികളുടെ സഭയുടെമേൽ ആയിരുന്ന അധികാരം. ഗാലാ 2: 7–9. "നേരെ മറിച്ചു പരിച്ഛേദനയുടെ അപ്പസ്തോലത്വത്തിനായി പത്രോസിനോടുകൂടെ വ്യാപരിച്ചവൻ ജാതികൾക്കായി എന്നോടുകൂടെയും വ്യാപരിച്ചതുകൊണ്ടു പത്രോസിനു പരിച്ഛേദനക്കാരുടെ ഇടയിലേ സുവിശേഷഘോഷണം എന്നപോലെ എനിക്ക് അഗ്രചർമ്മക്കാരുടെ ഇടയിലേ സുവിശേഷഘോഷണം ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടും എനിക്കു ലഭിച്ച കൃപ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തൂണുകളായി എണ്ണപ്പെട്ടിരുന്ന യാക്കോബും കേഫായും യോഹന്നാനും ഞങ്ങൾ ജാതികളുടെ ഇടയിലും അവർ പരിച്ഛേദനക്കാരുടെ ഇടയിലും സുവിശേഷം അറിയിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം എനിക്കും ബർന്നബാസിനും കൂട്ടായ്മയുടെ വലങ്കൈതന്നു."

വി. പൗലോസിനെ കർത്താവു നേരിട്ടു നിയമിക്കുകയും സഭ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തെന്നുള്ള സത്യം വിസ്മരിക്കരുതു്.

പരിഛേദനക്കാരുടെമേലുള്ള കർത്തവ്യം പത്രോസിനായിരുന്നുവെന്ന വേദത്തിൽ കാണുന്നതിനാൽ പരിച്ഛേദനക്കാരനായ വി. പൗലോസും വി. പത്രോസിന്റെ കീഴിലായിരുന്നുവെന്ന വ്യക്തമാണു്. തുണകർത്താ ആയിരുന്ന മൂന്നുപേരിൽ വി. പൗലോസുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, ജാതികളുടെ സഭയുടെ അപ്പസ്തോലപ്രധാനി വി. പൗലോസുതന്നെ ആയിരുന്നു. അതിനാലാണു് പത്രോസ് പൗലോസ് ശ്ലീഹന്മാരെ തലവന്മാർ എന്നു് എപ്പോഴും യാക്കോബായസഭയിലെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ കാണുന്നതു്. എന്നാൽ, ഒരിടത്തും വി. പൗലോസിനെ വി. പത്രോസിന്റെ മേലായി ഒരു ചെറിയ സൂചനപോലും കാണുകയില്ല.

തുണകളുടെ പേർ പറഞ്ഞപ്പോൾ യാക്കോബിന്റെ പേർ ആദ്യം പറഞ്ഞതു് പത്രോസ്, ശ്ലീഹന്മാരുടെ തലവൻ അല്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. യെരുശലേമിന്റെ എപ്പിസ്ക്കോപ്പായും എന്നാൽ കർത്താവിന്റെ സഹോദരനുമായിരുന്നതുകൊണ്ടു പ്രത്യേകബഹുമാനത്താൽ യാക്കോബിന്റെ പേർ ആദ്യം പറഞ്ഞു എന്നേയുള്ളൂ. കർത്താവു് ഭാര്യയുടെ തലയാണെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്ന വി. പൗലോസ് റോമർ 16: 3-ൽ ഭാര്യയായ പ്രിസ്ക്കയുടെ പേർ മുമ്പും കർത്താവു് അക്വിലായുടെ പേർ പിമ്പും പറയുന്നതു കാണുക. കർത്താവിന്റെ അമ്മയ്ക്കു മറു സ്ത്രീകളെക്കാൾ ഒരു ഉയർന്ന സ്ഥാനമുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. എന്നിട്ടും വി. പൗലോസിന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായ ലൂക്കോസ് പ്രവൃ. 1: 14-ൽ (സി. എം. എസ്: തർജ്ജമ കാണുക.) മറു സ്ത്രീകളുടെ പേരിനുശേഷം മാതാവിന്റെ പേരു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, പേരിന്റെ ക്രമംകൊണ്ടുമാത്രമല്ല പ്രാധാന്യം നിശ്ചയിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമാണു്. പട്ടത്വത്തിൽ യാക്കോബും കേഫായും യോഹന്നാനും സമന്മാരായ മെത്രാന്മാരാണു്. സഭയുടെ ഭരണം, പഠനം എന്ന കാര്യങ്ങളുടെ പരമാധികാരമുപയോഗിക്കേണ്ട ആവശ്യം

വരുമ്പോൾ മാത്രമേ കേഫായുടെ പ്രാധാന്യം വെളിപ്പെട്ടുവാൻ അവശ്യമുള്ളൂ. സാധാരണരീതിയിൽ ശ്ലീഹന്മാർ സമന്മാരുടെ രീതിയിലേ പരസ്പരം പെരുമാറിയിട്ടുള്ളൂ. ക്രമേണ സഭയിൽ വികസിച്ചുവന്ന പരമാധികാരിയുടെ ബഹുമാനസ്ഥാനം ശ്ലീഹന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ വ്യക്തമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. യാക്കോബുശ്ലീഹായ്ക്കു കർത്താവിന്റെ സഹോദരൻ എന്ന പ്രത്യേകബഹുമാനം എല്ലാവരും കൊടുത്തിരുന്നു.

ശ്ലീഹന്മാർക്കെല്ലാം അപ്രമാദിത്വം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു നാം വിസ്മരിക്കരുതു്. അവരുടെ എഴുത്തുകളേയും പഠിപ്പിക്കലുകളേയും അങ്ങനെയുള്ളവയായിട്ടാണു നാം വിശ്വസിക്കുന്നതു്. ശ്ലീഹന്മാരുടെ ശേഷം അപ്രമാദിത്വം പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമികളിൽമാത്രം നിലനിന്നു പോന്നു. അതിനാൽ, ഇന്നു മാർപ്പാപ്പായ്ക്കു കീഴുള്ള മെത്രാന്മാർക്കും മാർപ്പാപ്പായ്ക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമല്ല പത്രോസും മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്നതെന്നും ഗ്രഹിക്കണം. ഇക്കാലത്തു മാർപ്പാപ്പായ്ക്കും കത്തോലിക്കാസഭയിലേ ഇതരമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്കും തമ്മിലുള്ള നില നോക്കി ശ്ലീഹന്മാരും പത്രോസുശ്ലീഹായും തമ്മിലുള്ള നില അളക്കരുതു്.

പൗലോസുശ്ലീഹാ പത്രോസുശ്ലീഹായെ അഭിമുഖമായി കുറ്റപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ആ രീതിയിൽ പക്ഷേ, ഇന്നൊരു മെത്രാൻ മാർപ്പാപ്പായോടു പറയുകയില്ലായിരിക്കാം. എന്തെന്നാൽ, പത്രോസുപൗലോസുശ്ലീഹന്മാർ തമ്മിലുള്ള നിലയല്ല മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ ഇന്നു മാർപ്പാപ്പായും മെത്രാന്മാരും തമ്മിലുള്ളതു്. പൗലോസുശ്ലീഹായും കർത്താവിനാൽ ജാതികളുടെ പ്രധാന അപ്പസ്തോലനായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അപ്രമാദിത്വമുള്ള ശ്ലീഹാതന്നെയായിരുന്നെന്നോർക്കണം. എന്നാൽ, പൗലോസ്ശ്ലീഹാ കുറ്റപ്പെടുത്തിയതു പഠിപ്പിപ്പാദേശത്തെസ്സംബന്ധിച്ച (Doctrine) ഒരു വിഷയത്തിലല്ല സാമൂ

ഹികാചാരത്തെ സംബന്ധിച്ച വിഷയത്തിലാണു് പത്രോസു ശ്ലീഹാ യഹൂദക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് ഇടർച്ചയാകാതിരിപ്പാൻ ജാതീയക്രിസ്ത്യാനികളുടെക്രടെ ഭക്ഷിച്ചില്ലെന്നേയുള്ളു. ഗാലാ 2: 14-ൽ "സുവിശേഷസത്യം" എന്നു പറയുന്നതു് Liberty of Conscience with respect to the ritualistic prescriptions of the mosaic Law) മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണപ്രകാരം കർമ്മാചാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സുവിശേഷത്തിലുള്ള മനഃസാക്ഷിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു്. ഒരു പാപ്പായെത്തന്നെ താഴെയുള്ള കർത്തിനാളന്മാരും മറ്റും പല കാര്യങ്ങളിലും തിരുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനു ക്രമപ്പെടുത്തിവരാണു്. വ്യക്തിപരമായ പാപ്പായുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അപ്രമാദിത്വമുള്ളവയല്ല. പത്രോസുശ്ലീഹായുടെ സ്ലൈഹികപരമാധികാരം ഉപയോഗിച്ചു് അകമാനസഭയ്ക്കുവേണ്ടി പഠിപ്പിച്ച ഒരു പരമ്പര്യോപദേശപ്രഖ്യാപനത്തെയല്ല പൗലോസുശ്ലീഹാ എതിർത്തതു്. വ്യക്തിപരമായ തെറ്റുകൾ പാപ്പായ്ക്കുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല. അദ്ദേഹം സാധാരണ കുമ്പസ്സാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു വ്യക്തിപരമായ ബലഹീനതകൾ ഉണ്ടാകും. അവ തിരുത്തപ്പെടുന്നതായും വരും. അതിനു മറ്റുള്ളവർ സഹായിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പരമാധികാരം എന്ന ഔദ്യോഗികനിലയ്ക്കു് ഒരു കുറവും വരികയില്ല. സെൻറ് കാത്തറയിൻ ഓഫ് സീയന്ന എന്ന കന്യാസ്ത്രീയും സെൻറ് ബർനാർഡ് എന്ന സന്യാസിയും തങ്ങളുടെ കാലത്തു ഭരിച്ചിരുന്ന മാർപ്പാപ്പാമാരെ, അവരുടെ ഔദ്യോഗികകൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ അനാസ്ഥ പ്രകടിപ്പിച്ചതിനാൽ, കുറ്റപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഒരു രാജാവിനെയോ പ്രധാനമന്ത്രിയെയോ താഴെയുള്ള ആൾക്കു തിരുത്താവുന്നതാണു്. അതിനാൽ, ഔദ്യോഗികനിലയിലെ അധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നർത്ഥമില്ല. പത്രോസുശ്ലീഹായുടെ പ്രാധാന്യത്തെയും ഔദ്യോഗികനിലയേയും പൗലോസ്ശ്ലീഹാ എതിർത്തിട്ടില്ല.

പത്രോസ് ശ്ലീഹാ അപ്പസ്തോലസഭയിൽ മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം വഹിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണാം. ഇന്നു മാർപ്പാപ്പായും മെത്രാന്മാരും തമ്മിൽ പെരുമാറ്റത്തിലുള്ള അന്തരം ശ്ലീഹന്മാർ തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന ചിന്തയിൽ ഈ വിഷയം പരിശോധിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, അന്യകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പരമാധികാരം എന്ന ചെറിയ ചെടി സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കനുസരണമായി 20-ാംനൂറ്റാണ്ടിൽ വലിയ വൃക്ഷമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വികസനതത്പരം ഓർത്തിരിക്കയും വേണം.

പത്രോസുശ്ലീഹായുടെ അധികാരം

സുറിയാനിസഭയിലെ മഹാപരിശുദ്ധനും മല്പാനുമായ മാർ അപ്രേം പറയുന്നു: "ശെമഓനേ, എന്റെ ശിഷ്യാ, നിന്നെ ഞാൻ വിശുദ്ധസഭയുടെ അടിസ്ഥാനമാക്കി. മുമ്പേതന്നെ നിന്നെ ഞാൻ പാറ എന്നു വിളിച്ചു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സഭ മുഴുവനേയും നീ താങ്ങും. ഭൂമിയിൽ എനിക്കായി സഭ പണിയുന്ന എല്ലാവരുടേയും മേല് നോട്ടക്കാരനാണു നീ. അവർ എന്തെങ്കിലും തെറ്റിച്ചു പണിതാൽ അടിസ്ഥാനമായ നീ അവരെ ശാസിക്കണം. എന്റെ പഠനം എവിടെനിന്നു വരുന്നുവോ ആ ഉറവ നീയത്രേ. നീ എന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ തലയാകുന്നു. നീ വഴി എല്ലാ ജാതികളേയും ഞാൻ കൂടിപ്പിക്കും. ഞാൻ ധാരാളമായി കൊടുക്കാറുള്ള ആ രക്ഷണീയമാധുര്യം നിന്റേതാകുന്നു. എന്റെ സ്ഥാപനത്തിൽ കൂടിഞ്ഞാൽപുത്രനാകുവാനും എന്റെ നിധികളുടെ അവകാശിയാക്കപ്പെടുവാനും ഞാൻ നിന്നെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. എന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ താക്കോലുകളും ഞാൻ നിനക്കു തന്നു. കണ്ടാലും! എന്റെ സമസ്തനിധികൾമേലും നിന്നെ ഞാൻ അധികാരപ്പെടുത്തി."

(Sermones in Hobedom. S. 4, 1. Enchridion Patristicum Journae S. T. No. 706)

മാർ അപ്രേമിന്റെ ഈ ചിന്തയിൽ ശിമഓന്റെ പരമാധികാരം നമുക്കു വ്യക്തമാണ്. മാർ അപ്രേമിനെക്കാൾ കൂടുതലായി പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റു വ്യാഖ്യാതാക്കളെ യാക്കോബായക്കാർ എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും?

പത്രോസിനെ പാറയാക്കിത്തീർത്തതിനുശേഷം മത്താ. 17: 24-27-ൽ പറയുന്നതായ അത്ഭുതം പ്രത്യേകം നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു ദേവാലയത്തിലേക്കുള്ള കപ്പം കൊടുക്കുന്നില്ലയോ എന്നു പിരിവുകാർ ശ്ലീഹന്മാരുടെ തലവനായ പത്രോസിനോടു ചോദിച്ചു. ഉടനെ കർത്താവു പത്രോസിനോടു് ഒരു മീൻപിടിച്ചു് അതിന്റെ വായിൽക്കാണുന്ന ചതുർദ്രഹ്മപ്പണം തനിക്കും ശിമോനുംവേണ്ടി കൊടുപ്പാൻ പറഞ്ഞു. (പുറ: 30: 11-16-ൽ തലവരിപ്പണത്തെക്കുറിച്ചു കാണുക.) എല്ലാവരും കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടു്. എന്നാൽ, കർത്താവു ശിമോനുവേണ്ടിമാത്രം ശിമോനെക്കൊണ്ടു് അത്ഭുതം ചെയ്യിച്ചു കൊടുക്കുന്നു. ഇവിടെ ഒരു പ്രത്യേകത ശിമോനെക്കുറിച്ചു കാണിക്കുന്നതു ചിന്താവിഷയമാണു്.

ഇനി ലൂക്കാ: 32: 31–22 നോക്കാം. "ശിമോനേ, ശിമോനേ, സാത്താൻ നിങ്ങളെ കോതമ്പുപോലെ പാറോറുത്തിനു കല്പന ചോദിച്ചു. ഞാനോ നിന്റെ വിശ്വാസം പൊയ്പോകാതിരിപ്പാൻ നിനക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ, നീ ഒരു സമയം തിരിഞ്ഞുവന്നശേഷം നിന്റെ സഹോദരന്മാരെ ഉറപ്പിച്ചുകൊൾക." ഇവിടെ ഒരു തർജ്ജമപ്പിശകുണ്ടു്. (പാമ്പാക്കുട തർജ്ജമ കാണുക.) "തക്കകാലത്തു നീയും തിരിഞ്ഞു നിന്റെ സഹോദരന്മാർക്കു് ഉറപ്പു നല്കുക," എന്നാണു് അവസാനവാക്യം.

കത്തോലിക്കതർജ്ജമ: "നീയും ഒരിക്കൽ നിന്റെ സഹോദരന്മാരെ വീണ്ടും ഉറപ്പിക്കുക."

"പാറോറുത്തിന്" വേർതിരിച്ചുകളയേണ്ടതിന് . എ

ന്നാണതിനർത്ഥം. എന്നാൽ, പത്രോസിനുവേണ്ടിമാത്രം മിശിഹാ പ്രാർത്ഥിച്ചു. എന്തുകൊണ്ട്? അദ്ദേഹം ശ്ലീഹന്മാരിൽ തലവനാകയാൽ ബാക്കിയുള്ളവരെ ഉറപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടിയത്രേ ഈ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരത്തിന്റെ സാരാംശംതന്നെയാണ് അപ്രമാദിത്വാധികാരം എന്ന് ഇക്കാലത്തു പറയുന്നതു്. പത്രോസു തള്ളിപ്പറഞ്ഞപ്പോൾ വിശ്വസ്തത (Faithfulness) ഭംഗംവന്നതല്ലാതെ വിശ്വാസത്തിനു (ക്രിസ്തു ദൈവപുത്രൻ എന്ന വിശ്വാസത്തിനു്) ഭംഗം വന്നിരുന്നില്ല. അയാൾ അവിശ്വസ്തനായതേയുള്ളൂ.

8-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ യാക്കോബായസഭാഭരണം നടത്തിയിരുന്ന ഗീവറുഗീസ് പാത്രിയർക്കീസ് ഇതേപ്പറ്റി പറയുന്നതു്: "അദ്ദേഹത്തോടു പറയപ്പെട്ടു. മാനസാന്തരപ്പെട്ടു നിന്റെ സഹോദരന്മാരെ നീ ഉറപ്പിക്കുക. അതായതു്, മാനസാന്തരശേഷം ആ സ്ഥിയിൽ നില്ക്കുണം എന്നുതന്നെയല്ല തന്റെ കൂട്ടുകാരുടെ ഗുരുവും തലവനുംകൂടിയാകണമെന്നത്രേ. അതുതന്നെയുമല്ല, അദ്ദേഹം എല്ലാ മനുഷ്യരുടേയും ഗുരുവും ആകണം. മനുഷ്യരുടെ ഗുരുക്കന്മാരേയും പ്രബോധകന്മാരേയും അദ്ദേഹം ഉറപ്പിക്കണം."

മൂസലിലേ യാക്കോബായമെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന മുശെഖർക്കീപ്പായും ഇതുതന്നെ പറയുന്നു: "പത്രോസ് അപലപിച്ചു. (തള്ളിപ്പറഞ്ഞു) അപലാപത്തെ ആണയാൽ ഉറപ്പിച്ചു. എന്നാൽ, തന്റെ ശ്ലീഹാസ്ഥാനമോ തന്റെ സഹോദരന്മാരുടെമേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പരമാധികാരമോ അദ്ദേഹം നഷ്ടപ്പെട്ടുത്തിയില്ല.....മാനസാന്തരപ്പെട്ടശേഷം നിന്റെ സഹോദരന്മാരെ നീ ഉറപ്പിക്കുക. പാപിയായ നിന്നോടു കാണിച്ച ആ കാരുണ്യം ക്ഷീണമുള്ളവരും തെറ്റിപ്പോകുന്നവരുമായ നിന്റെ സഹോദരങ്ങളോടു നീയും കാണിക്കുക" (De Sacerdotio V. C. I. Cod. De Prop. Shafian (Syriac page: 112).

ഇനി പത്രോസിനു് അധികാരം സ്ഥിരപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതു കാണാം. യോഹ: 21: 15–17.

"യേശു ശീമോൻ പത്രോസിനോടു്: യോഹന്നാന്റെ മകനായ ശീമോനേ, നീ ഇവരിൽ അധികമായി എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു് അവൻ ഉവ്വു് കർത്താവേ എനിക്കു നിന്നോടു പ്രിയമുണ്ടു് എന്നു നീ അറിയുന്നുവല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു. എന്റെ കുഞ്ഞാടുകളെ മേയ്ക്കുക എന്നു് അവൻ അവനോടു പറഞ്ഞു രണ്ടാമതും അവനോടു്: യോഹന്നാന്റെ മകനായ ശീമോനേ, നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു് അവൻ ഉവ്വു് കർത്താവേ, എനിക്കു നിന്നോടു പ്രിയമുണ്ടു് എന്നു നീ അറിയുന്നുവല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു. എന്റെ ആടുകളെ പാലിക്ക എന്നു് അവൻ അവനോടു പറഞ്ഞു. മൂന്നാമതും അവനോടു: യോഹന്നാന്റെ മകനായ ശീമോനേ, നിനക്കു എന്നോടു പ്രിയമുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു: എന്നോടു പ്രിയമുണ്ടോ എന്നു മൂന്നാമതും ചോദിക്കയാൽ പത്രോസു ദുഃഖിച്ചു. കർത്താവേ, നീ സകലവും അറിയുന്നു. എനിക്കു നിന്നോടു പ്രിയമുണ്ടു് എന്നും നീ അറിയുന്നു എന്നു് അവനോടു പറഞ്ഞു. യേശു അവനോടു് എന്റെ ആടുകളെ മേയ്ക്ക എന്നു പറഞ്ഞു"

ഇവിടെ ആടുകളെ മേയ്ക്കുവാൻ പറഞ്ഞതു് എല്ലാ ശ്ലീഹന്മാരോടുമല്ല, പത്രോസിനോടുമാത്രമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. മേയ്ക്കുവാനുള്ള ഉദ്യോഗം കൊടുത്തതു കർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനു്, പ്രത്യേകിച്ചു മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരെക്കാൾ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുന്നതിനു് (15-ാംവാ), പ്രതിഫലമായിട്ടാണു്. വേറെ ശ്ലീഹന്മാരും ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു.

സി. എം. എസ് തർജ്ജമയിൽനിന്നു് ഒരു വ്യത്യാസം സുറിയാനി വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നു. സുറിയാനി വേദപുസ്തകത്തിൽ ഒന്നാമതു് കുഞ്ഞാടുകളെ മേയ്ക്ക എന്നും രണ്ടാമതു മൂപ്പാടുകളെ എന്നും മൂന്നാമതു പെണ്ണാടുകളെ എന്നും ത

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY KOTTAYAM

ന്നെ. യുക്തിക്കും ഇതു ചേർച്ചയാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെവക എല്ലാ അടുക്കളയും പത്രോസിന്റെ അധികാരത്തിൽപ്പെട്ടതായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, സ്വർഗ്ഗീകസഭയുടെ ശ്രേഷ്ഠനായ പ്രധാനയിടയൻ പത്രോസുതന്നെയെന്നു വ്യക്തമാണ്.

യാക്കോബായസഭയിൽ അമിദായിലേ മെത്രാനായിരുന്ന തിവന്നാസ്യോസ് ബർസ്ലീബിയുടെ വ്യാഖ്യാനം താഴെ ചേർക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം വേദപുസ്തകത്തിനു മുഴുവനും വലിയ വ്യാഖ്യാനം എഴുതിയിട്ടുള്ള മഹാപണ്ഡിതനാണ്.

"കുഞ്ഞാടുകൾ എന്ന പദത്താൽ നിർമ്മലരും ശാന്തരുമായ ശിശുക്കളേയും, മുട്ടാടുകൾ എന്ന പദത്താൽ പുരുഷന്മാരേയും, പെണ്ണാടുകൾ എന്ന പദത്താൽ സ്ത്രീകളേയും മിശിഹാ സൂചിപ്പിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ, "കണ്ണാലും ചെന്നായ്ക്കളുടെ ഇടയിൽ കുഞ്ഞാടുകളെ എന്നപോലെ" നിങ്ങളെ ഞാനയയ്ക്കുന്നു എന്ന വാക്യപ്രകാരം കുഞ്ഞാടുകൾ എന്ന പദത്താൽ ശ്ലീഹന്മാരേയും അവിടുന്നു സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അതായത്, നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നെങ്കിൽ നിന്റെ സഹോദരന്മാരായ ശ്ലീഹന്മാരെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുക."

ബർസ്ലീബിയുടെ അഭിപ്രായം മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അടുക്കളയും മേയ്ക്കുന്നതിനു പത്രോസിന് അധികാരംകൊടുത്തു എന്നതന്നെയാണ്. യേശുക്രിസ്തു എകയിടയനാണ്. മറ്റുള്ളവർ ശ്ലീഹന്മാരുൾപ്പെടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ അടുക്കളാണ്. ക്രിസ്തു എന്ന ഇടയൻ തന്റെ പ്രതിനിധിയായി ശ്ലീഹന്മാരിൽ ഒരാളെമാത്രം സകല അടുക്കളയും മേയ്ക്കുവാൻ ഏല്പിച്ചു. മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരും മെത്രാന്മാരും പട്ടക്കാരും അവരവരുടെ അധികാരസീമയിൽ പത്രോസിന്റെ കീഴിൽ കുട്ടിടയന്മാരാണ്. മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരെക്കാൾ കൂടുതൽ പത്രോസ് സ്നേഹിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലമായിട്ടാണ് ഈ അധികാരം കൊടുത്തത്.

ഒരു കാലത്തു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതു മുന്നു പ്രാവ

ശ്യം തള്ളിപ്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു നഷ്ടപ്പെട്ട ശ്ലീഹ്മസായിലേക്കു് ഈ വാക്യങ്ങളാൽ കർത്താവു പത്രോസിനെ വീണ്ടും പ്രവേശിപ്പിച്ചതാണെന്നായിരുന്നു. (ശ്ലീഹ്മസ–ശ്ലീഹാ എന്ന സ്ഥാനം) അതു തെറ്റാണെന്നു ഞാൻതന്നെ തെളിയിക്കാം. ഒന്നാമതു്, പത്രോസു് ശ്ലീഹാസ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയെന്നു പറയാവുന്നതല്ല. നഷ്ടപ്പെടുത്തിയെന്നു സമ്മതിച്ചാൽപ്പോലും ശ്ലീഹ്മസായിലേക്കു വീണ്ടും പ്രവേശിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷ ഇതിനു മുമ്പിലത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ നടത്തിക്കഴിഞ്ഞുയോഹ. 20: 21–23. "പിതാവു് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാനും നിങ്ങളെ അയക്കുന്നു....." പത്രോസും ആ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ശ്ലീഹാ-അയക്കപ്പെട്ടവൻ. അതിനാൽ, ശ്ലീഹ്മസാ അവിടെ നല്കി. ഈ ശുശ്രൂഷ കഴിഞ്ഞിട്ടു കുറെ ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷമാണു് ഇപ്രകാരം അയയ്ക്കപ്പെട്ടവരിൽ പത്രോസിനു പ്രത്യേകം സാർവ്വത്രികസഭയെ മേയ്ക്കാനുള്ള അധികാരം കൊടുത്തതു്. പത്രോസിനോടുകൂടെ സഭാകൃത്യത്തിനുവേണ്ടി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട, അവരവരുടെ പരിധിയിൽ മറ്റുള്ളവർക്കും ഈ വാക്യങ്ങളെ സ്പർശിക്കാതെതന്നെ മേയിക്കൽ ഉണ്ടു്. പത്രോസിനു വിധേയരായിരിക്കാതെ സ്വന്തമായി ഇടയസ്ഥാനം ശ്ലീഹന്മാർക്കും പ്രയോഗിക്കുവാൻ പാടില്ല. ഒരു അകമാനയിടയൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിനിധിയായിട്ടുണ്ടു്. മുഴുവൻ ആടുകളേയും ആ ഇടയന്റെ കീഴിലാക്കിയപ്പോൾ ഒരു അലയും ഒരു ആട്ടിൻകൂട്ടവുമേ ഉണ്ടാകുവാൻ പാടുള്ളൂ. ക്രിസ്തു ഇടയസ്ഥാനം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. അദൃശ്യനും നിത്യനുമായ ഇടയനാണു ക്രിസ്തു. ക്രിസ്തു പറയുന്നതിന്റെ സാരം ഇങ്ങനെയാണു്. എന്റെ ആടുകൾതന്നെ നിന്റേതും ആയിരിക്കട്ടെ. (എന്റെ തലവരിയുടെകൂടെ നിന്റേതും ഞാൻ കൊടുത്തു) ആടുകളെ മേയ്ക്കുക എന്നതു് എന്റെ ജോലി കാണപ്പെടുന്ന ഇടയനായിരുന്നു നീ നടത്തുക.

ഇങ്ങനെ പത്രോസിനെ സഭയുടെ ദൃശ്യപാറയാക്കി (ഏക രേണാധിപനും പഠിപ്പിക്കുന്ന ഗുരുവുമാക്കി) വിശ്വാ

സികളെ ഉറപ്പിക്കുവാൻ അധികാരം കൊടുത്തു. സകല അടകളേയും മേയ്ക്കുവാനും അധികാരം കൊടുത്തു. ശീമോന്റെ കീഴിൽ മറ്റു ശ്ലീഹന്മാർക്കും മെത്രാന്മാർക്കും പട്ടക്കാർക്കും ഈ ചുമതലകൾ ഭാഗികമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

പത്രോസിന്റെ പ്രാധാന്യം

1) ശ്ലീഹന്മാരുടെ നാമപ്പട്ടികകളിലെല്ലാം സുവിശേഷങ്ങളിലും പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകത്തിലും പത്രോസിന്റെ പേർ ഒന്നാമത്തേതാണ്. മത്താ. 10: 2; മർക്കോ 3: 16. ലൂക്കോ. 6: 14. പ്രവൃ. 1: 13.

2) ശ്ലീഹന്മാരിൽ ഒന്നാമൻ പത്രോസാണെന്ന് ഒരു ശ്ലീഹാതന്നെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. മത്താ 10: 2. അവിടെ ശീമോൻ എന്നുള്ള വ്യക്തിയേയും പാറയാക്കിയിരിക്കുന്ന പത്രോസിനേയും വ്യക്തമാക്കിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പത്രോസിനു കൊടുത്ത പാറ (കീപ്പാ) എന്ന നാമം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തോടോ ചരിത്രത്തോടോ യോജിക്കുന്നില്ല. ആകയാൽ, അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്യോഗത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ്. (യോഹ. 1: 42)

3) മിശിഹായുടെ ദൈവത്വം അനുസരിച്ചുപറയുന്നതിൽ ഒന്നാമനാണ് പത്രോസ്. അതു സംബോധനയുടെ വൈകല്യപാടാലാണ്. അതുമൂലം പ്രത്യേകവാഗ്ദാനങ്ങൾ ലഭിച്ചു. "ഈ പാറമേൽ ഞാൻ എന്റെ സഭയെ പണിയും" "സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോലുകൾ നിനക്കു ഞാൻ തരും" (മത്താ. 16: 16–19). കെട്ടുവാനും അഴിക്കുവാനും ഉള്ള അധികാരം മറ്റു ശ്ലീഹന്മാർക്കും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ, പ്രധാന ദൃശ്യഉടയനാകുന്ന പത്രോസിനെ വിട്ടിട്ട് അവയെ അവൻ ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ളതല്ല. പാപമോചനവും പാപത്തിന്റെ കാലത്തിനടുത്ത ശിക്ഷകൾ മോചിക്കുന്നതിനുള്ള ബന്ധവിമോചനങ്ങളും

മറും, അഴിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരത്തിൽപ്പെട്ടം. പട്ടക്കാരും തങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ (പാപമോചനാധികാരം) ഉള്ളവരാണല്ലോ. യാക്കോബായസഭയിൽ മണ്ഡലിമോചനങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു കുമ്പസ്സാരസമയത്തു നിശ്ചയിക്കുന്ന പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ ഉണ്ട്.

4) തലവരിപ്പണം കൊടുത്തതിൽ പത്രോസിനെ മിശിഹായോട് ഒരു പ്രത്യേകബന്ധത്തിൽ അങ്കിയെന്നു കാണിച്ചു. മിശിഹായുടെ പ്രതിപുരുഷനായി കരുതുന്ന മറു സംഭവങ്ങളോടു ക്രട്ടിവച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഇതു ഗ്രഹിക്കാം. മത്താ: 17: 24 തലവരിപ്പണം പിരിക്കുന്നവർ പത്രോസിനെ ശ്ലീഹന്മാരുടെ പ്രധാനിയായിക്കണ്ടതിനാലും ക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരു പ്രതിപുരുഷനെപ്പോലെ തോന്നിയതിനാലുമത്രേ ക്രിസ്തുവിനോടു ചോദിക്കാതെ പത്രോസിനോടു ചോദിച്ചതു് എന്നും അനുമാനിക്കാം.

(5) ശ്ലീഹന്മാരുടെ പ്രതിപുരുഷനായി പത്രോസു സംസാരിക്കുന്നതും കാണുന്നു. യോ: 6: 67–69. "കർത്താവേ, ഞങ്ങൾ ആരുടെ അടുക്കൽ പോകും?.....നീ ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധൻ എന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചും അറിഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നു."

(6) അത്ഭുതകരമായ മീൻപിടുത്തവും അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനവും. ലൂക്കോ: 5: 1–11. മീൻപിടുത്തക്കാരുടെ രണ്ടു തോണികളും കർത്താവു കണ്ടു. അതിൽ ശീമോന്റെ തോണിയെ പ്രസംഗപീഠമാക്കിയതു് ഇതരസംഭവങ്ങളോടു ചേർത്തു നോക്കുമ്പോൾ ശീമോനെസംബന്ധിച്ചു് ഒരു പ്രത്യേകത കാണുന്നു. ശീമോനോടു വലയിറക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. അവൻ അനുസരിച്ചപ്പോൾ ധാരാളം മീൻക്രട്ടം അകപ്പെട്ടു. യാക്കോബും യോഹന്നാനും മീൻ വലിച്ചുകയറുവാൻ വന്നു. അവരൊക്കെ ഉണ്ടായിട്ടും ശീമോനോടു തനിച്ചു കർത്താവു പറയുകയാണു്: "ഭയപ്പെടേണ്ടാ ഇന്നുമുതൽ നീ മനുഷ്യരെ പിടിക്കു

ന്നവനാകും." യേശുവിനെ യാക്കോബും യോഹന്നാനും അനുഗമിച്ചു എന്നും അവിടെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ശിമോനോടു തനിച്ചു് അതു പറഞ്ഞതിൽ ശിമോനെ പ്രധാനിയാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു എന്നു കാണരുതോ?

(7) ലൂക്കാ: 22: 31 32. ശിമോന്റെ വിശ്വാസം പോകാതിരിപ്പാൻ കർത്താവു് എന്തുകൊണ്ടു പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിച്ചു. ശിമോൻ തള്ളിപ്പറഞ്ഞപ്പോഴും വിശ്വാസം പോയിരുന്നില്ല. മേലുള്ള വിശ്വസ്തത നഷ്ടപ്പെട്ടതേയുള്ളു Faith– വിശ്വാസം, Faithfulness— വിശ്വസ്തത. (Fidelity) ശിമോന്റെ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെടാതിരിപ്പാൻ മിശിഹാ പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിച്ചതു സ്വസഹോദരന്മാരെ ഉറപ്പിക്കേണ്ടവനായതുകൊണ്ടാണു്.

(8) മത്താ: 7: 1–4. രൂപാന്തരമലയിൽപോയ പത്രോസു്, യാക്കോബു്, യോഹന്നാൻ എന്നിവരിൽ പത്രോസിനു പ്രഥമസ്ഥാനം കാണുന്നു. മത്താ: 26: 40–ൽ ഗത്ശെമനായിൽവച്ചു ശിമോനു പ്രാധാന്യം കർത്താവു കല്പിക്കുന്നതു കാണുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ശിമോൻ കൂട്ടത്തൽ ക്രമതല ഏല്പാനുള്ളവനാകുന്നു.

(9) "ശെമഓനും അന്ദ്രോസിന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരും" എന്നുള്ള വേദപുസ്തകത്തിലേ പദപ്രയോഗംതന്നെ പന്തിരുവരിൽ പ്രധാനി ശിമോൻതന്നെയെന്നു കാണിക്കുന്നു. മർക്കോ: 1: 36; പ്രവൃ: 2: 37; പ്രവൃ: 5: 29.

(10) വൃദ്ധനെങ്കിലും കല്ലറയിലേക്കു് ഓടി മിശിഹായുടെ കബറിനുള്ളിൽ അദ്യം പ്രവേശിച്ചതും ശിമോൻതന്നെ. യോഹന്നാൻ അതുവരെ വെളിയിൽ കാത്തുനിന്നു. യോ. 20: 6–7.

(11) ദൈവദൂതൻ സ്ത്രീകളോടു കർത്താവിന്റെ ഉയിർപ്പിനെപ്പറ്റി ശ്ലീഹന്മാരെ അറിയിക്കുവാൻ പറഞ്ഞവിധത്തിൽ പത്രോസിനു് ഒരു മാഹാത്മ്യം കൊടുത്തു. മർക്കോ. 16: 7. "നിങ്ങൾ പോയി അവന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടും പത്രോസിനോടും അവൻ നിങ്ങൾക്കുമുമ്പേ ഗലീലയ്ക്കു പോകുന്നുവെന്നു

പറവിൻ." പത്രോസു് ശിഷ്യന്മാരിൽപെട്ടവനല്ലേ? അതേ അവരുടെ നായകനും കർത്താവിന്റെ സാവ്രതികപ്രതിനിധിയുമാണു്. അതാണു പ്രത്യേകം പത്രോസിനെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞതു്.

(12) ലൂക്കോ. 24: 34. "കർത്താവു വാസ്തവമായി ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു ശീമോന പ്രത്യക്ഷനായി എന്നു കൂടിയിരുന്ന പറയുന്ന പതിനൊരുവരേയും കൂടെയുള്ളവരേയും കണ്ടു." എന്തുകൊണ്ടാണു ശീമോന തനിച്ചു പുനരുത്ഥാനത്തിന്റെ മറ്റു ശിഷ്യന്മാരെക്കാൾ പ്രത്യേകമായി ഒരു പ്രത്യക്ഷത നടത്തിയതു്. പതിനൊരുവർ ശീമോന പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട കാര്യമാണു സ്ത്രീകൾക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതിനെക്കാൾ പ്രധാനമായി പറയുന്നതു്.

(13) പത്രോസു മറ്റു ശിഷ്യന്മാരെക്കാൾ കൂടുതലായി മിശിഹായെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. യോ. 21: 15. അതിനാൽ, ഇടയശ്രേഷ്ഠന്റെ പ്രതിനിധിയായി, ദൃശ്യസഭയുടെ പ്രധാനയിടയനായി പത്രോസു് നിയമിതനായി. യോ. 21: 15–17.

(14) പന്തിരുവരിൽ പത്രോസിന്റെ മരണം ഇന്നപ്രകാരമായിരിക്കുമെന്നു കർത്താവു മുൻകൂട്ടി പറഞ്ഞു. അതിലും പത്രോസിനു് ഒരു പ്രത്യേകത കർത്താവു നല്കി. യോഹ. 21: 18–19.

(15) യൂദായുടെ സ്ഥാനത്തു വേറൊരാളെ നിയമിക്കുന്നതിനു മുൻകൈ എടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചതു പത്രോസാണു്. കർത്താവുതന്നെയാണു പന്തിരുവരെ തെരഞ്ഞെടുത്തതു്. കർത്താവിന്റെ അഭാവത്തിൽ ഒരു ശ്ലീഹായെ നിയമിക്കുന്നതിനു കർത്താവിന്റെ പ്രതിനിധി പ്രധാനപ്രവർത്തകനായി. പ്രവൃ. 1: 15–26. മത്ഥിയാസിനെ തെരഞ്ഞെടുത്തതു തെറ്റായി എന്നു പരിശുദ്ധാത്മാവു വന്നതിനുശേഷം അറിയിച്ചിട്ടില്ല. ദൈവം പത്രോസിന്റെ നിയമനത്തെ അംഗീകരിച്ചു എന്നു വ്യക്തമാണു്.

(16) പെന്തിക്കോസ്തുദിവസം ഒന്നാമതായി ദൈവരാജ്യത്തെയും രക്ഷയെയും പറ്റി പ്രസംഗിച്ചതും ലോകത്തിലുള്ള സാമ്രാജ്യമാകുന്ന സഭയിലേക്ക് അവരെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവന്നതും പത്രോസുതന്നെ (പ്രവൃ. 2: 14).

(17) മാനസാന്തരപ്പെട്ട ജനം, അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ നായകനായി പത്രോസിനെ കരുതി. പത്രോസുതന്നെ മറ്റു് അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ നായകൻ എന്ന രീതിയിൽ മറുപടിയും പറഞ്ഞു. പ്രവൃ. 2: 37-38. "ഇതു കേട്ടിട്ടു് അവർ ഹൃദയത്തിൽ കുത്തുകൊണ്ടു പത്രോസിനോടും ശേഷം അപ്പസ്തോലന്മാരോടും: സഹോദരന്മാരായ പുരുഷന്മാരേ, ഞങ്ങൾ എന്തുചെയ്യേണ്ടു എന്നു ചോദിച്ചു. പത്രോസു് അവരോടു്: നിങ്ങൾ മാനസാന്തരപ്പെട്ടു നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങളുടെ മോചനത്തിനായി ഓരോരുത്തൻ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ സ്നാനം ഏല്പിൻ."

(18) യോഹന്നാൻകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും പരസ്യമായും ഔദ്യോഗികമായും ഉള്ള ഒന്നാമത്തെ അത്ഭുതപ്രവർത്തകൻ പത്രോസത്രേ. പ്രവൃ. 3: 1–10 ഇതിനെത്തുടർന്നു ജനക്കൂട്ടത്തോടു പ്രസംഗിച്ചതും പത്രോസുതന്നെ. പ്രവൃ. 3: 12 മുതൽ.

(19) അധികാരികളുടെ മുമ്പിൽ ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു വാദിക്കുന്ന ഒന്നാമത്തെ സ്ഥിതിയും പത്രോസുതന്നെ. പ്രവൃ. 4: 8 മുതൽ.

(20) കുറെക്കാരെ ഒന്നാമതു ശിക്ഷിച്ചതും പത്രോസാണു്. അനന്യാസിനേയും സഫീരായേയും പത്രോസു് ശപിക്കുന്നു. പ്രവൃ. 5: 1-11.

(21) നിഴൽപോലും രോഗസൗഖ്യം വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു പത്രോസിന്റെ നിഴൽകൊണ്ടുമാത്രമാണു്. പ്രവൃ. 5: 15. രോഗികളെ പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നു പത്രോസു് കടന്നുപോകുമ്പോൾ അവന്റെ നിഴലെങ്കിലും അവരിൽ വല്ലവ

രുടേയുംമേൽ വീഴേണ്ടതിനു വീഥികളിൽ വിരിപ്പിന്മേലും കിടക്കമേലും കിടത്തും" പത്രോസുതന്നെ അപ്പൊസ്തോലന്മാരിൽ പ്രമുഖനായിരിക്കുന്നവൻ എന്നു് ഇവയെല്ലാം തെളിയിക്കുന്നില്ലേ?

(22) മരിച്ചവരെ ഉയിർപ്പിച്ചവരിൽ ഒന്നാമൻ പത്രോസുതന്നെ. പ്രവൃ. 9: 36–43. "പത്രോസു് അവിടെ ഉണ്ടെന്നു ശിഷ്യന്മാർ കേട്ടു നീ താമസിയാതെ ഞങ്ങളുടെ അടുക്കലോളം വരണം എന്നു് അപേക്ഷിപ്പാൻ രണ്ടാളെ അവന്റെ അടുക്കൽ അയച്ചു പത്രോസു് എഴുന്നേറ്റു് അവരോടുകൂടെ ചെന്നു.....പത്രോസു് അവരെ ഒക്കെയും പുറത്തിറക്കി മുട്ടുകുത്തി പ്രാർത്ഥിച്ചു ശവത്തിന്റെ നേരെതിരിഞ്ഞു. തബീഥാ, എഴുന്നേല്ക്ക എന്നു പറഞ്ഞു. അവൾ കണ്ണുതുറന്നു പത്രോസിനെ കണ്ടു് എഴുന്നേറ്റിരുന്നു."

(23) പുറജാതികളെ സഭയിൽ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ഒന്നാമൻ പത്രോസാണു്. പഠിപ്പിക്കുവാനും സഭയിൽ ചേർക്കുവാനുംതന്നെ ഒന്നാമതായി പുറജാതികളും അവശ്യപ്പെടണമോ ആ ആളും പത്രോസാണെന്നു ദൈവംതന്നെ വെളിപ്പെടുത്തി. പ്രവൃ. 10: 3–48 വരെ. പുറജാതികളെ ചേർക്കണമെന്നു കർത്താവു് അപ്പൊസ്തോലന്മാരിൽ പത്രോസിനാണു് ആദ്യമായി വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തതു്. പ്രവൃ. 10: 9–16. പുറജാതികളേയും സഭയിൽ ചേർക്കണമെന്നു പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു സഭ കാതോലികമായിരിക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചതു പത്രോസാണു്. പ്രവൃ. 11: 1–18 മറ്റു ശ്ലീഹന്മാർ പത്രോസിൽ നിന്നാണു് അതു മനസ്സിലാക്കിയതു്.

(24) അപ്പൊസ്തോലന്മാരിൽ ഒരാൾക്കുവേണ്ടി ദൈവത്തിൽനിന്നു് ആദ്യം സഹായമുണ്ടായതും പത്രോസിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു്. പ്രവൃ. 12: 5–17. യോഹന്നാന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായ യാക്കോബ്ശ്ലീഹായെ കൊല്ലുവാൻ ഇടയായപ്പോൾ പത്രോസിനെ ദൈവം സംരക്ഷിച്ചതിനു ചില പ്രത്യേകത

ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ പിൻഗാമികളായി വരാനുള്ളവരുടെ സ്ഥാനത്തുപോയി മരിക്കണമെന്നു ദൈവം കരുതിയിരിക്കാം. റോമായിൽവച്ചു ക്രൂശിൽതൂക്കി പത്രോസിനെ വധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്തം വീണ പട്ടണം ഇന്നുവരെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഏറ്റവും വലിയ കേന്ദ്രമാക്കി കർത്താവ് ഉയർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

(25) യെരുശലേമിലെ സുന്നഹദോസിൽ പുറജാതി-ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചു് അദ്യമായി തീരുമാനം ചെയ്യുന്നതും പത്രോസുതന്നെ: പ്രവൃ. 15: 6. "ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു വിചാരിപ്പാൻ അപ്പൊസ്തോലന്മാരും, മൂപ്പന്മാരും (പട്ടക്കാർ) വന്നുകൂടി. വളരെ തർക്കം ഉണ്ടായശേഷം പത്രോസ് എഴുന്നേറ്റു് അവരോടു പറഞ്ഞതു്." 7: 11. വരെ വാക്യങ്ങളിൽ പത്രോസിന്റെ പ്രസ്താവന കാണുന്നു.

ഇതോടെ തർക്കം തീർന്നു. ജനം മിണ്ടാതെ ഖണ്ഡാസും പരിശുദ്ധാത്മാവും ജാതികളുടെ ഇടയിൽ ചെയ്ത വേലയെക്കുറിച്ചു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. (വാ. 12.) തർക്കം അവസാനിച്ചതു പത്രോസിന്റെ പ്രസ്താവനയാലാണു്. പ്രസ്താവനയ്ക്കു് ഉപോൽബലകമായി ജാതികളുടെ ഇടയിലേ മിഷനറിമാർ രണ്ടുപേരും പറഞ്ഞു കർത്താവിന്റെ സഹോദരൻ യാക്കോബുശ്ലീഹാ ആയിരുന്നു, അക്കാലത്തെ യെരുശലേം മെത്രാൻ.

യെരുശലേമിന്റെ മെത്രാനായ യാക്കോബുശ്ലീഹാ യഹൂദപക്ഷവാദിയായിരുന്നു. സുന്നഹദോസുകൂടിയതു്, പരിച്ഛേദനം ജാതികളിനിന്നു വരുന്നവർക്കു് അവശ്യമാണോ എന്ന പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരമുണ്ടാക്കുവാനായിരുന്നുവെന്നു പ്രവൃ. 15–ാം അ: അദ്യംമുതൽ വായിക്കുമ്പോൾ കാണുവാൻ കഴിയും. അതാവശ്യമില്ലെന്നു പത്രോസ് ശ്ലീഹാ തീരുമാനിക്കുകയും ആ തീരുമാനം സകലരും സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. യാക്കോബുശ്ലീഹായും അതിനനുകൂലമായി പറഞ്ഞു. പിന്നീടു്, സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളും യഹൂദക്രിസ്ത്യാനികളും പുറ

ജാതിക്രിസ്ത്യാനികളും തമ്മിലുള്ള സമ്പർക്കത്തിനു പാറിയവിധം എങ്ങനെയായിരിക്കണമെന്നു യാക്കോബുശ്ലീഹാ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു. സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളുടെ കാര്യമല്ലായിരുന്നു സുന്നഹദോസിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. യാക്കോബുശ്ലീഹാ മേലാലുള്ള സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളുടെ ഒരു രീതി പറഞ്ഞതല്ലാതെ സുന്നഹദോസിൻറെ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു തീരുമാനവും പറഞ്ഞിട്ടേയില്ല. സുന്നഹദോസിലെ തീരുമാനം 13-ാം വാക്യത്തോടെ അവസാനിച്ചു. പിന്നീടു യാക്കോബ് എഴുന്നേറ്റു മേലാലുള്ള സാമൂഹ്യാചാരക്രമത്തെപ്പറ്റി ഒരഭിപ്രായം പറഞ്ഞു. അതെല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യവുമായി. യാക്കോബിൻറെ സംസാരം വാ: 14– 21 വരെ കാണുക.

[യാക്കോബുശ്ലീഹാ പന്തിരുവരിൽപെട്ട ആളല്ലെന്നും കർത്താവിൻറെ സഹോദരന്മാരായി 4 പേരുടെ പേർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവരിൽ ഒരാളാണെന്നും കർത്താവിൻറെ ഉയിർപ്പിനു ശേഷം അദ്ദേഹത്തിനു കർത്താവു കാണപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനിയായവനാണെന്നും അദ്ദേഹത്തെയാണു യെരുശലേമിൻറെ എപ്പിസ്കോപ്പയാക്കിയതെന്നും ശ്ലീഹാ എന്ന ബഹുമാനപ്പേർ അദ്ദേഹത്തിനും കൊടുത്തു എന്നും യാക്കോബിൻറെ ലേഖനം ഇദ്ദേഹത്തിൻറെതാകുന്നുവെന്നും യൂദായുടെ ലേഖനം ഇദ്ദേഹത്തിൻറെ സഹോദരൻറെതാണെന്നും യൂദായും കർത്താവിൻറെ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു ശ്ലീഹാസ്ഥാനം കൊടുത്തിരുന്നുവെന്നും ചില യാക്കോബായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉണ്ടു്. അങ്ങനെ, ഈ യാക്കോബു പന്തിരുവരിൽപെട്ടവനല്ലെങ്കിൽ പന്തിരുവരുടെ അദ്ധ്യക്ഷനാകുകയില്ലെന്നു തീർച്ചയല്ലേ? ഈ യാക്കോബിനെപ്പറ്റി അബ്ദുൽഹാദ് റബ്ബാച്ചൻറെ സുറിയാനിസഭാചരിത്രം ബ:തകിടിയിൽ യാക്കോബു് കത്തനാർ അച്ചടിപ്പിച്ചതു നോക്കുക.

ഈ യാക്കോബു് പന്തിരുവരിൽപെട്ട ചെറിയ യാക്കോബാണെന്നും ലേഖനം എഴുതിയ യൂദായും പന്തിരുവരിൽപെ

ട്ടുവനാണെന്നും പാശ്ചാത്യരായ പലേ പണ്ഡിതന്മാർ അഭി പ്രായപ്പെട്ടുന്നു]

ഒരു മീറ്റിംഗിൽ അവസാനം പറഞ്ഞു നിറുത്തുന്നവൻ അദ്ധ്യക്ഷൻ എന്നു് അവശ്യം അർത്ഥമില്ല. കൃതജ്ഞതാപ്രകടനവും മറ്റു ചില പ്രസ്താവനകളും ചെയ്യുവാൻ അദ്ധ്യക്ഷനെക്കൂടാതെ ഒരാൾ എഴുന്നേല്ക്കുക പതിവുണ്ടു്. അവസാനം അയാൾ പറഞ്ഞു നിറുത്തിയാൽ അയാൾ അദ്ധ്യക്ഷനാകുമോ?

അപ്പ. പ്രവൃ: കളിൽ പിന്നീടു വി. പത്രോസിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എഴുതാതെ വി. പൗലോസിന്റേതു് എഴുതിയതു, പ്രവൃത്തികൾ എന്ന പുസ്തകം വി. പൗലോസിനോടുകൂടെ സഞ്ചരിച്ച ലൂക്കോസു് എഴുതിയതുകൊണ്ടാണു്.

(26) വി. പൗലോസു് കർത്താവിന്റെ ഉയിർപ്പിനു സാക്ഷിപറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വാക്യം നോക്കാം. 1 കോറി. 15: 5. "മൂന്നാംനാൾ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു കേഫാവിനും പിന്നെ പന്തിരുവർക്കും പ്രത്യക്ഷനായി" (പന്തിരുവർ എന്നതു് അപ്പസ്തോസംഘത്തിനുള്ള പര്യായപദംപോലെ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നു). കേഫാവിനുള്ള പ്രത്യക്ഷതയെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞതു് ഒരു മഖ്യസ്ഥാനം കേഫാവിനുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണു്.

(27) പൗലോസു് ശ്രീയഹോശുവായ്ക്കുണ്ടായ വെളിപാടും അരേബ്യായിലേ അജ്ഞാതവാസവും തിരികെ ദമസ്കോസിലേക്കുവന്ന വിവരങ്ങളും സാക്ഷിച്ചതും കഴിഞ്ഞിട്ടു് "കേഫാവുമായി പരിചയമാകേണ്ടതിനു്" യേരുശലേമിൽ പോയി. മറ്റു അപ്പസ്തോലന്മാരെക്കാൾ അവിടേയും കേഫാവിനു പ്രാധാന്യം കാണുന്നു. അവിടെ വിശുദ്ധ യാക്കോബുശ്ലീഹായുമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തേയും കണ്ടു. എന്നാൽ, കേഫാവിനെ കാണ്മാൻതന്നെയാണു യേരുശലേമിൽ പോയതെന്നു വ്യക്തമാക്കിരിക്കുന്നു. ഗലാ. 1: 18. ഈ ശൗൽ സുവിശേഷവേലയ്ക്കായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, അന്ത്യോക്യായിൽവച്ചു പത്രോസിന്റെ കീഴുള്ളവരിൽനിന്നു കൈവെപ്പും വാങ്ങി

പൗലോസു് എന്ന പുതിയ പേരോടെ പുറപ്പെട്ട എന്നു പ്രവൃ: 13–ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കാണാം. ശൗൽ പൗലോസായ വിവരം 13: 9–ൽ കാണുക. കൈവെച്ചയച്ച വിവരം പ്രവൃ. 14: 2–3–ൽ കാണുക. പരിശുദ്ധാത്മാവു നേരിട്ടു പൗലോസിനെ അയയ്ക്കാതെ സഭയുടെ അനുവാദത്തോടെ അയപ്പിക്കുന്നു. സഭ അയയ്ക്കുമ്പോൾ, 4–ാം വാക്യത്തിൽ, പരിശുദ്ധാത്മാവു് അയയ്ക്കുന്നുവെന്നും പറയുന്നു. പൗലോസിനെ കർത്താവുതന്നെയാണു ശ്രീഹന്മായിലേക്കു വിളിച്ചതെന്നുള്ളതു വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

(പത്രോസിന്റെ ഒന്നാമത്തെ വേലസ്ഥലം യെരുശലേമും 2–ാമത്തെ പ്രധാന വേലസ്ഥലം അന്ത്യോക്യായും അവസാനത്തെ വേലസ്ഥലം റോമായുമായിരുന്നു. റോമായിൽവച്ചു മരിച്ചെന്നു യാക്കോബായ സഭ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടു്. മരിക്കുന്നതുവരെ അദ്ദേഹംതന്നെയായിരുന്നു സാർവ്വത്രികസഭയുടെ പ്രധാനയിടയൻ എന്നതിനു സംശയമില്ല. മരിച്ചപ്പോൾ മരിച്ചസ്ഥലത്തെ മെത്രാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയുമായി. അന്ത്യോക്യായിലെ ഇഗ്നാത്യോസു് റോമാസഭയ്ക്കു് എഴുതുന്ന ലേഖനത്തിൽ മേൽക്കാരണത്താൽ റോമായിലെ സഭയെ "സ്നേഹസമൂഹത്തിന്റെ" (ക്രിസ്ത്യീയസഭയുടെ) അദ്ധ്യക്ഷയെന്നും റോമായിലെ സഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷയെന്നും പറയുന്നു. ആദ്യനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പീഡകരം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ റോമായിലെ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരും മറ്റും പലപ്പോഴും ഒളിവിൽ ഇരിക്കേണ്ടതായിവന്നു. അതിനാൽ, ആകമാനസഭയുടെ തലവൻ എന്നതു വളരെ സ്പഷ്ടമായി അന്നു കാണുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ അപ്രമാദിത്വം ക്രമേണ മൂലത്തിൽനിന്നു സ്വഭാവത്തിനു വ്യത്യാസം വരാതെ വികസിച്ചുവന്നതാണു്.)

(28) വൃഥാ ഓടാതിരിക്കുന്നതിനും ഓടിയതു വൃഥാ ആകാതിരിക്കുന്നതിനും മാർഗ്ഗമിൽ എത്തുവാൻ വി. പൗലോ

സിനു വെളിപാടുണ്ടായി. ഗലാ. 2: 1–2. ദൈവത്തിന് ഒരാളെ നേരിട്ടശ്ലീഹായാക്കാം; അയാൾക്ക് അനേകവരങ്ങളും കൊടുക്കാം. എന്നാൽ, തന്റെ ഭൂരിപക്ഷത്തിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് അതിന്റെ മുമ്പിലുള്ള ചുമതലക്കാരുമായി ബന്ധിക്കണം. കത്തോലിക്കാസഭയിൽ പല വ്യക്തികൾക്കും പല വെളിപാടുകളും നിർദ്ദേശങ്ങളും കിട്ടുന്നതായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കാറുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം സകല കത്തോലിക്കരും സ്വീകരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമില്ല. അവ സഭയുടെ അപ്രമാദിത്വമുള്ള പ്രസ്താവനകളിൽ പെടുന്നുമില്ല.

ഊർശലമിലേക്കു പൗലോസ് പോകുമ്പോൾ പത്രോസ് ഊർശലേമിലായിരുന്നു. പ്രവൃ. 15.

(29) പത്രോസിന്റെ പ്രവൃത്തിക്കു വിരോധമായി നിന്നതു ഒരു വലിയ കാര്യമെന്നപോലെ താൻ അങ്ങനെ ചെയ്തുവെന്നു സ്വയം അറിക്കുവാൻ വി. പൗലോസ് പറയുന്നു. വിശ്വാസത്തെയും സന്മാർഗ്ഗനടത്തയെയും ബാധിക്കാത്ത ഒരു പ്രവൃത്തി അത്ര ശരിയല്ലെന്ന് എല്ലാവരുടെയും മുമ്പാകെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ നോക്കിപ്പറഞ്ഞതു ഒരു വലിയ കാര്യമായി വി. പൗലോസ് കരുതുന്നു. ഗലാത്യർക്ക് അതിൽ വിശ്വാസം വരുത്തുന്നതിനും ഗലാത്യർ ഏറ്റവും മതിച്ചിരുന്ന പത്രോസിന്റെ ഉപദേശം തന്നേറതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ലായിരുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കാനുമാണു വി. പൗലോസിങ്ങനെ പറയുന്നതു്. ഗലാ. 2: 11–14.

(30) 1 കോറി. 9: 5. "ശേഷം അപ്പസ്തോലന്മാരും കർത്താവിന്റെ സഹോദരന്മാരും കേഫാവും ചെയ്യുന്നതുപോലെ." ഇവിടെ വി. പൗലോസ് അപ്പസ്തോലന്മാരിൽനിന്നു കേഫാവിനെ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയുന്നതുകൊണ്ടു കേഫാവിനു മറ്റു അപ്പസ്തോലന്മാരിൽനിന്ന് ഒരു പ്രത്യേകത കരുതിയിട്ടുണ്ടെന്നു വെളിവാണു്. ദൈവപുത്രനും ഇങ്ങനെ കരുതി. മർക്കോ. 16: 7. അപ്പസ്തോലന്മാർ അവരവരുടെ സ്ഥല

ങ്ങളിൽ സുവിശേഷവേല ചെയ്യുമ്പോൾ കേഫാ എല്ലായിട വും സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രവൃ. 9: 32.

ഇങ്ങനെ, വേദപുസ്തകം സൂക്ഷ്മതയോടെ പഠിക്കുമ്പോൾ പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരം കാണുവാൻ നമുക്കു കഴിയു ന്നു. വി. പിതാക്കന്മാരും ഈ വിധത്തിൽ വളരെ എഴുതിയി രിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള കാരണങ്ങളാൽ പത്രോസിന്റെ പരമാ ധികാരം എനിക്കു സ്വീകരിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നായി. അതു ബോധപ്പെട്ടതോടെ പരമാർത്ഥതയുണ്ടെങ്കിൽ കത്തോ ലിക്കാസഭയിൽ ചേരുവാൻ ധൈര്യപ്പെടേണ്ടതുതന്നെ എ ന്നു തീർച്ചയാക്കി, ഈ പരിവർത്തനത്തിനിടയായി.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

(പത്തുകല്പനകൾ; വേദപുസ്തകം)

ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ:

ചോദ്യം: കത്തോലിക്കസഭ, പത്തു കല്പനകളും വ്യർത്ഥാ സപ്പെടുത്തി, കൊത്തുരൂപങ്ങളെ ആരാധിക്കുവാൻ തക്കവി ശ്രമാരാധനയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ലേ?

ഉത്തരം. ദൈവം കല്പനകൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു നമ്പരോ ടുകൂടിയല്ല. (പുറ: 20-ാം അദ്ധ്യാ. കാണുക.) രണ്ടു കല്പലക കളിലായി അവ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ നമ്പരിട്ടു ദൈവം കൊടുത്തിട്ടില്ല. "പത്തു കല്പനകൾ ദൈവം കൊടുത്തു എങ്കി ലും ഇന്നകല്പനയാണു" ഇത്രാം നമ്പർ കല്പന എന്നു പറ ഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നു. യാക്കോബ്വായ്ക്കാരുടെ ക്രമാശക്രമങ്ങ ളിൽ കമ്പസാരം എന്ന ക്രമാശയെപ്പറ്റി പറയുന്ന അദ്ധ്യാ

യത്തിൽ പത്തുകല്പനകളും ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ ഒന്നാം കല്പന "നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവു ഞാനാകുന്നു" എന്നതു് ഇതൊരു കല്പനയല്ല സ്റ്റേറ്റുമെൻറുമാത്രമാണു്. യഹൂദന്മാരും ഇങ്ങനെതന്നെ പറയുന്നു എന്നാണു് എന്റെ അറിവു്. കത്തോലിക്കർ വിഗ്രഹാരാധനയ്ക്കുവേണ്ടി കല്പന നീക്കിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന ശത്രുക്കളുടെ പ്രസ്താവന അവാസ്തവമെന്നു താഴെ പറയുന്നവ വായിച്ചാൽ വ്യക്തമാകും." കത്തോലിക്കാവേദപുസ്തകം പുറ: 20–ാം അദ്ധ്യായത്തിലും സി. എം. എസ് തർജ്ജമയിലും എല്ലാം ഒരുപോലെതന്നെയാണു് ആശയം. വേദപുസ്തകത്തിൽ അദ്ധ്യായവും വാക്യവും തിരിച്ചതു പില്ക്കാലങ്ങളിലാണു്.

(കത്തോലിക്കാസഭയിലേ മൂശയുടെ പുസ്തകങ്ങളും പ്രീത്തായിൽ നിന്നു തർജ്ജമചെയ്ത മാന്നാനംപ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ച പുസ്തകം.)

1) "അനന്തരം, ദൈവം ഈ വചനങ്ങളെല്ലാം അരുളിച്ചെയ്തു. 2) മെസ്രയീൻ നാട്ടിൽനിന്നു്–അടിമസ്ഥലത്തുനിന്നു്–നിന്നെ കൊണ്ടുവന്ന നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവു് ഞാനാകുന്നു. 3. എനിക്കു പുറമേ മറ്റു ദേവന്മാർ നിനക്കുണ്ടാകരുതു്. 4. മീതേ ആകാശത്തിൽ ഉള്ളതും, താഴെ വെള്ളത്തിൽ ഉള്ളതുമായ യാതൊരു (വസ്തുവിന്റെ) പ്രതിമയും യാതൊരു രൂപവും നിനക്കായി നീ ഉണ്ടാക്കരുതു്. 5. അവയെ നീ ആരാധിക്കരുതു്; അവയെ നീ വണങ്ങുകയും അരുതു്.....

സി. എം. എസ്. തർജ്ജമ

(1) ദൈവം ഈ വചനങ്ങളൊക്കെയും അരുളിച്ചെയ്തു. (2) അടിമവീടായ മിസ്രയീംദേശത്തുനിന്നു നിന്നെ കൊണ്ടുവന്ന യഹോവയായ ഞാൻ നിന്റെ ദൈവമാകുന്നു. (3) ഞാനല്ലാതെ അന്യദൈവങ്ങളും നിനക്കുണ്ടാകരുതു്. (4) ഒരു വിഗ്രഹം ഉണ്ടാക്കരുതു്; മീതെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എങ്കിലും താഴെ ഭൂമിയിലെങ്കിലും ഭൂമിക്കു കീഴെ വെള്ളത്തിലെങ്കി

ലും ഉള്ള യാതൊന്നിന്റെ പ്രതിമയും അരുതു്. (5) അവയെ നമസ്കരിക്കുകയോ സേവിക്കുകയോ ചെയ്യരുതു്.....

വാക്കുകളിലല്ലാതെ കത്തോലിക്കാവേദപുസ്തകത്തിലും സി. എം. എസ്. വേദപുസ്തകത്തിലും ആശയവും വാക്യങ്ങളും മാറിയിട്ടില്ല. പ്രസ്തുത കത്തോലിക്കാവേദവാക്യങ്ങളും സുറിയാനിയിൽനിന്നും സി. എം. എസ് വാക്യങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുള്ളതാണു്. അതിനാൽ, കത്തോലിക്കർ വേദപുസ്തകം വെട്ടിത്തിരുത്തിയെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല.

ഇനി കല്പനകളുടെ നമ്പരിനെപ്പറ്റിപ്പറയാം. ഒരു യഹൂദശാസ്ത്രിയായ ഫൈലോ (Philo) ആണു പത്തായി നമ്പരിട്ടതു്. അതു് ക്രി: 4-ാംനൂറ്റാണ്ടുവരെ നിലനിന്നു. എന്നാൽ, പരിശുദ്ധനും മഹാ പണ്ഡിതനുമായ സെൻറ് അഗസ്റ്റിൻ ഫൈലോയുടെ തരംതിരിവിൽ ഒരു യുക്തിഭംഗം കണ്ടെത്തുകയും 20-ാം അദ്ധ്യായത്തിലേ കല്പനകളെ മറ്റൊരുവിധം തിരിച്ചു.

ഫൈലോ ഒന്നാം കല്പനയായി "മെസ്രേൻനാട്ടിൽനിന്നും അടിമസ്ഥലത്തുനിന്നും–നിന്നെകൊണ്ടുവന്ന ദൈവമായ കർത്താവു ഞാനാകുന്നു." എന്നെഴുതി. സെൻറ് അഗസ്റ്റിൻ ചോദിക്കുന്നതു് ഈ വാക്യത്തിൽ കല്പന എവിടെ എന്നാണു്. കല്പനകളും പിന്നാലെയുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ കൊടുക്കുകയാണു്. കൊടുക്കുന്നവൻ ആരെന്നു് ആദ്യം പറഞ്ഞതേയുള്ളു. അതൊരു പ്രസ്താവന (Statement) യല്ലാതെ കല്പനയല്ല. അതിനാൽ, ഫൈലോയുടെ ഒന്നാംകല്പനയെ സെൻറ് അഗസ്റ്റിൻ മാറ്റി. വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നു മാറ്റിയില്ല. കല്പനയല്ലാത്തതിനെ കല്പനയെന്നു ഫൈലോ പറഞ്ഞതു സെൻറ് അഗസ്റ്റിൻ സ്വീകരിച്ചില്ല. അതിനാൽ, യഹോവ കല്പനകളായി കൊടുത്തതിനെ സെൻറ് അഗസ്റ്റിൻ കല്പനകളായി എടുത്തു പത്താക്കിത്തീർത്തു. ഫൈലോയുടെ പത്തു

കല്പനകളെ യാക്കോബായസഭ അംഗീകരിച്ചു. യഹോവായുടെ കല്പനകളെ കത്തോലിക്കാസഭയും അംഗീകരിച്ചു. പത്താക്കിയതു യഹോവയല്ല, മോശയുമല്ല. കർത്താവു മലയിലേ പ്രസംഗത്തിൽ കല്പനകളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ നമ്പർ ഗണ്യമാക്കുന്നേയില്ല.

യഹോവ കല്പനയായി ആദ്യം പറയുന്നതു് 3-ാംവാക്യത്തിലാണു്: "എനിക്കു പുറമേ മറ്റു ദേവന്മാർ നിനക്കുണ്ടാകരുതു്." 2-ാംവാക്യത്തിൽ കല്പനയില്ല; അരുതു കല്പിക്കുന്നതെന്ന പ്രസ്താവനയേ ഉള്ളു. കല്പിക്കുന്നതും ഇന്നാരെന്നുള്ള പ്രസ്താവനയെ യാക്കോബായസഭ 1-ാം കല്പനയായി സ്വീകരിച്ചു.

4, 5, 6, എന്നീ വാക്യങ്ങളും 1-ാംകല്പനയുടെ വിശദീകരണമാണു്.

കത്തോലിക്കാസഭയിലേ മലയാളത്തിലുള്ള "വലിയ വേദോപദേശ"ത്തിൽ 1-ാംപ്രമാണത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന വിശദീകരണവും ചിലതു കാണിക്കാം. (81-ാംപേജ് മുതൽ).

ചോ: "ഒന്നാംപ്രമാണത്താൽ വിലക്കപ്പെടുന്നതെന്താകുന്നു?

ഉ: ഒന്നാംപ്രമാണത്താൽ വിലക്കപ്പെടുന്നതു വിഗ്രഹാരാധനയും മൂഢവിശ്വാസവും ദൈവദോഷവും ഇടത്തൂട്ടും (മതദ്വേഷവും) വേദത്തിനു വിരോധമായ മറ്റെല്ലാ പാപങ്ങളുമാകുന്നു.

ചോ: വിഗ്രഹാരാധന എന്നാൽ എന്താകുന്നു?

ഉ: വിഗ്രഹാരാധന എന്നാൽ ദൈവത്തിനുമാത്രം ചെയ്യേണ്ട പരമമായ ആരാധനയെ വല്ല സൃഷ്ടിക്കും, ഉദാഹരണമായി, വല്ല രൂപത്തിനോ പ്രതിമയ്ക്കോ, മനുഷ്യനോ കല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണു്.

ചോ: ഈ വിലക്കു വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

ഉ: ഈ വിലക്ക വി. വേദപുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു താഴെവരുംപ്രകാരമാണു്. "നിനക്കായി ഒരു വിഗ്രഹത്തെയും ഉണ്ടാക്കരുതു്; മീതെ സ്വർഗ്ഗത്തിലെങ്കിലും താഴെ ഭൂമിയിലെങ്കിലും ഉള്ള യാതൊന്നിന്റെയും പ്രതിമ ഉണ്ടാക്കുകയുമരുതു്. നീ അവയെ ആരാധിക്കുകയോ അവയെ സേവിക്കുകയോ അരുതു്."

ചോ: ഈ വാക്കുകളാൽ എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള പ്രതിമകളും വിലക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോ?

ഉ: ഇല്ല. നിശ്ചയമായിട്ടും ഇല്ല. വിഗ്രഹാരാധനക്കാർ ആരാധിക്കുന്നതുപോലെ ആരാധിക്കപ്പെടുവാനായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതായ കള്ളദേവതകളുടെ പ്രതിമകളും മാത്രമേ വിലക്കപ്പെടുന്നുള്ളു. അതു് എത്ര സത്യമാണെന്നുള്ളതിനു്, ദൈവം തന്നെ മോശയോടു പെട്ടകത്തിന്മേൽ കെരൂബിമാരുടെ രണ്ടു പ്രതിമകളേയും മരുഭൂമിയിൽവച്ചു പിച്ചളസർപ്പത്തെയും ഉണ്ടാക്കുവാൻ കല്പിച്ചതു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണല്ലോ".

ഇതെല്ലാം വേദോപദേശത്തിലുള്ളതാണു്. അതിനാൽ, വേദോപദേശത്തിൽ വേദപുസ്തകം തിരുത്തിപ്പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നതു തെറ്റിദ്ധാരണയാണു്. പെട്ടകത്തിന്റെ മീതെ വച്ചിരിക്കുന്ന കൃപാസനത്തിൽ രണ്ടു കെരൂബുകളെ ഉണ്ടാക്കണമെന്നു യഹോവ കല്പിച്ചതിനെ 2 കെരൂബുകളാണെന്നു ചില യാക്കോബായക്കാർ പറയുന്നതല്ലേ വേദപുസ്തകം തിരുത്തിപ്പഠിപ്പിക്കൽ? എന്തെന്നാൽ, പുറ. 25: 20-ാം വാക്യം കാണുക. "കെരൂബുകളും മേലോട്ടു ചിറകു വിടർത്തി ചിറകുകൊണ്ടു കൃപാസനത്തെ മൂടുകയും തമ്മിൽ അഭിമുഖമായിരിക്കുകയുംവേണം. കെരൂബുകളുടെ മുഖം കൃപാസനത്തിനു നേരെ ഇരിക്കണം." ഇതു കെരൂബാണെന്നു പറയുന്നതു വേദവിപരീതമല്ലേ? പുറ: 37: 9. "കെരൂബുകളും മേലോട്ടു ചിറകു വിടർത്തി ചിറകുകൊണ്ടു കൃപാസനത്തെ മൂടുകയും തമ്മിൽ അഭിമുഖമായിരിക്കുകയും ചെയ്തു. കെരൂ

ബുകളുടെ മുഖം കൃപാസനത്തിനുനേരെ ആയിരുന്നു" ഇതു കരിശാണെന്നു പറയുന്നതു കഷ്ടമല്ലേ?

പിച്ചളസർപ്പത്തെയും കരിശായി ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നു ചില യാക്കോബായക്കാർ പറയുന്നു. സംഖ്യ. 21: 8. "യഹോവാ മോശയോടു്: ഒരു അഗ്നിസർപ്പത്തെ ഉണ്ടാക്കി കൊടിമരത്തിന്മേൽ തൂക്കി...." തൂക്കി എന്നു പറഞ്ഞാൽ കരിശുപോലെ വിലങ്ങത്തിൽവച്ചു എന്നർത്ഥമില്ല. പിന്നീടു കുറെക്കാലത്തേക്കു് അവർ പിച്ചളസർപ്പത്തിനു ധൂപം കാട്ടുകപോലും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. യഹോവായെ വിട്ടു വെറും വിഗ്രഹാരാധന വന്നപ്പോൾ പിച്ചളസർപ്പത്തെ നശിപ്പിച്ചു. (II രാജാ. 18: 4) ശലമോന്റെ ദൈവാലയത്തിൽ പലേ ക്രായപടങ്ങളും കൊത്തുരൂപങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിവച്ചു. (I രാജാ. 6: 29.) "ആലയത്തിന്റെ ചുവരുകളിലെല്ലാം ചുറ്റും കെരുബു്, ഈന്തപ്പന, വിടിർന്ന പുഷ്പം എന്നിവയുടെ രൂപം കൊത്തിയുണ്ടാക്കി. 32-ാംവാക്യം. കെരുബു്, ഈന്തപ്പന, വിടർന്ന പുഷ്പം എന്നിവയുടെ രൂപങ്ങൾ കൊത്തി പൊന്നു പൊതിഞ്ഞു."

അപ്പോൾ ശലമോന്റെ കാലത്തു കല്പനക്കു വിരുദ്ധമല്ലാത്തവണ്ണം കൊത്തുരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി കൊത്തുരൂപങ്ങൾ തന്നുലം വിരുദ്ധമല്ലായിരുന്നു. യഹോവ ആ ആലയത്തെ അംഗീകരിച്ചു.

യോശുവ, കെരുബുകളുടെ സ്വർണ്ണരൂപം മീതെ ഉണ്ടായിരുന്ന പെട്ടകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗംവീണു കുന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. യഹോവ പ്രാർത്ഥന കൈക്കൊണ്ടു. യോശു. 7: 6.

ദാവീദു കെരുബുകളും ഉള്ള പെട്ടകത്തെ ആഘോഷത്തോടെ ഘോഷയാത്രയായി കൊണ്ടുപോയി. ദാവീദു് പെട്ടകത്തിന്റെ മുമ്പാകെ നൃത്തംചെയ്തു. II ശമു: 6: 5; 15; ആ നൃത്തത്തെപ്പറ്റി പരിഹസിച്ച ദാവീദിന്റെ ഭാര്യ മീഖളി

ന കൂട്ടിയുണ്ടാകാതെവണ്ണം ദൈവം അവളെ ശപിച്ചു. ദാവീദു മീഖളിനോടു പറഞ്ഞതു് "ഞാൻ നൃത്തം ചെയ്യും" എന്നാണു്. II ശമു: 6: 16, 20–23.

അതിനാൽ, ആരും പരിഹസിക്കാൻ പോകേണ്ടാ. ദൈവം ഒരുവനെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കിക്കാണുവാൻ കണ്ണുണ്ടെങ്കിൽ കാണുക. ശലമോൻ പിച്ചളകൊണ്ടു ദൈവാലയപ്രാകാരത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയതിനു 12 കാളകളെ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. മാതളപ്പഴങ്ങൾ 400 എണ്ണം ലോഹം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിവച്ചു, വാർപ്പിക്കയാണു ചെയ്തതു്. I രാജാ 7: 42 മുതൽ.

ആകയാൽ, ദൈവത്തിന്റെ വിലക്കു വിഗ്രഹാരാധനാസ്പദങ്ങളായ രൂപങ്ങളെ മാത്രമേ ബാധിക്കുന്നുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വെറും ചിത്രമായിരുന്നാൽപ്പോലും അതു് ഒരു സ്ഥലത്തുവച്ചുസൂക്ഷിച്ചുകൂടെന്നു വരും. ചിത്രത്തിനു നീളവും വീതിയും ഛായത്തിന്റെ കനവും ഉണ്ടു്. കൊത്തുരൂപത്തിനു നീളവും വീതിയും കൂടുതൽ കനവും ഉണ്ടു്. അതുതന്നെ വ്യത്യാസം.

മുളന്തുരുത്തി യാക്കോബായപള്ളിയുടെ മദ്ബഹായിൽ വലിയ ശ്രോണോസിന്റെ മുകളിൽ ഇറത്താഴിന്മേൽ ലോഹംകൊണ്ടുള്ള കൊത്തുരൂപം (മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ) ഉണ്ടു്. ഇറത്താഴിന്മേൽ മരംകൊണ്ടുള്ള പല കൊത്തുരൂപങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇതുപോലെ പഴയ പള്ളികളുടെ ഇറത്താഴിന്മേലുള്ള കൊത്തുരൂപങ്ങളും എന്തുകൊണ്ടു യാക്കോബായമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർ ഇക്കാലമത്രയും വച്ചിരുന്നു? ലോഹത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന പുണ്യവാന്മാരുടെ 'അടിപ്പുരൂപങ്ങൾ' വഴിപാടു് ഇടുന്ന സമ്പ്രദായം ഇക്കാലത്തും യാക്കോബായസഭയിൽ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ, "ദൈവത്തിന്റെ മുടക്കു വിഗ്രഹാരാധനാസ്പദങ്ങളായ രൂപങ്ങളെ മാത്രമേ ബാധിക്കുന്നുള്ളു"വെന്നു വിവരമുള്ളവർക്കറിയാം. ദൈവമെന്നു സങ്കല്പി

ച്ചു വിഗ്രഹമുണ്ടാക്കി ആരാധിക്കുന്നതു വിഗ്രഹാരാധനയാകുന്നു.

പുണ്യവാന്മാരുടെ രൂപങ്ങളോടു, കത്തോലിക്കർ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൂടെന്നാണു നിയമം. രൂപങ്ങൾക്കു ദൈവത്വമോ ശക്തിയോ ഉണ്ടെന്നു കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. അവയോടെന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചുവാങ്ങാമെന്നു് അവർ കരുതിയിട്ടുമില്ല. അവയിലേതെങ്കിലും ശരണംവയ്ക്കാമെന്നു വിശ്വസിച്ചിട്ടുമില്ല. അപ്രകാരം തെറ്റായി ആരെങ്കിലും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, യാക്കോബായക്കാരിലും അമ്പലങ്ങളിൽ വഴിപാടു കൊടുക്കുന്നവർ—ഇടത്തൂട്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ—ഉണ്ടു്. അതു യാക്കോബായസഭ അനുവദിച്ചിട്ടല്ലല്ലോ. രൂപങ്ങളിൽ പുണ്യവാന്മാർ വസിക്കുന്നുവെന്നോ ദൈവശക്തി വസിക്കുന്നുവെന്നോ വിശ്വസിച്ചാൽ അയതു് 1-ാംകല്പനയ്ക്കു വിരോധമാണെന്നു കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പടങ്ങളും രൂപങ്ങളും നോക്കിയും നോക്കാതെയും പ്രാർത്ഥിക്കാം. മലര സുറിയാനിറീത്തു് പള്ളികളിൽ സാധാരണ രൂപങ്ങൾ ഇല്ല.

കത്തോലിക്കാസഭ രൂപങ്ങൾ ഉപയോഗത്തിനായി വയ്ക്കുന്നതിനു മുന്നമേ അവയുടെ ശുദ്ധീകരണത്തിനു് ഒരു പ്രാർത്ഥന നടത്താറുണ്ടു്. ആ പ്രാർത്ഥന വായിച്ചാൽ രൂപങ്ങളിൽ പുണ്യവാന്മാർ വസിക്കുന്നില്ലെന്നും ദൈവം അതിൽ വസിക്കുന്നില്ലെന്നും വ്യക്തമാകും.

പ്രാർത്ഥന

"സർവ്വശക്തനും നിത്യനുമായ ദൈവമേ, പുണ്യവാന്മാരുടെ പ്രതിമകളെ ഞങ്ങൾ ജഡചക്ഷുസ്സുകൾകൊണ്ടു കാണുമ്പോഴൊക്കെയും അവരുടെ സൽകൃത്യങ്ങളേയും ജീവിതപരിശുദ്ധിയേയും അന്തർദൃഷ്ടികൊണ്ടു നോക്കി ധ്യാനിക്കുന്നതിനും അനുകരിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി അവരുടെ പ്രതിമയെ കൊത്തിയോ എഴുതിയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു് അവിടുന്നു വി

രോധിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. വിശുദ്ധനെ (ഇവിടെ വിശുദ്ധന്റെ പേർ പറയുന്നു.) ബഹുമാനിക്കുന്നതിനും ഓർക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഈ പ്രതിമയെ (രൂപത്തെ) അവിടുന്നു മയാപൂവ്വം അംഗീവ്വരിക്കുകയും ശ്രുഷീകരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും അതിന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു് ആ വിശുദ്ധനെ ഭക്തിപൂവ്വം വന്ദിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന എല്ലാവർക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യതകളാലും പ്രാർത്ഥനകളാലും ഇഹത്തിൽ കൃപാവരവും പരത്തിൽ നിത്യമഹിമയും അവിടുന്നു നല്കണമെന്നും ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു."

1545-ൽ ട്രെന്റു് എന്ന സ്ഥലത്തു കൂടിയ ആകമാന സുനഹദോസിൽ പ്രസ്തുത വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ചെയ്തിട്ടുള്ള താഴെ പറയുന്ന നിണ്ണയം ഇതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

"മിശിഹായുടേയും കന്യകയായ തന്റെ മാതാവിന്റേയും മറ്റു പുണ്യാത്മാക്കളുടേയും രൂപങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കുന്നതു് അവയിൽ വല്ല ദൈവത്വമോ പുണ്യമോ ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടോ, വല്ല പ്രാർത്ഥനയും അവയ്ക്കായി ചെയ്യപ്പെടണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടോ അല്ല. പിന്നെയോ, അവയ്ക്കു ചെയ്യപ്പെടുന്ന ബഹുമാനം അവ ആരുടെ പ്രതിമകളോ അവക്കായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. അതിനാൽ, പ്രതിമകളെ ചുംബിക്കുകയും അവയുടെ മുമ്പിൽ നമ്മുടെ തലകളിൽനിന്നു വസ്ത്രത്തെ നീക്കുകയോ മുട്ടുകുത്തുകയോ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആ പ്രതിമകൾമൂലം അവ ആരുടെ സ്വരൂപങ്ങളോ ആ മിശിഹായെ ആരാധിക്കുകയും തന്റെ ആ പുണ്യവാന്മാരെ വന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു."

മാന്യന്മാരെ ബഹുമാനിക്കുവാൻ സ്മാരകസ്തംഭങ്ങൾ അവരുടെ ഛായയിൽ ഉണ്ടാക്കിവരാറുണ്ടു്. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരും വയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. അവകൂടാതെ അവരെ സ്മരിക്കാം. മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് സ്ഥാപകനായ മില്ലർസായിപ്പിന്റെ പ്രതിമ ഉണ്ടാക്കിവച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനെ ചവിട്ടുന്നതു് അ

ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സഹിക്കാനൊക്കുമോ? സ്മാരകസ്തംഭങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും ചിലർക്കു പള്ളികളിലേ സ്മാരകരൂപങ്ങൾ ആത്മോപകാരം ചെയ്യുന്നു; മറ്റുള്ളവർക്കു പുസ്തകങ്ങളായിക്കാണുന്നു. അവ ശാസ്ത്രഹീനന്മാരുടെ പുസ്തകങ്ങളാണു്. ബോധം തെളിയിക്കുന്നതിനു ഉപായാപദങ്ങൾ ഉപയുക്തങ്ങളാണെന്നു വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾമൂലം അറിയുന്നതോ? നിങ്ങളുടെ സ്കൂളുകളിൽ പശു, കാള, മനുഷ്യൻ എന്നിവയുടെ മണ്ണുകൊണ്ടുള്ള സ്മാരകവസ്തുക്കൾ ശിശുക്കളുടെ അദ്ധ്യസനത്തിന്നായി ഉണ്ടാക്കാറുണ്ടല്ലോ? പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരുടെ വീടുകളിലും പാവകളെ വാങ്ങിച്ചു കുട്ടികൾക്കു കൊടുക്കാറുണ്ടല്ലോ.

പ്രതിമകൂടാതെ പ്രാർത്ഥിക്കാമെന്നു കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രതിമകൂടാതെ ദൈവസംസർഗ്ഗം വളരെ അനുഭവിച്ചിരുന്നതായി സെൻറ് ജോൺ ഓഫ് ദി ക്രോസ് പറയുന്നു. ഇതു വലിയ ഒച്ചപ്പാടുകൾ ഇതേസംബന്ധിച്ചു് ഉണ്ടാക്കുവാനാവശ്യമില്ല.

കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്ന 9–ം, 10–ം, കല്പനകൾ:

9–ാമതു് അന്യന്റെ ഭാര്യയെ മോഹിക്കരുതു്.

10–ാമതു് അന്യന്റെ വസ്തുക്കളെ മോഹിക്കരുതു്. ഇതു പുറ. 20: 17–ാം വാക്യത്തെ രണ്ടായി വിഭജിച്ചതാണു്. സെൻറ് അഗസ്റ്റിൻ അങ്ങനെ വിഭജിക്കാൻ കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. വ്യഭിചാരം ചെയ്യരുതെന്നുള്ള കല്പന മുകളിലുണ്ടു്. അതു പ്രവൃത്തിയെയാണു് അക്കാലത്തു കുറിച്ചിരുന്നതു്. അതിനാൽ, ചിന്തയിൽ അതരുതെന്നുള്ള ആശയം 17–ാം വാക്യത്തിൽ കണ്ടതിനാൽ സെൻറ് അഗസ്റ്റിൻ അന്യന്റെ ഭാര്യയെ മോഹിക്കരുതെന്നു തിരിച്ചെഴുതി.

മോഷ്ടിക്കരുതു് എന്ന കല്പന മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതും പ്രവൃത്തിയിലാണു്. 17–ാം വാക്യത്തിൽ അന്യന്റെ

വസ്തുക്കളെ മോഹിക്കരുത് എന്നുള്ള കാര്യം ചിന്തയിലുള്ള മോക്ഷണമാകയാൽ അതിനെ തിരിച്ചെഴുതി. ഇങ്ങനെ,വ്യഭിചാരം ചെയ്യരുത്, മോഷ്ടിക്കരുത് എന്നിവ പ്രവൃത്തികളിലുള്ളവ വിലക്കുമ്പോൾ, 9–ം, 10-ം, കല്പനകൾ അതേ സംഗതി മാനസികമായി ലംഘിക്കരുതെന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നു.

പത്തു കല്പനകൾ ഇങ്ങനെ ഫൈലോയെക്കാൾ എത്രയോ ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായി ഓഗസ്റ്റിൻ വിശകലനം ചെയ്തു. യാതൊരു വാക്യവും കല്പനകളുടെ അല്ഭുതത്തിൽനിന്നു കത്തോലിക്കാസ്സഭ എടുത്തു കളഞ്ഞിട്ടില്ല.

2) ചോദ്യം: കത്തോലിക്കാസഭ വേദപുസ്തകത്തെപ്പറ്റി എന്തു പഠിപ്പിക്കുന്നു?

ഉ: വേദപുസ്തകത്തിൽ തർജ്ജമപ്പിശകുകളുള്ള കത്തോലിക്കരുടെ പുസ്തകങ്ങൾ അധികാരികളുടെ അനുവാദം കൂടാതെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൂടാ എന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതു വേദപുസ്തകം വായിക്കരുതെന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല. ശരിയായ വേദപുസ്തകം ദിവസം 15മിനിറ്റു വായിക്കുന്നതായാൽ ദണ്ഡവിമോചനം നല്കുന്നതാണെന്നു കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അതിനാൽ, വേദപുസ്തകവായന വിരോധിക്കുകയല്ല; പ്രേരിപ്പിക്കുകയാകുന്നു. വേദപുസ്തകം ദൈവനിവേശിതമാണെന്നു കത്തോലിക്കാസഭ വ്യക്തമായി പഠിപ്പിക്കുന്നു.

വേദപുസ്തകം സാവ്ത്രികസൂനഹദോസുകളിൽ പ്രധാനസ്ഥാനങ്ങളിൽ വയ്ക്കപ്പെട്ടുകപതിവായിരുന്നു.

മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്ക് ആവശ്യകമായ സത്യവിശ്വാസം പഠിപ്പിക്കുവാൻ കർത്താവ് അധികാരപ്പെടുത്തിയതു സഭയെ ആണ്. അതിനെ നിഷേധിച്ച 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലേ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരാണു തനതു രഹസ്യവിധിപ്രകാരം സിദ്ധിക്കുന്ന വേദപുസ്തകജ്ഞാനം മതിയെന്നു സങ്കല്പിച്ചതു്. എന്നാൽ, കത്തോലിക്കാസഭ റോമ. 10: 17–ൽ പറയുന്നപ്രകാരം വി

ശപാസം കേൾവിമൂലം വരുന്നുവെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നു. അതു കൊണ്ടു വേദപുസ്തകത്തിനുള്ള മാഹാത്മ്യം കുറയ്ക്കുന്നില്ല. വേദപുസ്തകം മാത്രമാണോ ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം അറിവാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം എന്നു ചോദിച്ചാൽ അല്ലെന്നു് ഉറപ്പായി പറയും.

ഏകമാർഗ്ഗം വേദപുസ്തകമാണെങ്കിൽ അങ്ങനെയാണെന്നുള്ള സംഗതി വൃഥാ പറഞ്ഞാൽപ്പോരാ, വേദപുസ്തകത്തിൽത്തന്നെ പറഞ്ഞു കാണണം. പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതെങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും? അങ്ങനെ ഒരു കാര്യം വേദപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. യേശുക്രിസ്തു ദൈവപുത്രനാണെന്നറിഞ്ഞു ജീവൻ പ്രാപിപ്പാൻ അതു് എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അതായതു്, ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള കാതലായ സത്യം അറിവാൻ അതു മതി. എന്നാൽ, ദൈവപുത്രനാണെന്നറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ ക്രിസ്തു പഠിപ്പിക്കുന്നപ്രകാരം താൻ സ്ഥാപിക്കുന്ന സഭയെ അനുസരിക്കണം. "സഭയേയും കൂട്ടാക്കാഞ്ഞാൽ അവൻ നിനക്കു പുറജാതിക്കാരനും ചുങ്കക്കാരനും എന്നപോലെയിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കും, നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിഞ്ഞിരിക്കും എന്നു ഞാൻ സത്യമായി നിങ്ങളോടു പറയുന്നു." മത്താ. 18: 17-18.

വേദപുസ്തകം ഏകാദ്ധ്യാപികയാണെന്നു പറയുന്ന പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർ തന്നെ പഠനാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കുകാണുന്നില്ല. അവർ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുകയും വേദോപദേശക്ലാസ്സുകൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. തങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാനം കൈക്കൊള്ളുന്നവരെമാത്രം അവർ സ്വന്ത സഭയിൽ ചേർക്കുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ വേദവ്യാഖ്യാനം ഓരോരുത്തർക്കും സ്വതന്ത്രമായി ചെയ്യുവാൻ പാടില്ലെന്നല്ലേ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരും സമ്മതിക്കുന്നതു്. യേശുക്രിസ്തുവിനെ ദൈവപുത്രനാണെന്നു് അറിയുവാനും അവ

നോട്ടമുള്ള ദിശയിലേക്കു ബന്ധിക്കുവാനും വേദപുസ്തകം സഹായിക്കുന്നു. സകല കാര്യവും വേദപുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടില്ല. രക്ഷ പുത്തിയിലെത്തുവാൻ വേറെ അനേകം കാര്യങ്ങളും വേണം.

ഏതെല്ലാം ഗ്രന്ഥങ്ങളും ദൈവനിവേശിതങ്ങളെന്നു് ഒരു വേദപുസ്തകഗ്രന്ഥത്തിൽപോലും ഇല്ലാത്തതിനാൽ, വേദപുസ്തകങ്ങളേവയെന്നു് എങ്ങനെയറിയും? കുറേപ്പേർ 66 പുസ്തകം അച്ചടിച്ചു: പലവിധ തർജ്ജമകളും കാണുന്നു. എന്നുറപ്പാണു് അവ മാത്രമാണു വേദപുസ്തകം എന്നു പറയുന്നതിലുള്ളതു്. ദാനിയേൽപ്രവാചകന്റെ പുസ്തകം ശരിയല്ലെന്നു മാർത്തോമ്മാ സഭയിലേ യോഹന്നാൻ മാർ തിമോത്തെയോസു് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ ഞാൻ വായിച്ചു. പല വേദവ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ വേദപുസ്തകത്തിലേ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ഭാഗങ്ങളേയുംകുറിച്ചു സംശയാസ്പദങ്ങളായ വാദങ്ങൾ ഞാൻ ധാരാളം വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ, പലരും സംശയങ്ങൾ പറയുന്നു. അതിനാൽ, ഒരു വേദപുസ്തകപഠിതാവു വളരെ കുഴങ്ങും പഠിപ്പിക്കുവാൻ അധികാരമുള്ള ഏകസഭ പറയാതെ വേദപുസ്തകഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സംശയംപോലും തീരുകയില്ല സംശയാസ്പദങ്ങളായ കുറെ പുസ്തകങ്ങളെ വിവിധ രീതികളിൽ വിവിധ ആളുകൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചു് അഞ്ഞൂറോളം സഭകൾ ഉണ്ടായിരിക്കേ, ഒരു നിഷ്പക്ഷനിരീക്ഷകൻ കുഴങ്ങാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. പതിനാറാംനൂറ്റാണ്ടുവരെ വേദപുസ്തകത്തെ കത്തോലിക്കാസഭ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ആ പുസ്തകത്തെ എടുത്താണു് ആ സഭയോടു് ഒരു ക്ലർ സ്വതന്ത്രവ്യാഖ്യാനം കൊണ്ടെതിർത്തതു്.

വേദപുസ്തകത്തിലെ ഓരോ ഗ്രന്ഥവും ഓരോ പ്രത്യേകോദ്ദേശ്യത്താൽ എഴുതപ്പെട്ടതാണു്. അപ്പോൾ, സകല സുവിശേഷസത്യങ്ങളും അടങ്ങണമെന്ന കരുതൽ ഇല്ലാതിരു

ന്നതിനാൽ അതു് എല്ലാ സത്യങ്ങളേയും അടക്കിക്കൊള്ളുമെ ന്നു വിചാരിക്കുന്നതു ബുദ്ധിശൂന്യതയാണു്.

തനതായി വേദപുസ്തകം മുഴുവൻ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ സാധിക്കണമെങ്കിൽ വേദപുസ്തകത്തിലേ സകലാഗമങ്ങളും അതു വിശദമായി എഴുതിയിരിക്കണം. എന്നാൽ, അതു വി ശദമല്ലെന്നു വേദപുസ്തകംതന്നെ സാക്ഷിക്കുന്നു (2 പത്രോ. 3: 16 കാണുക). അരെങ്കിലും വ്യാഖ്യാനിച്ചു തരാതെ ഞാ നെങ്ങനെ അതു മനസ്സിലാക്കും (പ്രവൃ. 8: 30). ത്രിത്വോപ ദേശം വേദപുസ്തകംകൊണ്ടു് ഒരു ക്രൂട്ടർ ഖണ്ഡിക്കുന്നു. ശാ പത്തു മിഷൻകാർ ശനിയാഴ്ച അചാരമില്ലാത്തവർക്കു രക്ഷ യില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നു. ശിശുവിനെ സ്നാനപ്പെടുത്തരുതെന്നു് ഒരു ക്രൂട്ടർ; പൗരോഹിത്യസ്ഥാനികൾ വേണ്ടെന്നു മറെറാരു ക്രൂട്ടർ. കർബാനയ്ക്കു തൊണ്ണൂറോളം വ്യാഖ്യാനം. തനതായി വേദപുസ്തകം ഗ്രഹിവാൻ കഴിയുമെന്നു പറയുന്നതിനെറ ദോഷഫലമാണു് ഈ വിശ്വാസ 'ബാബേൽ.'

രക്ഷയ്ക്കു് ഒരു പുസ്തകമാണു പഠനത്തിനെറ ഏകാദ്ധ്യാ പികയെങ്കിൽ ക്രിസ്തു തന്നെ ഒന്നെഴുതിത്തരേണ്ടതായിരുന്നു ന്യായം. മഹമ്മദു് ഖുറാൻ കൊടുത്തു. ആ പുസ്തകത്തിൽ സ കലവും ഉണ്ടെന്നു മഹമ്മദീയർ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ശ്ലീഹന്മാ രോടു് ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതിക്കൊടുക്കുവാൻ ക്രിസ്തു കല്പിച്ചി ല്ല. ശ്ലീഹന്മാരിൽ ചിലർ മാത്രമേ എഴുതിയിട്ടുള്ളു. ക്രിസ്തുവി നെറ കല്പന പ്രസംഗിച്ചു പഠിപ്പിക്കുവാനായിരുന്നു; എഴുതി ക്കൊടുപ്പാനല്ലായിരുന്നു. മത്താ. 28: 19. മർക്കോ. 16: 15. ലൂക്കാ. 10: 16. പ്രവൃ. 1: 8. ശ്ലീഹന്മാർ എഴുതിയതു് ഓരോ അവസരത്തിലുണ്ടായ ചില അവശ്യങ്ങൾ പ്രമാണിച്ചാണു്. അവർ ഉപദേശിച്ചും കാണിച്ചും കൊടുത്തതിനോടുകൂടെ ഇ വയും പ്രയോജനപ്രദമാണു്. ശ്ലീഹന്മാർ എഴുതിയ വേദപു സ്തകത്തെ ഏകാധാരമായി പിൻഗാമികൾ ആശ്രയിച്ചിരി

ക്കണമെന്നു പറയുകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിലും മതിയായിരുന്നു. അതും ചെയ്തിട്ടില്ല.

സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ ഏക മാർഗ്ഗദർശകം വേദപുസ്തകമായിരുന്നെങ്കിൽ അതുണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പു ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉണ്ടാകുകയില്ലായിരുന്നു. വാമൊഴിയിൽ വേദപുസ്തകം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നപ്പോട്ടസ്റ്റൻറുകാരുണ്ട്. വാമൊഴിയിൽ എന്തെല്ലാമുണ്ടായിരുന്നെന്നോ അതു മുഴുവൻ വേദപുസ്തകത്തിലുണ്ടെന്നോ യാതൊരു തെളിവും ഇല്ല. സഭ പ്രയ്യാപിക്കപ്പെട്ടതു പെന്തിക്കോസ്തുയിലാണ്. വേദപുസ്തകത്തിലേ അന്ത്യപുസ്തകം എഴുതിയതു 90 ഏ. ഡി. കഴിഞ്ഞിട്ടാണ്. അതിനാൽ, സഭ ഉണ്ടായിട്ടേ പുതിയനിയമവേദപുസ്തകം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. വേദപുസ്തകം ഉണ്ടായതിനുശേഷം അതാണു വിശ്വാസം നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗമെന്നു തെളിയിക്കാവുന്ന സാക്ഷ്യങ്ങളൊന്നും കാണുന്നില്ല.

വേദപുസ്തകമാണു സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ ഏക നിയമകമെന്നു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടാൽ വളരെപ്പേരുടേയും നിത്യരക്ഷ അസാദ്ധ്യമെന്നുകൂടി നാം സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. പൂർവ്വക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ദാരിദ്ര്യം, അക്ഷരവിദ്യാവിഹീനത, അക്കാലത്തെ പീഡ, കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളുടെ ചുരുക്കം, 4–ാം നൂറാണ്ടുവരെ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തിരുവെഴുത്തുകളുടെ സ്ഥാനമുണ്ടെന്നുള്ള വിധത്തിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന കഴപ്പം, അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പേരുവച്ചുതന്നെ കളവായി എഴുതപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങൾ മുതലായവ നോക്കുമ്പോൾ സഭയെ അനുസരിച്ചു ജീവിച്ചതിനാലാണ് അന്ത്യവിശ്വാസികൾ രക്ഷ പ്രാപിച്ചതെന്നു കാണാം. വേദപുസ്തകം പ്രചരിക്കാത്ത കാലത്തും എത്ര പരിശുദ്ധന്മാരും രക്തസാക്ഷികളും സത്യവിശ്വാസികളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

താൻ പഠിപ്പിച്ചവയെല്ലാം സകല ജാതികളേയും ലോകാവസാനംവരെ പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള അധികാരത്തോടുകൂടി

യ എപ്പിസ്കോപ്പാമാരടങ്ങിയ സഭയെയാണു കത്തോലിക്കാസഭ സ്ഥാപിച്ചതു്. എപ്പിസ്കോപ്പായെ വിട്ടു സഭ ഇല്ലെന്നുള്ള പഠിപ്പിക്കൽ അത്യന്തമുതലുള്ള ഉള്ളതായിരുന്നു. തീയ്യടത്തമാർ ഇഗ്നാത്യോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളും വായിച്ചാൽ അതു് എത്രയും വിശദമാണു്. വേദപുസ്തകം ഏകാദ്ധ്യാപികയാണെന്ന അബദ്ധപ്രത്യോധനമാണു സഭകളെ ഇത്രയേറെ വർദ്ധിപ്പിച്ച കുഴപ്പം ഉണ്ടാക്കിയതു്.

ഇങ്ങനെയുള്ള അനവധി കാരണങ്ങളാൽ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന്റെ ഏകവും പൂർണ്ണവുമായ ഗ്രന്ഥമായി വേദപുസ്തകം സ്വീകരിച്ചുകൂടാ. വേദപുസ്തകത്തിൽമാത്രമാണു ദൈവവചനമെന്നു് എങ്ങനെ പറയും? ദൈവം അതിനപ്പുറമായി ഒന്നും മിണ്ടുവാൻ പാടില്ലാത്തവനെന്നോ?

ചോ: യോഹ: 5: 39-ൽ "നിങ്ങൾ തിരുവെഴുത്തുകളെ ശോധനചെയ്യുന്നു; അവയിൽ നിങ്ങൾക്കു നിത്യജീവനുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ നിരൂപിക്കുന്നുവല്ലോ. അവ എനിക്കു സാക്ഷ്യം പറയുന്നു" എന്നു ക്രിസ്തു പറഞ്ഞിരിക്കേ വേദപുസ്തകമല്ലേ പഠനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം?

ഉ: അല്ല. പ്രസ്തുത വചനങ്ങളാൽ എല്ലാവരും വേദപുസ്തകം വായിച്ചേ മതിയാവൂ എന്നർത്ഥമില്ല. അതുവഴിയായിമാത്രമേ ക്രിസ്തീയോപദേശം ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കൂ എന്നു കത്തോലിക്കാസഭയും തെളിയുന്നില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ വചനങ്ങളെ വിശ്വസിക്കാതിരുന്ന യഹൂദന്മാരോടു് അവർ വിശ്വസിക്കുന്ന പഴയനിയമത്തിൽത്തന്നെ ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതേയുള്ളൂ. ക്രിസ്തു ഇതു പറയുമ്പോൾ പുതിയനിയമത്തിലേ ഒറ്റഗ്രന്ഥംപോലും എഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെതന്നെ, കത്തോലിക്കാസഭയും ഇതരസഭകളോടു സഭയുടെ ദൈവികവും അപ്രമാദവുമായ അധികാരത്തെപ്പറ്റി വേദപുസ്തകം ശോധനചെയ്യാനാണു പറയുന്നതു്. ഈ ലഘുപുസ്തകത്തിൽ ഞാനും അതുതന്നെയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ള

തു്. വേദപുസ്തകം പരിശോധിച്ചപ്പോൾ 'ദൃശ്യമായ ഏക സഭ' കണ്ടെ മതിയാവൂ എന്നു വ്യക്തമായി. ആ സഭ ഏതെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ കത്തോലിക്കാസഭയെന്നു കണ്ടാണു ഞാനും ആ സഭയിൽ ചേർന്നതു്. വേദപുസ്തകം ഇങ്ങനെ എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാനും പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരനാകാൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നു. യാക്കോബായസഭയുടെ നില എനിക്കൊട്ടും മനസ്സിലാക്കുവാൻ വഹിയാ. ഒന്നുകിൽ ഒരുവൻ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരനാകണം, അല്ലെങ്കിൽ, കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ചേരണം. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുസഭയുടെ നിലയിലുള്ള കുഴപ്പം ഞാൻ മുമ്പേ സൂചിപ്പിച്ചല്ലോ.

വേദപുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഒരു സംഗതി നോക്കി പരിശോധിക്കുവാൻ പറഞ്ഞാൽ സകല സംഗതികളും അതിലുണ്ടെന്നു് അർത്ഥമാകുമോ?

ചോ: വേദപുസ്തകം ദൈവകല്പനയെന്നു കത്തോലിക്കാസഭ സമ്മതിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് അതു സംശയഗ്രസ്തമോ വിവാദവിഷയമോ ആകാത്തവിധം ദൈവം ശരിപ്പെടുത്താഞ്ഞതെന്തു്?

ഉ: വേദപുസ്തകത്തിൻെറ മാനുഷികഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ ആരാണെങ്കിലും വേദപുസ്തകം ദൈവനിവേശിതമാണെന്നു കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ അപ്രമാദപ്രസ്താവനകളെ സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരുവനു വേദപുസ്തകത്തിലെ സത്യങ്ങൾ അനിഷേധ്യങ്ങളാണു്. അവ വിവാദവിഷയങ്ങളല്ല. എന്നാൽ, സഭയുടെ അധികാരത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തെ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരിൽ ഉപരിനിരൂപണക്കാർക്കു് (Higher critics) വേദപുസ്തകം ദൈവവചനമാണെന്നു പറയുക അസാദ്ധ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണു്. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരിൽ (Fundamentalists) വേദപുസ്തകത്തിലേ ഓരോ വാക്കും ദൈവനിവേശിതങ്ങളാണെന്നും, (Liberals) വേദപുസ്തകത്തിൽ പൊതുവായ ഒരു ദൈവദൂ

തുണ്ടെന്നല്ലാതെ അതിലേ വാക്യങ്ങൾ ദൈവനിവേശിതങ്ങളല്ലെന്നും വാദിക്കുന്ന യാക്കോബായസഭയിലും മാർത്തോമ്മാസഭയിലും ഈ രണ്ടു തരക്കാരേയും എനിക്കു പരിചയമുണ്ട്.

എന്നാൽ, വേദപുസ്തകത്തിനു മാനുഷികവും ദൈവികവുമായ രണ്ടു വശമുണ്ടെന്നു കത്തോലിക്കാസഭ സമ്മതിക്കുന്നു. അതായതു ദൈവം അതിന്റെ പ്രധാന കർത്താവും എഴുത്തുകാരൻ ഉപകർത്താവും ആണെന്നർത്ഥം. തന്മൂലം, വേദപുസ്തകം വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ ദൈവം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥം എന്താണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കണം. ഇതു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ദൈവം അപ്രമാദിതപ്രവരത്തോട്ടുകൂടി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്കുമാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. താൻ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഈ സഭയെ അവിടുന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു. ധ്യാനത്തിനും പുണ്യവളർച്ചയ്ക്കും ഓരോരുത്തരും സഭയുടെ വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കു വിധേയമായി വേദപുസ്തകങ്ങളിലുള്ള കാര്യങ്ങളെ ചിന്തിക്കുന്നതിനു സഭയ്ക്കു വിരോധമില്ല. അങ്ങനെയുള്ള അനേകം പുണ്യചിന്തകൾ വേദവാക്യങ്ങളിൽനിന്നു പല പുണ്യവാന്മാരും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എത്രയോ വിവിധധ്യാനങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്! അതിനാൽ, കത്തോലിക്കാസഭ മൂക്കും വായും പൊത്തിപ്പിടിച്ചു ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ പുതിയനിയമത്തിന്റെ ധ്യാനവ്യാഖ്യാനം എഴുതി പ്രസദ്ധീകരിക്കുവാൻ ഒരു കത്തോലിക്കാമേലദ്ധ്യക്ഷനോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ ഹൃദ്യമായ സ്വാഗതമരുളിതന്റെ സന്തോഷം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ സഭയ്ക്ക് ഉപവേങ്ങളല്ല, പ്രയോജനപ്രദങ്ങളാണെന്നു സത്യസഭയുടെ മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്കറിയാം. അതിനെല്ലാം പാപ്പായുടെ പരിശോധനയും അനുവാദവും വേണമെന്ന് ആരും വിചാരിക്കുകപോലും ഇല്ല. എത്രയോ ധ്യാനവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഓരോ

കത്തോലിക്കാ എഴുത്തുകാരനും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു! അവമൂലം മറ്റുള്ളവർ വർജ്ജിക്കുകയല്ലാതെ സഭ മറിഞ്ഞുവീഴുകയല്ല. എന്തെന്നാൽ, അതു പാറമേൽ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ചോ: മർക്കോ. 7: 13. "ഇങ്ങനെ, നിങ്ങൾ ഉപദേശിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്താൽ ദൈവകല്പന ദുർബ്ബലമാക്കുന്നു. ഇതുപോലെ പലതും നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു." എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ വേദപുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത പാരമ്പര്യസത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ന്യായമെന്ത്?

ഉ: വേദപുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത സത്യങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ടായതു വേദപുസ്തകം മാത്രമല്ല വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാകുന്നു. എഴുതപ്പെട്ടതും എഴുതപ്പെടാത്തതുമായ ദൈവവചനം പഠിപ്പിക്കുന്ന സഭയാണ് അതിന് അധികാരപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു മുന്നദ്ധ്യായങ്ങളിൽകൊണ്ടു വെളിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 2 തെസ. 2 14–ൽ എഴുതപ്പെടാത്ത വചനത്താൽ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യം പറയുന്നു. തീമോത്തിയോസിനെ അങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ അധികാരപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രീശേന്മാർ ദൈവകല്പനയ്ക്കെതിരായി സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങളെ ജനം അനുസരിപ്പാനുള്ള നിർബന്ധനിയമങ്ങളാക്കിയതിനാലാണു കർത്താവു ശാസിച്ചത്. കത്തോലിക്കാസഭ വ്യക്തിയുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഒന്നും സഭയുടെ അപ്രമാദസത്യമായി പഠിപ്പിക്കുകയില്ല യഹൂദന്മാരും, ന്യായമായിട്ടുള്ളതും പഴയനിയമത്തിൽ എഴുതപ്പെടാതിരുന്നതുമായ പല പാരമ്പര്യങ്ങളും സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. ഇന്നയിന്ന പുസ്തകങ്ങളാണു പഴയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളെന്നു പഴയനിയമത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നില്ലെങ്കി

കിലും പാരമ്പര്യംകൊണ്ടാണു് അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. കത്താവു് അതിനെ പ്രതിഷേധിച്ചില്ല. എല്ലാ സഭകളിലും വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണാത്ത പാരമ്പര്യങ്ങളുണ്ടു്. മാമ്മോദീസാരീതി, തിരുവത്താഴരീതി, വിവാഹരീതി, വസ്ത്രരീതി മുതലായവ. ശിശുസ്നാനം വ്യക്തമായി വേദപുസ്തകത്തിലില്ല. ഞായറാഴ്ചയാചാരം വ്യക്തമായി വേദപുസ്തകത്തിലില്ല. ഇങ്ങനെ പലർക്കും ഏറെക്കുറെ പാരമ്പര്യത്തിലാശ്രയിക്കണം. കത്തോലിക്കാസഭ വെറും പാരമ്പര്യത്തെ വെറുതെ ആചരിക്കാതെ വളരെ നാളത്തെ പര്യാലോചനയ്ക്കുശേഷമാണു വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു്. വിശ്വാസസത്യമായി പ്രസ്താവിക്കാത്തതിൽ മറുള്ളവരെ കടപ്പെടുത്തുന്നുമില്ല.

ചോ: കത്തോലിക്കാവേദപുസ്തകത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ എന്നാണു് അംഗീകരിച്ചതു്?

ഉ: ഈ സംഗതി നിഷ്പ്രയാസേന പൊതുസുന്നഹദോസിൽ പക്ഷേ, അംഗീകരിച്ചിരിക്കാം. അതു തീർച്ചയില്ല. 393-ൽ ഹിപ്പോവിലെ സുന്നഹദോസു നിശ്ചയിച്ചു. 397-ൽ കാത്തേജിലെ സുന്നഹദോസു് അതിനെ സ്ഥിരീകരിച്ചു. 401-ൽ റോമിലെ പാപ്പാ കാത്തേജിലെ നിശ്ചയത്തെ അംഗീകരിച്ചു കല്പനയും അയച്ചു. 1438-ൽ ഫ്ളോറൻസിലും 1546-ൽ ട്രെന്റിലും 1870-ൽ വത്തിക്കാനിലും കൂടിയ സാർവ്വത്രികസുന്നഹദോസിലും ഇവയെ സ്ഥിരീകരിച്ചു.

ചോ: പഴയനിയമത്തിൽ കത്തോലിക്കാസഭ 39 പുസ്തകങ്ങളുടെ കൂടെ ചേർക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ഏവ?

ഉ: എബ്രായയിൽനിന്നു ഗ്രീക്കിലേക്കു 70 പണ്ഡിത

ന്മാർ ചേർന്നു തർജ്ജമചെയ്ത പഴയനിയമത്തിലുള്ള 7 പുസ്തകങ്ങൾകൂടി ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. അവ തോബിയാസു്, യൂദിത്തു്, ജ്ഞാനോപദേശം, ബർസീറ, ബാറൂക്കു്, മക്കബായക്കാർ (I & II).

ചോ: കത്തോലിക്കാസഭ വേദപുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നോ?

ഉ: ലൂഥറിന്റെ പരിഭാഷ ഉണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പു കത്തോലിക്കർ 626 പതിപ്പുകളും പല ഭാഷകളിലായി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. കത്തോലിക്കർ വായിക്കുന്ന വേദപുസ്തകം കത്തോലിക്കാമെത്രാന്മാർ അംഗീകരിച്ചിരിക്കണം. കള്ളനാണയപ്രചരണം തടയണമെന്നുള്ള തത്വംപോലെ ഇതു ചെയ്യുന്നതാണു്. ലൂഥർ ചെയ്ത ജർമ്മൻപരിഭാഷയിൽ 3000 ത്തോളം തെറ്റുകളും ഉള്ളതായി ബൻസൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ചില ഉദാ: റോമ. 3: 20-28. പ്രവൃ: 14: 23; 5: 2. പ്രവൃ. 20: 28. തീത്തോ. 1: 5. 1 തിമോ. 5: 17–19. യാക്കോ. 5: 14.

ഏറ്റവും ഉപകാരപ്രദവും ദൈവനിവേശിതവുമായ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ ഇങ്ങനെ തെറ്റുതരം വരുത്തുന്നതിനാലാണു ശ്രേഷ്ഠാനുമതിയുള്ള പുസ്തകം വായിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതു്.

മാർപ്പാപ്പാമാർ വേദപുസ്തകം വായിക്കേണ്ടതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയുടെ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ.

(1) April 1778. Pius VI to the Archbishop of Florence. At a time when a great many books which grossly attack the Catholic religion are being circulaled even among the unlearned, to the great destruction of

souls, you judge exceedingly well that the faithful should be urged to read the Holy Scriptures; for, they are the most abundant sources which ought to be left open to every one, to draw from them purity of morals and of doctrine and to eradicate the errors which are so widely spread in these corrupt times."

(2) Pius VII. "To encourage their people to read the Holy Scriptures; for nothing nan be more useful, more consoling, and more animating, in as much as they serve to confirm the faith, support the hope, and influence the charity of the true Christian."

(3) Leo XIII 1893. By reading the Scripturs—"the intelligence will be illuminated and strengthend...and at the same time the heart will grow warm and will strive with ardent longing to advance in virtue and divine love."

ശുഭം

ഉപസംഹാരം

ദൈവം കൃപചെയ്താൽ 1957-മുതൽ ഞാൻ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പുതിയനിയമത്തിന്റെ ധ്യാനവ്യാഖ്യാനം യാക്കോബായസഹോദരങ്ങൾ ഭയവായി ഒന്നുവായിക്കുമോ? കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ആത്മീയജീവിതം കഴിക്കാമോ എന്നു നിങ്ങൾ ടി പുസ്തകം നോക്കിവിധിപ്പിൻ. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു ശത്രുവല്ല. എന്റെ ആത്മരക്ഷ കഴിഞ്ഞാൽനിങ്ങളുടെ ആത്മരക്ഷ എന്റെ പ്രധാനചിന്തയാണ്.

നിങ്ങൾക്കു "വേദപ്രകാശം" "വലിയ വേദോപദേശം" എന്നു രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ എറണാകുളം മാർ ളയീസ് പ്രസ്സിൽനിന്നു വാങ്ങി വായിച്ചുനോക്കാം. അല്പമായ ഒരു ജ്ഞാനം കത്തോലിക്കാസഭയെപ്പറ്റി അവയിൽനിന്നു ലഭിക്കും. ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്നവർ "Development of Doctrinc" by Cardinal Newman. "One Lord one Faith" by Vernon Johnson. "Now I See" and "Within the city" by Arnold Lunn. "Through the East to Rome" by Rev. G. J. Macgillivray. മുതലായ പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കാം.

അകത്തോലിക്കാസഭകളിൽ ജനിച്ചുവളർന്നു പിന്നീടു കത്തോലിക്കാസഭയിലെത്തിയ ഏതാനും മഹാന്മാരുടെ പേരുകളും അവരുടെ കൃതികളും; ഇവ കത്തോലിക്കർക്കും അകത്തോലിക്കർക്കും ഒരുപോലെ ഗുണപ്രദമായതിനാൽ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

CONVERTS

I. Day Dorothy, —«From Union square to Rome.»
II. Delany Selden, —«Why Rome.»
III. Dulluss Avery, S. J., —«A Testimonial to Grace.»

IV. Howes Jane,—«Slow Dawning.»
V. Lunn Arnold,—«Now I See.»
VI. Moody John,—«The Long Road Home.»
VII. ,, ,, —«Fast by the Road.»
VIII. Stoddard, John L.,—«Rebuilding a lost faith.»
IX. Harrold Charles F.,—«A Newman Treasury.»
X. Levy Rosalie, —«Why Jews become Catholics.»
XI. Baker Gladys, —«I had to know.»
XII. Grant Dorothy,—«What other Answer.»
XIII. Hasley Lucille,—«Reproachfully Yours.»
XIV. Merton Thomas,—«The Seven storey Mountain.»
XV. Simon M. Raphael—«The Glory of thy people.»
XVI. G. K. Chesterton,—«Orthodoxy.»
XVII. Dr. Albert Von Ruville. "Back to Holy Church."

I. Fulton Oursler.
II. Evelyn Waugh.
III. Gretta Palmer.
IV. Frances parkinson Keys.
V. Ross F. S. Hoffman.
VI. Theodore Maynard.
VII. Rosalind Murray.
VIII. Owen Francis Dudley,
IX. Hon. Robert F. Wagner.
X. Douglas Hyde.
XI. Willis D. Nutting.
XII. George B. Harrison.
XIII. Sheila Kaye-Smith.
XIV. Clare Boothe Luce,—«The Way to Damascus.»

(അകത്തോലിക്കാസഭയിൽനിന്നു കത്തോലിക്കാസഭയിലെത്തിയ ഈ പതിനാലു മഹത്തുക്കളുടെ ആത്മകഥാകഥനമാണ് The way to Damascus എന്ന ഗ്രന്ഥം).

ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസംഗങ്ങളിലും എന്റെ ജീവിതത്തിലേ മാതൃകാദോഷങ്ങളിലും ഞാൻ പലർക്കും ഇടവുവരുത്തിയതിൽ നിർവ്യാജം ദുഃഖിക്കുന്നു. ഞാൻ സത്യസഭയിലേക്കു ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയേറിയ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടുമാത്രം വന്നുചേർന്നതാണു്. എന്റെ സപ്രാവത്തിനു് ഏറ്റവും വിരുദ്ധമായ ഒന്നാണു ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടിവന്നതു്. നിത്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി എത്ര വലിയ ത്യാഗവും അധികമാകുകയില്ലല്ലോ. യാക്കോബായസഭയിലേ എന്റെ ആത്മമിത്രങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ ഇതാ ഒരു മാതൃകയായി ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ചെറുപുസ്തകം സത്യം അന്വേഷിപ്പാൻ നിങ്ങൾക്കു് ഒരു പ്രാരംഭമാകട്ടെ. നിങ്ങളാരെങ്കിലും നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ ഞാൻ ഇനി അതിൽ കുറ്റക്കാരനായിരിക്കയില്ല. ഈ പുസ്തകം നിങ്ങൾക്കും എനിക്കും മദ്ധ്യേ ന്യായവിധിയിങ്കൽ ഒരു സാക്ഷിയായിരിക്കും. നിങ്ങൾ ന്യായവിധിയിങ്കൽ കണക്കുകൊടുക്കുവാൻ തയ്യാറായിരുന്നാൽ മതി. നിങ്ങളുടെ ഉത്തമബോധമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവിൻ. എന്നാൽ, കുറ്റകരമായ അജ്ഞത അതിലുണ്ടായിരിക്കയുള്ളു്. മാർ യൂലിയോസ് ബാവായുടെ കല്പനയല്ല ഞാൻ കൊടുത്ത ഒരു തിരിച്ചടിയല്ല ഇതു്. ആ കല്പന, കത്തോലിക്കാസഭയെ നന്നായി ഒന്നു പരിശോധിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു എന്നേയുള്ളു. യാക്കോബായസഭയിലേ മെത്രാന്മാരും പട്ടക്കാരും അനേകം അല്മായക്കാരും എത്രയോ സ്നേഹമായി എന്നോടു പെരുമാറിയിരുന്നു. അവർക്കെല്ലാം എന്റെ സ്നേഹത്തിൽ നിന്നുള്ള വിനയമായ കൃതജ്ഞത അർപ്പിക്കുന്നു. ആത്മരക്ഷയെക്കുറിച്ചു സമാപരമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം നമുക്കുണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഞാൻ നിങ്ങളെ മനുഷ്യസഹജമാ

യ സാഹോദര്യമനോഭാവത്തിൽ സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും വിനയമായ എന്റെ ശുശ്രൂഷകരം വേണ്ടിടത്തു അതു നല്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണെന്നറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. യാക്കോബായസഭയിലേ വളരെപ്പേരുമായി എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ആത്മീയക്രൂട്ടായ്മയിൽ നേരിട്ടുന്ന നഷ്ടം എനിക്കു ശക്തിയായി അനുഭവപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ, ഞാനും ഹൃദയമുള്ള മനുഷ്യനല്ലേ? ഈ വാല്പര്യത്തിൽ ഒരുത്തനും തുണയില്ലാതെ ഇത്ര വലിയ പരിവർത്തനം വരുത്തണമെന്നു ഞാൻ അശേഷം വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു ഭാരമുള്ള കുരിശുതന്നെയാണു ഞാനെടുക്കുവാൻ പോകുന്നതെന്ന് അറിയാമായിരുന്നു. സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിനു, ഈ ക്രൂശു ഞാൻ ചുമന്നേ മതിയാവൂ എന്നിഷ്ടമായാൽ പിന്നെ ദൈവത്തിന്റെ നിശ്ചയത്തോടു, 'ഇല്ല' എന്നു ഞാൻ എങ്ങനെ മറുപടി പറയും? ഇക്കാര്യത്തിൽ ഞാൻ എന്നെ ഒട്ടും വഞ്ചിച്ചിട്ടില്ല. ദൈവത്തോടു മത്സരിക്കുന്നതല്ലോ എന്ന ചിന്തയാണു നിങ്ങളെ ഇത്ര തപിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ചവിട്ടടി വയ്ക്കുന്നതിനു എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു. ഞാൻ ചെയ്തതു ശരിയാണോ എന്നുള്ള സംശയം നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകാമെന്നു എനിക്കറിയാം. എങ്കിലും, 60 വയസ്സുവരെ യാക്കോബായസഭയിൽ ജീവിച്ച എനിക്കു അതു ഇത്ര പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടും വിടേണ്ടിവന്നതെന്തുകൊണ്ടു എന്നു നിങ്ങൾ ദയാപൂർവ്വം ചിന്തിച്ചാൽ കൊള്ളാം. അബ്രാഹാം കൽദായരുടെ 'ഊരു' വിട്ടുപോകേണ്ടിവന്നതും ശ്രേഷ്ഠു മോവാബ്യദേശംവിട്ടുപിരിയേണ്ടിവന്നതും തർസൂസുകാരൻ ശൗൽ ലാഭമായിരുന്നതെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നതും സ്വാഭാവികമല്ലായിരുന്നു.

എവിടെവച്ചു കണ്ടാലും നമുക്കു സ്നേഹമായി വർത്തിക്കാം. അന്യോന്യം മുറിപ്പെടുത്താത്ത വാക്കുകളും സംസാരിക്കാം. എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരായ നിങ്ങളെ എന്റെ താമസസ്ഥലത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ദൈവാനുഗ്രഹമായ എന്റെ തീ

തീർത്ഥയാത്രയിൽ എനിക്കു കാണിച്ചുതന്ന വഴിയിൽക്കൂടി ഞാൻ പോകുന്നുവെന്നു വിചാരിച്ചു മനുഷ്യരെന്നുള്ള നിലയിലും സ്നേഹിതർ എന്ന നിലയിലും നമുക്ക് അന്യോന്യം രമ്യതയിലും മര്യാദയിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ അസാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. നിങ്ങൾക്കെല്ലാം ആത്മാവിലും മനസ്സിലും ശരീരത്തിലും സർവ്വനന്മകളുമുണ്ടാകണമേ എന്നു ഹൃദയമലിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിച്ചു കണ്ണുനീരോടേ ഞാൻ വിരമിക്കുന്നു. ദൈവത്തിനു സ്തോത്രമുണ്ടാകട്ടെ.

കൃപുകെ

പ്രാർത്ഥന

മനുഷ്യന്റെ അന്തരങ്ങളെ അറിയുന്ന ദൈവമേ, ഞങ്ങളെ സ്വർഗ്ഗത്തിലെത്തിക്കുവാൻ താൽപര്യപ്പെടുന്ന ദൈവമേ, അടിയന്റെ ഈ അത്യല്പമായ യാഗം അവിടുത്തേക്കു പ്രസാദകരമായ ഒരു ആത്മബലിയായിത്തീരണമേ! ആമ്മീൻ.

അനുബന്ധം

ശകാരവർഷങ്ങൾ

കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ഞാൻ ചേർന്നിട്ടു നാലുമാസമായി. ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ പലമാധുര്യവും ഇവിടെ ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. യേശുമിശിഹായുടെ പിന്നിൽ നടക്കുമ്പോൾ തന്റെ എളിയ ശിഷ്യനുണ്ടാകുന്ന ശകാരശരങ്ങൾ ഒരുതരം പുഷ്പവൃഷ്ടിപോലെയാണു തോന്നുക. "നീതിനിമിത്തം പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ; എന്തെന്നാൽ, സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവരുടേതാകുന്നു. ഞാൻ നിമിത്തം മനുഷ്യർ നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കുകയും പീഡിപ്പിക്കുകയും നിങ്ങൾക്കുവിരോധമായി സകല ദുഷ്കാര്യങ്ങളും വ്യാജമായി പറയുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാന്മാർ; അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ആനന്ദിച്ചു സന്തോഷിക്കുവിൻ. എന്തെന്നാൽ, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പ്രവാചകരേയും അവർ ഇങ്ങനെ പീഡിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്." മത്തായി 5: 10-12.

എന്റെ പരിവർത്തനചരിത്രവും ചിന്താഗതിയിലുണ്ടായ വ്യത്യാസങ്ങളും എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർക്കുമാത്രം വേണ്ടി ഞാൻ എഴുതിപ്രസിദ്ധീകരിച്ചപ്പോൾ, യാക്കോബായക്കാരിൽ അത്മായക്കാരൻ, ശെമ്മാശൻ, പട്ടക്കാരൻ, അന്ത്യോഖ്യാപ്രതിനിധിയുടെ അനുവാദത്തോടെ വലിയ മൽപ്പാനും സന്ന്യാസിയുമായ ബഃ മോശസലാമറഹ്മച്ചൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ളവർ വരമൊഴിയായും അനേകം സഹോദരങ്ങൾ വാമൊഴിയായും എന്നെ ശകാരശരങ്ങൾകൊണ്ടു മുറിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അത്യുത്സാഹികളായി കാണുന്നു. അവർക്ക് അതല്ലാതെ വേറെ എന്തുചെയ്യാനാണ് കഴിയുക!! സത്യത്തെ തുറന്ന ഹൃദയത്തോടെ ശാന്തമായി പരിശോധിച്ച്, ഞാൻ പറയുന്നതിൽ കഴമ്പില്ലെങ്കിലും, കത്തോലിക്കാസഭയിലേ തത്വജ്ഞാനവും വേദശാസ്ത്രവും പഠിച്ച്, സത്യാന്വേഷകരായിരിക്കുന്നതോ? മുൻവിധികൊണ്ട് അന്ധന്മാരായാൽ, മതകാര്യങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ സ്വന്ത അഭിപ്രായക്കാരനല്ലെന്നുവന്നാൽ പിന്നെ, കൊന്നുകളയണമെന്നാണ് മ

തട്ടിയെടുത്തു മനുഷ്യനെ ഉപദ്രവിക്കാറുള്ളതു് (Be my brother, or I will kill you). മതഭ്രാന്തുള്ളവർ യഥാർത്ഥ ഭക്തിയായി തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്യും. അവർ എന്നെപ്പറ്റി പറയുന്ന അപകീർത്തിപരമായ നിരവധി പ്രസ്താവനകൾകൊണ്ടു ദൈവത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവെന്നും ദൈവരാജ്യം. പണിയുന്നുവെന്നും മറ്റും മനോരാജ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. എന്റെ പരിവർത്തനം ഇത്രയും ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കുവാൻ ഞാൻ അത്രയും അറിയപ്പെട്ടന്ന വ്യക്തിയാണോ എന്നു് എന്നെത്തന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. എന്റെമേൽ ക്രമ്പാരമായി കുട്ടുന്ന ഈ 'യാക്കോബായക്കല്ലുകൾ' യാക്കോബായസഭയുടെ പുണ്യാഭ്യസനത്തിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ ലോകത്തിനു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. ഹൃദയം നിറഞ്ഞുകവിയുന്നതല്ലേ വായ് സംസാരിക്കുന്നതു്.

അരനൂറ്റാണ്ടിലധികം പിതാക്കന്മാർ സമ്മേളിച്ച നാലാം പൊതുസുന്നഹദോസിന്റെ ശാപം വാങ്ങി, ഇന്നു മലയാളത്തിൽ കാണുന്ന ഈ ശോചനീയാവസ്ഥയിലായിട്ടും, ശാപം ചൊരിയുന്നതിൽനിന്നു യാക്കോബായസഭയ്ക്കു പിന്തിരിയുവാൻ കഴിവില്ലാത്തവണ്ണം അതു് അത്രയ്ക്കു താണുപോയല്ലോ!! സമയത്തും അസമയത്തും, സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും, ശാപങ്ങൾ കോരിച്ചൊരിഞ്ഞു് അവരുടെ തലയിൽത്തന്നെ അവ തിരികെവന്നു കയറിയതിനാൽ ഇപ്പോൾ യാക്കോബായസഭയുടെ നിലനില്പിനുപോലും ഒരു ദുർഘടംപിടിച്ച വ്യവഹാരം വന്നു തലയിൽ കയറിയിരിക്കുകയാണു്. മറ്റുള്ളവരെ നിരന്തരം നരകത്തിലേക്കു ശപിച്ചു തള്ളിക്കളയുന്നവരേ, നീതന്നെ ശാപമോക്ഷം പ്രാപിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ! ഈ സാധുവായ ഞാൻ, 'പത്രന്റെ' അടിമയിൽക്കിടന്നു കഷ്ടപ്പെട്ട പന്നിയുടെകൂടെ തവിടുതിന്നുവാൻ കൊതിച്ചിരുന്നപ്പോൾ, കത്തോലിക്കാസഭയാകുന്ന പിതാവിന്റെ ഭവനത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നു് ആശ്വസിക്കുന്നതുകണ്ടിട്ടു് അസൂയാകലുഷിതരായവർ എന്റെമേൽ ചൊരിയുന്ന ശാപങ്ങൾ എന്നെ ബാധിക്കുകയില്ലെന്നു സുനിശ്ചിതമാണു്. എന്തെന്നാൽ, ശാപങ്ങളുടെ തീയമ്പുകളെ തട്ടുകുന്ന കൃപയുടെ മതിലാണു കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്കുള്ളതു്. നരകത്തിൽ ചെന്നാലും പാപികളുടെ ജോലി ദൈവത്തേയും ദൈവത്തിന്റെ മക്കളേയും ശപിക്കുന്നതാണു് എന്നു ചില പുസ്തകങ്ങളിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കത്തോലിക്കാസഭ ഒരു വ്യക്തിയേയും നരകത്തിനുള്ളവനെന്നു വിധിയെഴുതാറില്ല. എന്തെന്നാൽ, അവൾ കൃപയുടെ ഭാണ്ഡാഗാരമാ

കയാൽ ദൈവത്തിന്റെ അനന്തകരുണയിൽ സകല വ്യക്തികളെയും സമർപ്പിക്കുന്നു. യാക്കോബ്യായസഭയിലേ ഒരു മെത്രപ്പോലീത്തായുടെ (അന്ത്യോഖ്യാ പ്രതിനിധി) അനുവാദത്തോടുകൂടെ ഒരു വലിയ മല്പാനായ സന്യാസി, ശലോമോനെ നരകയോഗ്യനാക്കി പറയുന്നുണ്ട്. കത്തോലിക്കാസഭയിലേ ബ. ഒരു പട്ടക്കാരനേയും ബലഹീനനായ എന്നേയും നരകയോഗ്യരെന്ന് അദ്ദേഹം വിധിയെഴുതുന്നു. എന്നാൽ, അവസാനവിധി പറയുവാനുള്ള അധികാരം യാക്കോബ്യായക്കാരനല്ലെന്നുള്ളതു സമാധാനപരമാണ്. ദൈവം ന്യായവിധി മിശിഹായെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വിധിക്കപ്പെടാതിരിപ്പാൻ സമയത്തിനുമുമ്പു് ഒരുത്തനും വിധിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായിരുന്നു. അനേകം പരിശുദ്ധന്മാരേയും ശുദ്ധിമതികളേയും എല്ലാ നൂറ്റാണ്ടിലും ദൈവത്തിന്റെ തൃപ്പാദത്തുങ്കൽ സമർപ്പിക്കുന്നതും അഗ്നിജ്വാലകമായിരിക്കുന്നതും സന്യാസിമാരും സന്യാസിനിമാരും ലക്ഷക്കണക്കിനു സുവിശേഷവേലക്കാരും അനവധി പ്രയത്നങ്ങളും സകല ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ കത്തോലിക്കാസഭയെ ശപിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ചക്ഷുരാഗം യാക്കോബ്യായസഭയ്ക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഏതാത്മാവിലാണോ? യാക്കോബു ബുർദാനാ ആറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യാക്കോബ്യായസഭ സ്ഥാപിച്ചശേഷം ആ സഭയിൽ ഇന്നോളം, അവരുടെ നാമത്തിൽ പള്ളികളും സ്ഥാപിക്കുവാൻതക്ക എത്ര പരിശുദ്ധന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പരമാർത്ഥികളായ യാക്കോബ്യായ സഹോദരങ്ങളും ഒരു നേരമ്പോക്കിനു ചെയ്യുന്നോക്കട്ടെ. ആ കാലംകൊണ്ടു കത്തോലിക്കാസഭയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള (പള്ളികളും അവരുടെ നാമത്തിൽ പണിയുന്ന) എത്ര അനവധി പരിശുദ്ധന്മാരും ശുദ്ധിമതികളും നമ്മെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു! ശിശുസഭയായ യാക്കോബ്യായസഭ, ദൈവത്തിന്റെ അനേക പരിശുദ്ധന്മാരടങ്ങിയ കത്തോലിക്കാസഭയെ ശപിക്കപ്പെട്ട സഭ എന്നു പറയുന്നതിനു ധൈര്യപ്പെടുന്നതു് എത്ര വിസ്മയനീയമായിരിക്കുന്നു! അസ്സീസിയിലേ സെൻറ് ഫ്റാൻസിസ്, ലിസ്യൂവിലേ കൊച്ചുത്രേസ്യാ മുതലായി പുരുഷന്മാരിലും സ്ത്രീകളിലും കത്തോലിക്കാസഭയിൽ കാണുന്ന മഹാവിശുദ്ധരുടെ ജീവചരിത്രം വായിച്ചുനോക്കിയശേഷം അവരോടു സാമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ തക്ക വിശുദ്ധന്മാർ യാക്കോബ്യായസഭയിൽ ഉണ്ടാകാഞ്ഞതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു ഉർവാശിക്കുടെ ഒരു ചിന്തിച്ചുനോക്കുവിൻ.

കക്ഷിവഴക്കുകൾമൂലം ശാപത്തിന്റെ വാക്കുകൾ എത്രയും സുപരിചിതമായിരിക്കുന്ന യാക്കോബ്യായസഭയിലേ ചില പ്രധാനികൾക്ക് എന്നെ മൂടുവാൻ ശാപവാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കുന്നതിനു കഴിയുമെന്നെനിക്കറിയാം. ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ മന്ദിരത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ, ഞങ്ങളുടെ പടിവാതിൽക്കൽപോലും ഈ ശാപം എത്തുകയില്ലെന്നു നിശ്ചയമാണ്. യാക്കോബ്യായക്കാരിൽ ചിലർക്കു ശാപോച്ചാരണം രസകരമായ ഒരു തൊഴിലായിരിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കവ ഉപകാരപ്രദങ്ങളായ സമ്മാനങ്ങളാണ്. എന്നെ ചീത്തപറയുന്ന മുഖങ്ങളേയും എനിക്കെതിരായി ചീത്ത എഴുതുന്ന കൈകളേയും എന്റെ സ്നേഹരക്ഷകന്റെ നാമത്തിൽ ഞാൻ ചുംബനംചെയ്യുകൊള്ളുന്നു. എന്നെ മഹാപാപിയായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന പുരയങ്ങളെ കൃപയുടെ സിംഹാസനത്തിൽ അവർക്കു കൂടുതൽ നന്മയുണ്ടാകുവാൻ ഞാൻ കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു. സ്തേപ്പാനോസിനെ എറിഞ്ഞ കല്ലുകൾ അന്വേഷിച്ചാൽ ഇപ്പോഴും കിട്ടും. സ്തേപ്പാനോസിനു ധൈര്യം കൊടുത്ത എന്റെ ജീവനായ കർത്താവ് എന്നോടുകൂടിയുള്ളതിനാൽ എനിക്ക് ഈ കല്ലുകളെക്കുറിച്ചു ഭയവും വരുന്നില്ല. സത്യസഭയിൽ ഇന്നും രക്തസാക്ഷികൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

'വിശ്വാസത്യാഗി' എന്ന യാക്കോബായ ലഘുലേഖ

മഞ്ഞിനിക്കര ഭയറായിലേ ബ. മോശസലാമ റമ്പാച്ചൻ അവർകൾ, മാർ യൂലിയോസ് ബാവാ തിരുമനസ്സിലേ അനുവാദത്തോടെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്ന "വിശ്വാസത്യാഗി" എന്ന ലഘുപത്രിക ഞാൻ വായിച്ചു. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശ്വാസങ്ങൾ അസഭ പഠിപ്പിക്കുന്ന പ്രകാരം എഴുതിയിട്ട് അവയുടെ കുറ്റങ്ങൾ പറയാതെ, അസഭ അങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല എന്നു വ്യക്തമായി പറയുമ്പോൾ, അങ്ങനെ കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു, ആരോടും വഴക്കുകൂടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതാകുമ്പോൾ സ്വന്തം നിഴലിനോടു വഴക്കടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പോലെ തോന്നുന്നു.

വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിൽ (1870) മാർപ്പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വത്തെപ്പറ്റി കത്തോലിക്കാസഭ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്ന തീരുമാനം 'കാത്തലിക് എൻസൈക്ലോപ്പീഡിയാ' 15-ാം വാല്യം 308-ാം പേജ് കാണുക.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

എന്നാൽ, ബ: റയാച്ചൻ ക്രിശ്ചാസെത്യാഗി പുറം 3, ഒന്നാം കോളത്തിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: "1870-ലെ സുന്നഹദോസിൽ പരമാധികാരം, അപ്രമാദിത്വം എന്നിവയെപ്പറ്റി എടുത്ത തീരുമാനം ഇപ്രകാരമാണ്: 'പാപ്പാ ദൈവവും ദൈവത്തിന്റെ വികാരിയും, സഭയുടെയും ഭൂമിയുടെയും രാജാവെന്ന നിലയിൽ പൊൻമുടി ധരിച്ചവനും, തന്നാൽ മാലാഖമാർപോലും മുടക്കപ്പെടുകയും വിധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവനും ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടി സമമായി അതേ ന്യായാസനത്തിൽ വാഴുന്നവനും, ഭൂമിയിൽ ദൈവവും, രാജാക്കന്മാരുടെ ഏറ്റവും വലിയ രാജാവും, സാർവ്വത്രീയമായ അധികാരങ്ങൾ ലഭിച്ച സർവ്വാധികാരിയും, മിശ്രനിയമങ്ങളെ പുതുക്കുകയോ പ്രസ്താവിക്കുകയോ വേണ്ടിവന്നാൽ, മിശ്രനിയമങ്ങൾക്ക് എതിരായി പ്രവർത്തിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം അത്രയും അധികാരവും ശക്തിയുമുള്ളവനും മിശ്രനിയമങ്ങൾക്ക് അതീതനുമായ ഒരുവനാകുന്നു മാർപ്പാപ്പാ. (Feraris Ecclesiastical Dictionary page 463). ബ. റയാച്ചൻ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന തരത്തിൽ ഒരു മാർപ്പാപ്പായെ ഞാൻ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. ബ. റയാച്ചന്റെ ഉദ്ധരണി Feraris-ന്റെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നാണല്ലോ. ഭയവുണ്ടായി ഈ പുസ്തകം ബ. റയാച്ചന്റെ കൈവശമുണ്ടെങ്കിൽ അതയച്ചുതരുകയോ അല്ലെങ്കിൽ, ഈ പുസ്തകം ഏതാണ്ടിൽ എവിടെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണെന്നറിയിക്കയോ ചെയ്യണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു.

എന്റെ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലം താഴെ വിശദമാക്കുന്നു. F. Lucius Feraris എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ റോയൽ വലുപ്പത്തിൽ 800-ഓളം പേജുകൾവീതം വരുന്ന എട്ടുവാല്യങ്ങളിലായി ബൃഹത്തായ ഒരു വിജ്ഞാനകോശം ലത്തീൻഭാഷയിൽ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ക്രിസ്തുമത സംബന്ധമായ മിക്കവാറും എല്ലാ വിഷയങ്ങളേയുംകുറിച്ച് അകാരാദി ക്രമത്തിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വിജ്ഞാനകോശത്തെക്കുറിച്ചാണോ ബ. റയാച്ചൻ Feraris Ecclesiastical Dictionary എന്നു പറയുന്നത്? അങ്ങനെയെങ്കിൽ, ടി. പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകൃതമായത് 1746-ൽ ആണെന്നോർത്തിരിക്കണം. അതായത്, ബ. റയാച്ചൻ പറയുന്ന സുന്നഹദോസിന് 124 കൊല്ലം മുമ്പത്തേ. അതിൽപ്പിന്നീടു പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന് എട്ടിലധികം പതിപ്പുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തേത് 1885-ലാണ പ്രസിദ്ധീകരി

ച്ചുതങ്ങിയതു്. ഇതിൽ മൂലകൃതിയിലേ എട്ടു വാല്യങ്ങൾക്കു പുറമേ 'ബുച്ചറോണി' (Bucceroni) അനുബന്ധമായി ഒരു വാല്യംകൂടെ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. 1870-ലേ വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിനു ശേഷമാകയാൽ ഈ അനുബന്ധത്തിൽ പാപ്പായെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നിടത്തു് അപ്രമാദിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്തുത സൂനഹദോസിന്റെ നിശ്ചയം ഉദ്ധരിക്കുന്നു. അതിന്റെ പരിഭാഷ ഇപ്രകാരമാണു്.

"നമ്മുടെ രക്ഷകനായ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനും കത്തോലിക്കാമതത്തിന്റെ പുകഴ്ചയ്ക്കും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ രക്ഷയ്ക്കും വേണ്ടി ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന്റെ ആരംഭംമുതൽതന്നെ, നമുക്കു ലഭിച്ച പാരമ്പര്യത്തോടു വിശ്വസ്തതയോടേ ചേർന്നുനിന്നുകൊണ്ടു പരിശുദ്ധ സൂനഹദോസിന്റെ അംഗീകാരത്തോടുകൂടി ഞങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുകയും ദൈവത്താൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഒരു വിശ്വാസസത്യമായി നിണ്ണയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു:- വിശ്വാസത്തെയോ സന്മാർഗ്ഗത്തെയോ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ ഔദ്യോഗികമായി തീരുമാനം ചെയ്യുന്നതിനു്, ഏതു് അപ്രമാദിത്വത്താൽ തന്റെ സഭയെ സമ്പന്നയാക്കുവാൻ ദിവ്യരക്ഷകൻ തിരുമനസ്സായോ അതേ അപ്രമാദിത്വം സിംഹാസനത്തിൽനിന്നു പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ (Ex-cathedra) അതായതു്, വിശ്വാസത്തെയോ സന്മാർഗ്ഗത്തെയോ ബാധിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ സകല ക്രിസ്ത്യാനികളുടേയും ഇടയനും അദ്ധ്യാപകനുമെന്ന നിലയിൽ, ഔദ്യോഗികമായി തന്റെ അപ്പസ്തോലാധികാരപൂർണ്ണതയോടേ സഭ മുഴുവനും സ്വീകരിക്കുവാൻ കടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു നിണ്ണയം ചെയ്യുമ്പോൾ വി. പത്രോസുശ്ലീഹായിൽ തനിക്കു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ട ദൈവികസഹായത്താൽ റോമാമാർപ്പാപ്പാ അനുഭവിക്കുന്നു. ആകയാൽ, റോമാമാർപ്പാപ്പായുടെ ഇപ്രകാരത്തിലുള്ള നിണ്ണയങ്ങൾ (Definitions) അതിനാൽത്തന്നെ—മാർപ്പാപ്പാ നിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതിനാൽത്തന്നെ — (സഭ സ്വീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല) യാതൊരു തിരുത്തലിനും വിധേയങ്ങളല്ല."

(Vide F. Lucii Ferraris Promptae Bibliothecae Supplementum Vol. 9. p. 643, ed. Romae 1889). പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്ഥലത്താകട്ടെ, ബ. റയാച്ചൻ പറയുന്ന 463-ാം പുറത്താകട്ടെ, അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നവിധം യാതൊന്നും കാണുന്നില്ല.

കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശ്വാസസത്യങ്ങളെപ്പറ്റി അനേ

ക്കിക്കേണ്ടതു സഭയുടെ ഔദ്യോഗികമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പ്രബോധനങ്ങളിലുമാണ്. ഔദ്യോഗികപ്രമാണങ്ങൾക്കെതിരായോ അവയോടു യോജിക്കാത്തതായോ ഉള്ള ഏതഭിപ്രായവും, അതു് എത്ര ഉന്നതവ്യക്തിയുടേതായിരുന്നാലും ത്യാജ്യങ്ങൾതന്നെ.

'വിശ്വസത്യാഗി' 3-ാം പുറത്തു് ബ. റമ്പാച്ചൻ ഇങ്ങനെ ഒരു ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നു. "നെസ്റ്റോറിനു മുമ്പു് ഏതെങ്കിലും ഒരു പിതാവു് ഇരുസ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി അച്ചനു തെളിയിക്കാമോ?" ഞാൻ തെളിയിക്കാം. പലതും ഉദ്ധരിക്കാം. ബ. റമ്പാച്ചനു് ഒരു പിതാവിന്റെ സാക്ഷ്യം മതിയല്ലോ. നെസ്റ്റോർ മരിച്ചതു് 440-ലാണ്. അതിനു് 200-ൽപ്പരം കൊല്ലംമുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്ന തെർത്തുല്യൻ (+ 240 A.D.) പറയുന്നു "ഒരാളിൽ രണ്ടു സ്ഥിതികളെ (=സ്വഭാവങ്ങളെ) കലർന്നു യോജിക്കാതെ എന്നാൽ, ഒന്നിച്ചു ചേർന്നിരിക്കുന്ന ദൈവവും മനുഷ്യനുമായ യേശുവിനെ നാം കാണുന്നു." (Adversus praxean 27—R. 379).

ദൈവികമായ ആളത്വത്തിൽ പുത്രൻതമ്പുരാനു ദൈവികസ്വഭാവമുണ്ടു്. മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തപ്പോൾ ദൈവികആളത്വത്തിൽ മനുഷ്യസ്വഭാവവും സ്വീകരിച്ചു. ഇങ്ങനെ ദൈവിക ആളത്വത്തിൽ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളുമുണ്ടു്. എന്നാൽ, ഈ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾതമ്മിൽ കൂടിക്കലരുന്നില്ല. എന്നാൽ, ദൈവിക ആളത്വത്തോടു ദൈവസ്വഭാവം യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവിക ആളത്വത്തോടു മനുഷ്യസ്വഭാവവും യോജിച്ചു. ഇങ്ങനെ, ഏക ആളിൽ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഏക ദൈവത്തിൽ മൂന്നാളുകൾ ഉണ്ടല്ലോ. മൂന്നാളുകൾ കൂടിച്ചേർന്നു് ഒറ്റ ആളായിത്തീരുന്നില്ല. മൂന്നാളുകൾ മൂന്നാളുകളായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, മൂന്നു ദൈവങ്ങൾ ഇല്ല. പുത്രൻതമ്പുരാന്റെ ദൈവിക ആളത്വത്തിൽ ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവുമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാണു പുത്രനെ ദൈവമെന്നും മനുഷ്യനെന്നും പറയുന്നതു്. ദൈവത്വത്തിൽ കഷ്ടതയും മരണവും പ്രവേശിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു പുത്രന്റെ ദൈവികആളത്വം മനുഷ്യസ്വഭാവമെടുത്തു മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തു. മനുഷ്യസ്വഭാവമെടുത്തതിനാൽ, മനുഷ്യസ്വഭാവം വഴിയായി പുത്രന്റെ ദൈവികആളത്വം നമുക്കുവേണ്ടി കഷ്ടതയും മരണവും സഹിച്ചു. ഇങ്ങനെ, ദൈവവും മനുഷ്യനുമായ മിശിഹാ കഷ്ടതയും മരണവും സ്വീകരിച്ചു.

വി അംബ്രോസ് (+397 A.D.) പറയുന്നു: "നമുക്കു ദൈവ

കതത്തിന്റേയും മാംസത്തിന്റേയും വ്യത്യാസം പാലിക്കാം. രണ്ടിലും ഏകനായിരിക്കുന്ന ദൈവപുത്രൻ സംസാരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവനിൽ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളും ഉണ്ട്'" (Vide De fide 1-2, c. 9 N. 77; M. 16, 576).

വി. ആഗസ്തീനോസ് (+430 A.D.) പറയുന്നു: "ക്രിസ്തു ആളത്തത്തിന്റെ ഏകതത്തിൽ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളും യോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ദൈവത്തിനും മനുഷ്യർക്കും ഇടയ്ക്കു മദ്ധ്യസ്ഥനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളും പരസ്പരം യോജിക്കയല്ല, പിന്നെയോ ഓരോ സ്വഭാവവും ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏക ആളിനോടു യോജിക്കയാണു ചെയ്തതു്." (Ep. 137, 3, 9, PL. 33, 519.)

ഇരുസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു ചില പിതാക്കന്മാരുടെ സാക്ഷ്യങ്ങളും ഇനിയും പറയാം. ഏകസ്വഭാവവാദികളും കത്തോലിക്കാതിരുസഭയിൽനിന്നു വേർതിരിയുന്നതിനുമുമ്പു (451-നുമുമ്പു) ജീവിച്ചിരുന്നവരും മദ്ധ്യസ്ഥ്യം യാചിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വിശുദ്ധ കർബ്ബാനയിലേ 5-ാം തുബു് ഭേദത്തിൽ യാക്കോബായക്കാർ ഇപ്പോഴും അനുസ്മരിച്ചുവരുന്നവരുമായ അന്ത്യോക്യായിലേ വി. ഇഗ്നാത്തിയോസ്, വി. അപ്രേം, വി. ഇരുവാനിയോസ് (ക്രിസോസ്തോം), അലക്സാണ്ഡ്രിയായിലേ വി. ക്രില്ലോസ് ആദിയായ പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർ ക്രിസ്തുവിൽ രണ്ടു സ്വഭാവമുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തെ പ്രസ്പഷ്ടമായ വാക്കുകളിൽ ഏറ്റുപറയുന്നു.

സുറിയാനി പിതാക്കന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വീണയെന്നറിയപ്പെടുന്നവനും സരസകവിയുമായ വി. അപ്രേം പറയുന്നു: "അവിടുത്തേയ്ക്കു താണതായ ഒരു സ്വഭാവം മാത്രമോ ഉന്നതമായ ഒരു സ്വഭാവം മാത്രമോ അല്ല. പ്രത്യുത, രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളുണ്ടു്. ഒന്നു മറ്റൊന്നിൽ സമ്മിശ്രപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഒന്നു ഉന്നതവും മറ്റേതു വിനീതവും. ആ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളും അവയുടെ ഗുണഗണങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു" (Sermo de Domino nostro 33; Lamy 1, 224).

വിശുദ്ധ ഇരുവാനിയോസ് (+ 407 A.D.) രേഖപ്പെടുത്തുന്നു: "ക്രിസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനുമാകുന്നു.... രണ്ടുസ്വഭാവങ്ങളും സമ്മിശ്രപ്പെട്ടിട്ടില്ല.... (Ep. ad Caes; MG. 52, 758).

(മലങ്കരയാക്കോബായക്കാർ ഏക സ്വഭാവവാദികളോ? P. 33-36 കാണുക).

കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശ്വാസസത്യമായി ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏകആളത്വം, ക്രിസ്തുവിന്റെ രണ്ടു സ്വഭാവം ഇവ എത്രയും വ്യക്തമായിട്ടു സകല ഔദ്യോഗികഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കെ ഇപ്പോഴത്തെ മാപ്പുപ്പാ അതിനു വിരുദ്ധമായി ഒന്നു പ്രസ്താവിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. ബ. റെയ്നാച്ചൻ മാർപ്പാപ്പാ ഏകസ്വഭാവം സത്യമാണെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നതായി പറയുന്ന മാസികയുടെ ഒരു കോപ്പി നോക്കി. ഞാൻ ഇരുസ്വഭാവം പഠിപ്പിക്കുകയും മാർപ്പാപ്പാ ഏകസ്വഭാവം പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം എന്നെ കത്തോലിക്കാസഭയിൽനിന്നു പുറംതള്ളുമെന്നു തീർച്ചയല്ലേ? ഇരുസ്വഭാവമെന്നതു കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതുതന്നെ ഞാൻ പറഞ്ഞു എന്നല്ലാതെ ഞാൻ കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്കെതിരായിട്ടൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ബ. റെയ്നാച്ചന്റെ അടുത്ത പ്രസ്താവന രസകരമായിരിക്കുന്നു. "അങ്ങയെയാണോ, അങ്ങയുടെ പാപ്പായെയാണോ വിശ്വസിക്കേണ്ടതു? ഇപ്പോഴത്തെ പോപ്പു ധൈര്യസമേതം പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസം സത്യവിശ്വാസമാണെന്നാണ്. (The Eastern Church quarterly (1952) Volume 15, No. 5, page 238)."

റെയ്നാച്ചന്റെ പ്രസ്താവന അതേപടി ഇവിടെ പകർത്തിയിരിക്കുകയാണ്. ഇതു വായിക്കുമ്പോൾ, ഇപ്പോഴത്തെ പാപ്പാ പാഷണ്ഡതയിൽ നിപതിച്ചുവെന്നറിഞ്ഞു കത്തോലിക്കാലോകം ഒന്നാകെ നടുങ്ങിപ്പോകുമെന്നാണോ റെയ്നാച്ചന്റെ വിചാരം?

റെയ്നാച്ചൻ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന The Eastern Church Quarterly കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. Volume 15 എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് അച്ചടിപ്പിശകായിരിക്കണം. 1952-ൽ പ്രസ്തുത പ്രസിദ്ധീകരണം ഒൻപതാംവാല്യമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ആണ്ടും ലക്കത്തിന്റെ നമ്പരും ഭാഗ്യവശാൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ റെയ്നാച്ചൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു ഒൻപതാം വാല്യമാണെന്നു മനസ്സിലായി. അതിൽ സൂചിതഭാഗം വായിച്ചു. കുറെ വലിയ പുസ്തകങ്ങളുടെ, അഥവാ, കണ്ടെത്തുവാൻ പ്രയാസമുള്ള കുറെ പുസ്തകങ്ങളുടെ പേരും പേജുനമ്പരുകളുമെല്ലാം കുറിച്ചാൽ വായനക്കാർ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുമെന്നാണോ റെയ്നാച്ചൻ കരുതുന്നതു്?

The Eastern Church Qurterly (Vol. 9, No. 5)-ൽ, പരിശുദ്ധപിതാവു് പന്ത്രണ്ടാം പീയുസ് തിരുമേനി, കൽക്കദോനിയാസുവ്ശ്രീകസൂന്നഹദോസിന്റെ പതിനഞ്ചാംശതാബ്ദപൂർത്തി പ്ര

മാണിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച "Sempiternus Christus Rex" എന്നാരംഭിക്കുന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിലാണ് "ഇപ്പോഴത്തെ പോപ്പു ധൈര്യസമേതം പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസം സത്യവിശ്വാസമാണെന്ന്" എന്നു റയ്യാച്ചൻ പറയുന്നതു്. എന്നാൽ, മാർപ്പാപ്പാ അങ്ങനെയൊന്നും അതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ അറിയാവുന്ന ആരും സമ്മതിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ടി. മാസികയിലേ മാറ്റർ ഇംഗ്ലീഷിൽത്തന്നെ അനുബന്ധങ്ങളായി അവസാനം ചേർത്തിട്ടുള്ളതു കാണുക.

എവുത്തിക്കോസിന്റെ ഏകസ്വഭാവവാദത്തെ ശപിച്ച കൽക്കദോനിയാസുന്നഹദോസിൽ ചെയ്യപ്പെട്ട തീരുമാനങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കയിൽ മാർപ്പാപ്പാ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "This sublime..... (Pag. 238" See Appendix I.)

അതിനുശേഷം മാർപ്പാപ്പാ തുടരുന്നു: "It is indeed sad.... (Page 239." See Appendix II.)

ഇവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും റയ്യാച്ചൻ പറയുന്നതും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം എത്ര വലുതു്! ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള റയ്യാച്ചന്റെ അജ്ഞതയെപ്പറ്റി പരിതപിക്കുന്നു.

വി. അത്തനാസിയോസും വി. ക്രിസോസ്റ്റോമും ആളം (person) എന്ന അർത്ഥത്തിൽ സ്വഭാവം (nature) എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു സംശയജനകമായേക്കാമെന്നുകരുതി കൽക്കദോനിയാസുന്നഹദോസിലേ പിതാക്കന്മാർ ആ ന്യൂനത പരിഹരിച്ചുവെന്നു മാത്രമേ മാർപ്പാപ്പാ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നുള്ളൂ.

റയ്യാച്ചൻ തുടരുന്നു: 'ഇതുപോലെതന്നെ അങ്ങയുടെ കൂട്ടുകാരനും കള്ളപ്രവാചകനുമായ ഫാ. വടക്കേരി തന്റെ "ഏക സത്യസഭ" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "യാക്കോബായക്കാർ ക്രിസ്തുവിൽ ഏകസ്വഭാവമേയുള്ളുവെന്നു പറയുന്നുവെങ്കിലും ക്രിസ്തു പൂർണ്ണമനുഷ്യനാണെന്നു് ഇവർ വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ യാക്കോബായക്കാർ ഏകസ്വഭാവവാദികളെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ." Book "ഏക സത്യസഭ" (page 22). ഇതിൽനിന്നു നിങ്ങളുടെ വാദം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു തെളിയുമല്ലോ.'

ഇവിടേയും റയ്യാച്ചൻ സത്യമറിയുവാനല്ല, സത്യത്തെ ഗോപനംചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. യാക്കോബാ-

യക്കോബായുടെ ഏകസ്വഭാവവാദം ഒരു പ്രത്യേകജാതിയാണ് എന്നതാണ് ഫാ. വടശ്ശേരിയുടെ അഭിപ്രായം. റമ്പാച്ചൻ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്യത്തിൽത്തന്നെ ഫാ. വടശ്ശേരി നക്ഷത്രചിഹ്നം കൊടുത്തു ഫുട്നോട്ടിൽ പറയുന്നു: ''ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ എഴുതിയ 'മലങ്കര യാക്കോബായസഭക്കാർ ഏകസ്വഭാവവാദികളോ?' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഈ വിഷയം സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.'' സത്യമറിയണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ റമ്പാച്ചൻ പ്രസ്തുത പുസ്തകംകൂടി വായിച്ചുനോക്കുക. അതു വായിച്ചാൽ ഇങ്ങനെ എഴുതുവാൻ അദ്ദേഹം തുനിയുകയുമില്ലായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഫാ. വടശ്ശേരി ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ 28-ാം വശത്തു പറയുന്നു: ....അങ്ങനെയെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിൽ രണ്ടു സ്വഭാവമോ ഒരു സ്വഭാവമോ? കത്തോലിക്കർ രണ്ടു സ്വഭാവമെന്നും, യാക്കോബായക്കാർ അത്ഭുതകരമായി സംയോജിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്വഭാവമെന്നും പറയുന്നു. ഏതാണു ശരി?

''ദൈവശാസ്ത്രപരമായും താത്വികമായും പര്യാലോചിച്ചാൽ രണ്ടു സ്വഭാവമെന്നു പറയുന്നതാണു ശരിയെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഏകസ്വഭാവമെന്ന പദത്തിനു യാക്കോബായക്കാർ വിവക്ഷിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ എവുത്തിക്കോസിന്റെ പാഷണ്ഡതയില്ലെങ്കിലും ആ പദപ്രയോഗം ശരിയല്ല. ഇക്കാര്യം വിശദമാക്കുന്നതിനു ഏതാനും തെളിവുകൾകൂടി കാണുക. (മലങ്കര യാക്കോബായക്കാർ ഏക സ്വഭാവവാദികളോ?'' പുറം 28.)

അനന്തരം, അദ്ദേഹം ആറു കാരണങ്ങൾകൂടി കൊടുക്കുന്നു. സത്യാന്വേഷികളുടെ ശ്രദ്ധയെ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം ഫാ. വടശ്ശേരി യാക്കോബായക്കാരുടെ ഏകസ്വഭാവവാദത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല എന്നു്.

വിശ്വാസത്യാഗി 3-ാം പുറത്തു ''ഞങ്ങളുടെ സഭയിൽ യാതൊരു കലഹവുമില്ല'' എന്നു് ബ. റമ്പാച്ചൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ക്രിസ്തു ''എന്റെ സഭ'' എന്നു പറയുമ്പോൾ ബ. റമ്പാച്ചൻ 'ഞങ്ങളുടെ സഭ' എന്നു പറയുന്നു. സഭ ഒന്നേയുള്ളൂ. അതു ക്രിസ്തു അടിസ്ഥാനമിട്ട ഏകസഭയാണു്. കുന്നംകുരുടിപ്പള്ളി, കടമറ്റംപള്ളി, കോഴഞ്ചേരിപ്പള്ളി, പിറവംപള്ളി മുതലായ അനേകം പള്ളികൾ സന്ദർശിച്ചാൽ യാക്കോബായസഭയിൽ കലഹമുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു് ഏവർക്കും അറിയാവുന്നതാണു്. യാക്കോബായസഭയിലേ കലഹകാര്യങ്ങൾ വളരെ കൃത്യസിദ്ധമായ ഒരു കാര്യമാകയാൽ അതു തെളിയിക്കുവാൻ

ഞാൻ എന്തിന് ഒരു ശ്രമം ചെയ്യുന്നു? വിശ്വാസത്യാഗി 2–ാം പുറത്തു് "കത്തോലിക്കാസഭയിൽ പാഷണ്ഡോപദേശങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു" ബ. റമ്പച്ചേൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ബ. റമ്പച്ചൻ പറയുന്ന വിഷയങ്ങളും പാഷണ്ഡോപദേശങ്ങളുമാണെന്നു റമ്പച്ചൻ തെളിയിച്ചാൽ കത്തോലിക്കാസഭയിലേ മല്പാന്മാരിൽനിന്നും ഔദ്യോഗികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും അവയുടെ സമാധാനം അറിയുവാൻ കഴിയും.

വി. പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകത്തിൽ വളരെ വിശദമായി എഴുതിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് അവയൊന്നും ഞാൻ ആവർത്തിക്കുന്നില്ല. പരമാധികാരത്തെപ്പറ്റി തുടർന്നു ലഘുലേഖകളും വരുന്നതാണു്.

റൈറ്റ് റവ. മോൺസീഞ്ഞോർ തോമസ് വടശ്ശേരി എൽ ഡി അവർകളും എഴുതിയിട്ടുള്ള "കത്തോലിക്കാസഭയും യാക്കോബായവാദങ്ങളും" വാല്യം 1 (St. Joseph's Printing Press, Tiruvalla, 1946) എന്ന പുസ്തകത്തിനു് ബ. റമ്പച്ചൻ സവിസ്തരം ഒരു മറുപടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തെളിവുകളെ ഖണ്ഡിക്കാമെങ്കിൽ എനിക്കു കൂടുതൽ കായ്ങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു. അതിനുദ്യമിക്കാതെ എന്റെ ചിന്താപ്പരിവർത്തനത്തിന്റെ രീതിയെ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകത്തിനുമാത്രം മറുപടി എഴുതിയാൽ മതിയാകയില്ല.

അങ്ങനെ, കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശ്വാസങ്ങളെ ശക്തിയായി തെളിയിക്കുന്നതായ പുസ്തകങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയാതെ എന്നെ സർപ്പം, പിശാചു്, നരകയോഗ്യൻ മുതലായ ചില ചീത്തവാക്കുകൾ പറഞ്ഞാൽ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടുമോ? റോമാസിംഹാസനത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ ആരു്? എന്ന ചോദ്യത്തിനു മോൺസിഞ്ഞോർ തോമസ് വടശ്ശേരി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഉത്തരം ടി. പുസ്തകം പുറം 1-മുതൽ 88–വരെ വായിച്ചുനോക്കിയാൽ വ്യക്തമാകുന്നതാണു്.

"അന്ത്യോഖ്യായിൽ പത്രോസു് സിംഹാസനം സ്ഥാപിച്ചതിന്റെ ഓർമ്മ ഫെബ്രുവരി 22–ാം തീയതി റോമാസഭ കൊണ്ടാടുന്നു. വത്തിക്കാനിലേയും കൽക്കത്തോനിയാസഭയിലേ സകല ഗ്രന്ഥശാലകളേയും അച്ചുനും കൂട്ടരും പരിശോധിച്ചു് അന്ത്യോഖ്യായിൽനിന്നു റോമിലേക്കു സിംഹാസനത്തെ മാറ്റി എന്നു് എന്തെങ്കിലും ഒരു തെ

ിവു കാണിക്കാമോ?'' ഇതു് 'വിശ്വാസത്യാഗി' 3-ാം പുറത്തുനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണിയാണു്.

മറുപടി:- പത്രോസ് ശ്ലീഹാ റോമായ്ക്കു പോയെന്നും റോമായിൽ തന്റെ സിംഹാസനം സ്ഥാപിച്ചെന്നും യാക്കോബായരേഖകളും സമ്മതിച്ചുപറയുന്നു. (പെന്തിക്കോസ്തി നമസ്ക്കാരം — ലിലിയോ.) 'എശ്താഭർ ഹ്വാവ് ശ്ലീഹേ....' എന്നാരംഭിയായിട്ടുള്ളതു്. അതിന്റെ അർത്ഥം: ''ശ്ലീഹന്മാർ പുറജാതികളെ എല്ലാം ശിഷ്യപ്പെടുത്തുവാൻ അയക്കപ്പെട്ടു. അവരിൽ ഓരോരുത്തനും ഓരോ സ്ഥലം ദൈവപുത്രൻ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു. ശീമോനു റോമാ'' ഇത്യാദി—മതപ്രസംഗത്തിനായി മിശിഹാതന്നെ പത്രോസിനെ റോമിലേക്കയച്ചു എന്നാണല്ലോ ഈ നമസ്ക്കാരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മോശെ ബർക്കിപ്പോയുടെ സാക്ഷ്യംകൂടി ഉദ്ധരിക്കാം.

(De Dedicatione Ecclesiae, I.) ''ശെമവൂൻ ബർയൗനൊ'' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള വാചകം, അതിന്റെ അർത്ഥം. ''കീപ്പാ എന്നു പേരുവിളിക്കപ്പെട്ട യോനായുടെ പുത്രനായ ശീമോൻ, അതായതു് ശ്ലീഹന്മാരുടെ തലവനായ പത്രോസ്.... റോമായ്ക്കു പോയി.... അവിടെ സഭ സ്ഥാപിച്ചു; അതിനെ ശ്ലീഹന്മാരുടെ തലവന്റെ സിംഹാസനമാക്കി. ഇരുപത്തഞ്ചുവത്സരം അതിനെ ഭരിച്ചു.''

റോമാസഭ ഫെബ്രുവരി 22-ാം തീയതി പത്രോസിന്റെ അന്ത്യോഖ്യാസിംഹാസനത്തിന്റെ ഓർമ്മ കൊണ്ടാടുന്നുണ്ടെങ്കിലും റോമാസിംഹാസനത്തിന്റെ ഓർമ്മ കൊണ്ടാടുന്നില്ലെന്നു ബ. റയാച്ചന്റെ വാചകത്തിൽ ഒരു സൂചനയുണ്ടു്. റോമാസഭയുടെ പഞ്ചാംഗത്തിൽ നിങ്ങളും നോക്കിയാൽ ജനുവരി 18-ാം തീയതി ആ തിരുനാളും കൊണ്ടാടുന്നതായി കാണാം.

ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാനോനാകളും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (ഈ ഗ്രന്ഥം യാക്കോബായക്കാർ, നെസ്തോറിയർ എന്നിവരുടെ കൈവശമുണ്ടു്) ''ശ്ലീഹന്മാരുടെ അപ്രാധ്യത്വത്തിന്റെ കൈവെപ്പു് റോമാനഗരവും ഇത്താല്യാദേശവും സ്പെയിനും ഗ്വിട്ടനും ഗാളും അവയ്ക്കുചുറ്റുമുള്ള മറുപ്രദേശങ്ങളും ശീമോൻകീപ്പായിൽനിന്നുതന്നെ സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം അന്ത്യോഖ്യായിൻനിന്നു് അവിടെ എത്തുകയും.....''

എന്നാൽ, ഒരുകാര്യം പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ടു്. പത്രോസു ശ്ലീഹാ സ്ഥാപിച്ച അന്ത്യോഖ്യാസിംഹാസനത്തിലേ 457-ാമാണ്ടിലേ..പാത്രിയർക്കീസ് കൽക്കിദോൻ സൂന്നഹദോസിനെ സ്വീകര

ച്ചിരുന്നു. അതു് അന്ത്യോഖ്യായിലേ മാക്സിമോസ് പാത്രിയർക്കീസാണു്. ഈ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പിൻഗാമികളല്ല ഇന്നത്തെ യാക്കോബായപാത്രിയർക്കീസന്മാർ. പിന്നെയോ, 543-ാമാണ്ടു് യാക്കോബു ബുർഅനാ മർദ്ദീനിൽ ഒരു പാത്രിയർക്കീസിനെ വാഴിക്കുകയും ആ പാത്രിയർക്കീസിനെ അന്ത്യോഖ്യായിലേ സാക്ഷാൽ പാത്രിയർക്കീസിനു് എതിരായി നിറുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ, മർദ്ദീനിൽ വാഴിച്ച പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പിൻഗാമികളാണു യാക്കോബായപാത്രിയർക്കീസന്മാർ—യാക്കോബു ബുർഅനാ ആദ്യം "ഫെള്ളാക്കാരൻ സക്കീസിനേയും" പിന്നീടു് ഒരു പൗലോസിനേയും അന്ത്യോഖ്യാപാത്രിയർക്കീസ് എന്ന അഭിധാനത്തിൽ വാഴിച്ചു. എന്നാൽ, അക്കാലത്തു കത്തോലിക്കാസഭയോടു യോജിച്ചുനിന്ന അന്ത്യോഖ്യാപാത്രിയക്കീസ് അന്ത്യോഖ്യായിൽ വാഴുന്നുണ്ടായിരുന്നു—കുറേ മുമ്പു് അന്ത്യോഖ്യായിൽനിന്നു ബഹിഷ്കൃതനായ സേവേരുസിന്റെ പിൻഗാമിയായിട്ടത്രേ സർക്കീസ് വാഴിക്കപ്പെട്ടതു്. അന്ത്യോഖ്യായിൽ സത്യവിശ്വാസിയായ ഒരു പാത്രിയർക്കീസ് ഭരണം നടത്തുമ്പോൾ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന നാമത്തോടെ അന്ത്യോഖ്യായിൽനിന്നു വളരെ ദൂരം ഒരാൾ പ്രത്യക്ഷനായാൽ അയാളുടെ അവകാശവാദത്തെ വകവച്ചുകൊടുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. യാക്കോബായപാത്രിയക്കീസന്മാർ നാളിതുവരെ അന്ത്യോഖ്യായിൽ വസിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്.

15-ാം നൂറാണ്ടിൽ ഉള്ള ഒരു യാക്കോബായപണ്ഡിതൻ വത്തിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. (Codex Vatic. Syr. 63, 12) ഇതിൽ കർക്കടകം 30-ാം തീയതിക്കു കുറിച്ചിരിക്കുന്ന ഓർമ്മയിൽ ഇപ്രകാരം ചേർത്തിരിക്കുന്നു. "മോർ യാക്കോബു് ബുർദ്ദ് ആയോ. അദ്ദേഹംനിമിത്തം നമ്മൾ യാക്കോബായക്കാർ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടു." ബുർദ്ദ് ആയോ എന്നു പറയുന്നതു മലയാളത്തു സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്ന ബുർദ്ദ് ആനാതന്നെയാണു്. ബർ എബ്രായയും ഇതുതന്നെ സമ്മതിച്ചു പറയുന്നു. (Chronicle I, 218 കാണുക.)

എന്നെ മഹാദോഷിയായി ചരിത്രകരിച്ചതുകൊണ്ടോ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ പാഷണ്ഡോപദേശങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു് ഒരു വാചകം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടോ മതിയാകയില്ല. പാഷണ്ഡതകളെ ഓരോന്നായെടുത്തു തെളിയിക്കണം. യാക്കോബായസഭ ദൈവത്തിന്റെ സഭയാണെങ്കിൽ സകല ജാതികളോടും സുവിശേഷം അറിയിക്കുവാൻ

കല്പിച്ചിട്ട പതിനാലു നൂറാണ്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടും അതിനെത്തുകൊണ്ടു് അക്കായ്മ സാധിച്ചില്ല. യോബിനെ ദൈവം പരിശോധിച്ചിട്ടു് അല്പ നാളം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യോബിനു സകലതും ഇരട്ടിയായി കൊടുത്തില്ലേ? യോബിനോടു യാക്കോബ്യായസഭയെ ബ. റമ്പാച്ചൻ സാമ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടു യോബിന്റെ അനുഭവം യാക്കോബ്യായസഭയ്ക്കു കാണുന്നില്ലല്ലോ — യോബു് തനിക്കുണ്ടായ ശിക്ഷകളെ "യഹോവ തന്നു, യഹോവ എടുത്തു" എന്നുപറഞ്ഞു സഹിച്ചതും, യാക്കോബ്യായസഭ ഇന്നത്തെ കാതോലിക്കാപക്ഷക്കാരോടു വഴക്കിപ്പണം, പഴയ സെമ്മിനാരി മുതലായവയ്ക്കുവേണ്ടി യുദ്ധംചെയ്യുന്നതും തമ്മിൽ വല്ല സാമ്യവുമുണ്ടോ? യേശുക്രിസ്തു പണിയുന്ന സഭയോടു നരകവാതിലുകൾ ബലംചെയ്കയില്ലെന്നു് അനുഭവംകൊണ്ടു കാണിച്ചുകൊടുത്താൽ ഇങ്ങനെ കത്തോലിക്കാസഭയിലേക്കും പ്രോട്ടസ്റ്റൻ്റ്സഭകളിലേക്കും യാക്കോബ്യായസഭകളിൽനിന്നു നൂറുനൂറായി ആളുകൾ ഒഴുകിപ്പോകുമോ? ജീവനും ശക്തിയും പുരോഗമനവും യാക്കോബ്യായസഭയിലുണ്ടെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ പുറത്തു പോകേണ്ടിവരുകയില്ല. കത്തോലിക്കാസഭ അലാസ്കായിലേ എസ്കിമോകളുടെ ഇടയിലും ആഫ്രിക്കയിലേ പിഗ്മീസിന്റെ ഇടയിലും സഹാറായിലേ നോമാഡ്സിന്റെ ഇടയിലും കുഷ്ഠരോഗികളുടെ കോളനികളിലും, ലോകത്തിലേ സകല ജാതികളുടെ ഇടയിലും ഏക വിശ്വാസവും ഏക സന്മാർഗ്ഗവും പഠിപ്പിക്കുന്നതു കണ്ണുതുറന്നു നോക്കിയാൽ കാണുന്നതോ? ഒരു സഞ്ചാരിയിൽനിന്നു എന്റെ അറിവു ശീമയിൽ യാക്കോബ്യായക്കാർക്കു് അറുപതിൽതാഴെ മാത്രം പട്ടക്കാരേ ഉള്ളൂ എന്നാണു്. മലങ്കരയുള്ള പട്ടക്കാരെ പഠിപ്പിക്കുകയും പോറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന രീതിയും നമുക്കറിയുന്നതോ? സർവ്വശക്തനായ ദൈവം മനുഷ്യാവതാരംചെയ്തു മരിച്ചുയിർത്തു സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്ത മഹാപുരോഹിതനായിരുന്നു. ലോകത്തിൽ തന്റെ സഭയെ ഇരുപതു നൂറാണ്ടു പണിതിട്ടു് അതിന്റെ ഭരണഘടനയും കാനോനും പട്ടതപവും ഏതുവിധമെന്നു നിശ്ചയിക്കുവാൻ ലൗകികകോടതിയിൽ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണുമ്പോൾ ദൈവംതമ്പുരാന്റെ പ്രവർത്തനം ഭയങ്കരമായ ഒരു തോൽവിയിൽ എത്തിയെന്നു തോന്നുന്നില്ലേ? ദൈവം തോറ്റിട്ടില്ല; താൻ പണിയുന്ന സഭ പാതാളവാതിലുകളുടെ പ്രഹരങ്ങൾ തട്ടിയിട്ടും കുലുക്കംകൂടാതെ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങുന്നതു നോക്കിക്കാണുക.

ഞാൻ യാക്കോബായസഭയിൽ ചെയ്ത വേലകളും അപജയപ്പെട്ട എന്നുപറഞ്ഞു് എന്നെ അപലപിക്കുന്നല്ലോ. ആലുവാ സെമ്മിനാരിയിൽ നല്ലപ്രഞ്ചുകൊല്ലം മുമ്പുമുതൽ സുറിയാനി കോളേജു നടത്തുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു് ഇന്നും അവിടെയുള്ള വൈഭികകോളേജു് എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു? കോട്ടയം പഴയ സെമ്മിനാരി, സഭ മുഴവൻകൂടി പണിതിട്ടു് എന്തുകൊണ്ടു് ഇന്നു വാവലിനു പാർപ്പിടങ്ങളായിത്തീർന്നു? വെട്ടിയ്ക്കൽ ഭയറാ സ്ഥാപിച്ചിട്ടു് അവിടെ ഭയറാക്കാർ ഉണ്ടാകാത്തതു് എന്തുകൊണ്ടു്? വട്ടിപ്പണം സ്ഥാപിച്ചിട്ടു് ഇന്നു പണമില്ലാത്ത വട്ടികൊണ്ടുമാത്രം തെക്കും വടക്കും അലയേണ്ടിവരുന്നതെന്തു്? മുളന്തുരുത്തി സൂനഹദോസിൽ നിയമമുണ്ടാക്കിയിട്ടു സഭയിലെ വ്യക്തമായ ഭരണഘടനയില്ലാതെ ആടുന്നതെന്തു്? മലങ്കര അസോസ്യേഷനും മാനേജിംഗ്കമ്മറിയും മലങ്കരമെത്രാനും ഇന്നു പാത്രിയർക്കീസ്പാർട്ടിയിൽ നിയമപ്രകാരം ഭരണംനടത്തുവാൻ കഴിയാത്തതെന്തുകൊണ്ടു്? ഇങ്ങനെ യാക്കോബായസഭ മുഴുവൻ കൂടി ശ്രമിച്ചിട്ടു് ഇതിൽ ശുഭമായി ഒന്നും കരുക്കുകയില്ലെങ്കിൽ മഹാപാപിയായ ഞാനും ഈ മരുഭൂമിയിൽ നട്ട ചെടികളും ശരിയായി തഴയ്ക്കാത്തതു് എന്തുകൊണ്ടാണു് എന്നറിയരുതോ? ഞാൻ അസ്ഥിരനായി കുഴങ്ങിയെന്നു ബ. റമ്പാച്ചൻ എന്നെക്കുറിച്ചു് അപലപിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, യാക്കോബായസഭയാകുന്ന പ്രളയത്തിൽ നോഹിന്റെ പെട്ടകമെന്നപോലെ കുഴങ്ങിക്കറങ്ങി എന്നു് ''സത്യദീപം'' വഴിയായി ഞാൻ കഴിഞ്ഞ ജൂലൈമാസത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണു്. കത്തോലിക്കാസഭയാകുന്ന പാറമേൽ ഉറയ്ക്കുന്നതുവരെ എന്റെ ജീവിതപേടകം ശരിയായ സ്വസ്ഥത കണ്ടെത്തിയിരുന്നില്ല. ആ സ്വസ്ഥതയാകുന്ന കൃപാവരംകൊണ്ടു തന്നെയാണു യഥാർത്ഥശാന്തി കിട്ടുന്നതു്. ഭവനത്തിലേക്കു ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവു് എന്നെ നയിച്ചതു്. കൽക്കിദോൻ പൊതുസൂനഹദോസിനെ എതിർത്തതുമൂലവും പോർട്ടുഗീസുകാരോടുള്ള പിണക്കത്തിൽ നിയമവിരുദ്ധമായി 12 അച്ചന്മാർ ചേർന്നു് ആലങ്ങാട്ടുവച്ചു മേല്പട്ടക്കാരനെ വാഴിച്ചതുമൂലവും പോർട്ടുഗീസുകാരോടുള്ള പിണക്കത്തിൽ ബുദ്ധികേടായി കത്തോലിക്കാസഭയോടു പിണങ്ങിയതുമൂലവും തായിത്തണ്ടായ കത്തോലിക്കാസഭയിൽനിന്നു പണ്ടേ വേർപെട്ട യാക്കോബായപാത്രിയർക്കീസന്മാരോടു ബന്ധംപിടിച്ച കാലംമുതൽ മലങ്കരയാക്കോബായസഭ പൊട്ടിപ്പൊട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കാസഭയിൽനിന്നു പ്രോട്ടസ്റ്റ

ൻ്റെസഭക്കാർ വേർപെട്ടെങ്കിലും നാല്പത്തേഴരക്കോടി ജനങ്ങളുള്ള കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ശക്തിയും ചൈതന്യവും ഇന്നത്തെ യാക്കോബായസഭയ്ക്കു സ്വപ്നം കാണാൻപോലും സാദ്ധ്യമാണോ? കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഭരണഘടന യാക്കോബായസഭ പകർത്തിനോക്കുക. എന്നാലും അതൊരു ആഗോളസഭയായിത്തീരുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ടോ?

ഞാൻ മഹാപാപിയാണെന്നും ഞാൻ എന്തുചെയ്താലും നന്നാകയില്ലെന്നും പറയുന്നതു ശരിയാകയാലാണു പാപികളുടെ സങ്കേതനഗരത്തിലേക്കും എന്തുനന്മ പ്രവർത്തിച്ചാലും ശുഭമായി വളർന്നു ഫലം കായ്ക്കുന്ന നല്ലനിലമാകുന്ന കത്തോലിക്കാസഭയിലേക്കും ചേരേണ്ടി വന്നതു്. എന്നെ അരുപതുകൊല്ലം വളർത്തിയിട്ട് അനാസരണം പഠിപ്പിക്കുവാൻ യാക്കോബായസഭയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ആറു ദിവസംകൊണ്ട് എന്നെ അനുസരണം പഠിപ്പിക്കുവാനും ക്രമത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാനും ധൈര്യം നല്കുവാനും കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു എന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളുക. അതിനാലാണ് എന്നെപ്പോലെയുള്ള പാപികളെ രക്ഷയ്ക്കായി കത്തോലിക്കാസഭയിലേക്കു വരുവാൻ ഞാൻ ക്ഷണിക്കുന്നതു്. സത്യത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവർ സ്ഥാപിതതാത്പര്യങ്ങളെ കൊണ്ടു കൂട്ടങ്ങിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ചേരുകതന്നെചെയ്യും. പലരും അഭിമാനത്താലും ലൗകിക ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാലും ചേരാതിരിക്കുന്നുണ്ട്.

കാട്ടുവഴിയിൽക്കൂടി ഞാൻ സഞ്ചാരയാത്ര ചെയ്തപ്പോൾ കള്ളന്മാരും കവർച്ചക്കാരും എന്നെ തല്ലി മുറിപ്പെടുത്തി. എൻ്റെ വകയെല്ലാം കവർച്ചചെയ്ത് എന്നെ അർദ്ധപ്രാണനാക്കിയപ്പോൾ നല്ലസമരിയാക്കാരനായ ഒരു കത്തോലിക്കാമെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി വഴിയമ്പലത്തിലിട്ടു ചികിത്സിച്ചു. എനിക്കു നിവർന്നുനില്ക്കാറായി എന്നുകണ്ടപ്പോൾ സപ്തം, പീശാച്, നരകയോശുവൻ എന്നിപ്രകാരമുള്ള ഗർകേളും കുറുവടികളുമായി എൻ്റെനേർക്കു വരുന്നു. കുരിശിലേ മരണംസഹിച്ച യേശുമിശിഹായുടെ രക്തം എൻ്റെ നാഡികളിൽക്കൂടി വഴിയമ്പലമാകുന്ന കത്തോലിക്കാസഭയിൽവച്ചു ദിവസേന പകർത്തിവിടുന്നതിനാൽ ഞാൻ ഭീരുവായിത്തീർന്നിട്ടില്ലെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊള്ളുക.

എൻ്റെ പ്രാണനെ ഞാൻ വിലയേറിയതായി കരുതുന്നില്ല. കർത്താവു സ്ഥാപിച്ചു പണിതുകൊണ്ടുവരുന്ന കാതോലികവും അപ്പസ്തോ

ലികവും ഏകവും വിശുദ്ധവുമായ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി എന്റെ ശരീരം ഒരു യാഗമായിത്തീരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ അതിൽ സന്തോഷിക്കുകയേയുള്ളൂ. എന്റെ ജീവൻ എന്റെ രക്ഷിതാവിന്റെ ജീവനിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. കോപത്തിന്റേയും അസത്യത്തിന്റേയും അസഹിഷ്ണതയുടേയും സ്നേഹമില്ലായ്മയുടേയും കാഠിന്യത്തിന്റേയും ഈ രാത്രിഴികളുടെ ഉള്ളിൽനിന്ന്, ദൈവത്തിന്റെ മാലാഖാ എന്നെ കൂടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം ദൈവത്തിന്റെ കുടുംബത്തിൽ ഞാൻ ശ്വസിക്കുന്നു. എന്റെ പോരാട്ടം അവസാനിപ്പിച്ച്, എന്റെ ആത്മാവിനെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നവന്റെ സ്വർഗ്ഗീയമണവറയിലേക്ക് എന്നെ കൊണ്ടുപോകുന്ന ദിവസത്തിനായി ഞാൻ നോക്കിപ്പാർത്തിരിക്കുന്നു.

''റോമൻസ്സഭയുടെ പാഷണ്ഡോപദേശങ്ങൾക്കെല്ലാം പ്രതിവാദം നടത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നെങ്കിൽ അങ്ങു നിശ്ചയമായും വിലപിക്കേണ്ടിവരും'' എന്നു ബ. റമ്പാച്ചൻ 'വിശ്വാസത്യാഗി' 4-ാം പുറത്തു് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഉപദേശങ്ങളും പാഷണ്ഡതയല്ലെന്ന് അതിലേ സമർത്ഥരായ മല്പാന്മാർ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും അവർ തെളിയിക്കും. ആ പാറമേൽ ചെന്നു തട്ടിയിട്ടുള്ള ശീശ്മക്കാരും വേദവിപരീതികളുമേ തകർന്നുപോകുന്നുള്ളൂ. ഞാൻ നസ്രേത്തിലേ മിറ്റ്യനായ ആശാരി പണിതുകൊണ്ടുവരുന്ന, ലോകത്തിലേ ഒരുത്തമമായ കത്തോലിക്കാസഭയെന്ന മന്ദിരത്തിൽ ആത്മീയസന്തോഷത്തോടേ വസിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അതിൽ നാല്പമാസം മാത്രം പ്രായമുള്ള ഒരു ശിശുവാണ ഞാൻ. എന്നെ വേദവിപരീതികളിൽനിന്നും ശീശ്മക്കാരിൽനിന്നും രക്ഷിപ്പാൻ എന്റെ അമ്മയുടെ ഭർത്താവു കഴിയുമെന്നു പത്തൊൻപതു നൂറ്റാണ്ടിലേ ചരിത്രം എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നു. കളിത്തോക്കിലേ ഉണ്ടയില്ലാത്ത വെടികൊണ്ടുകൊണ്ട കത്തോലിക്കാസഭ എന്ന മഹാമേരു മറിഞ്ഞുവീഴുകയില്ല.

എന്നെ വളരെ കൊള്ളരുതാത്തവനായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ലഘുലേഖാകർത്താക്കളുടെ സഭയിലേ മേല്പട്ടക്കാർ എന്തിനു് എന്നെക്കൊണ്ട സൺഡേസ്കൂളുകൾക്കും പത്തു ക്ലാസ്സുകളിലേ ടെക്സ്റ്റ് ബുക്കുകളും എഴുതിക്കുകയും ഒന്നാംഫാറംമുതൽ ആറാം ഫാറംവരെയുള്ള ആറു സ്ക്രിപ്ച്ചർടെക്സ്റ്റുകളും എഴുതിക്കുകയും ക്ലാശുകളും മതലായി പല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു പല പുസ്തകങ്ങളും എഴുതിക്കുകയും

ചെയ്യ? ഞാൻ സത്യം കണ്ടപ്പോൾ മൈയ്യത്തോടേ അതിനെ അന്വേഷിച്ചതുകൊണ്ടു സപ്പ്വും നരകയോഗ്യനും പിശാചുമായിത്തീർന്നുവോ? ക്രിസ്തുവിന്റെ ന്യായാസനത്തിൻമുമ്പാകെ നിങ്ങളും ഞാനും നില്ക്കേണ്ട ഒരു ദിവസം വരുന്നു എന്നോർത്തുകൊള്ളുവിൻ.

ഞാൻ ഹോമിയോപ്പതി പഠിച്ചിട്ട് എന്തായി എന്നു ചോദിക്കുന്നു? പലരേയും ഹോമിയോപ്പതി ഡോക്ടർമാരാക്കിത്തീർത്തു. മങ്ങാട്ടു ബിള്ളിൽ ബ. അലക്സാന്ത്രയോസ് അച്ചൻ, മി. സി. സി. പൗലോസ് മുതലായ യാക്കോബായക്കാർതന്നെ അതിന്റെ ജീവനുള്ള സാക്ഷികളാണ്. മാർ ഗ്രീഗോരിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താതന്നെ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ച മരുന്നുകൾകൊണ്ടു ദൈവകൃപയാൽ തന്റെ കാലിലേ ചർമ്മരോഗത്തിനു കുറവുവന്നു എന്നു സാക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്നവനാണ്. ഞാൻ എഴുതിയ ഹോമിയോപ്പതി "കുടുംബചികിത്സകൻ" വളരെവേഗം വിറ്റുതീരുകയും ഇപ്പോഴും പലരും ടി. പുസ്തകം അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുവരുന്നു.

ഞാൻ സുവിശേഷപ്രോടതി വച്ചുവന്നതേ. ഇല്ല. ഒരു ത്രൈവീതം സംഭാവനവാങ്ങി പൂതുക്കയിൽ ഒരു ധ്യാനമന്ദിരം പണിയിച്ചു യാക്കോബായസഭയിലേ സപ്രമേധാസുവിശേഷകന്മാരുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി ഒരു കമ്മറ്റിക്ക് അതു തീറെഴുതിക്കൊടുത്തു. സംഭാവന തന്നവരേപ്പേർക്കു സമ്മാനങ്ങളും നല്കി.

പ്രസംഗമിഷൻ നടത്തിയിട്ട് എന്തായി എന്നു ചോദിക്കുന്നു? ദൈവകൃപയാൽ പലരും ആത്മീയമായി ഉണർത്തപ്പെട്ടു. അവരിൽ പലരും ഇന്നും കൃതജ്ഞതയോടേ എന്റെ പ്രസംഗമിഷനെ സ്മരിക്കുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു. യാക്കോബായസഭയിൽ ആ തൈകളുടെ വേരു ഉറയ്ക്കുവാൻതക്ക മണ്ണില്ലെന്നു എനിക്കറിയാം. ആ സാധുക്കളും യാക്കോബായസഭയുടെ പ്രഹരങ്ങളും ഏറെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ട്. അവരെ ദൈവം പൂർണ്ണസത്യത്തിലേക്കു വഴിനടത്തട്ടെ.

"യാക്കോബായസഭ ദൈവത്തിന്റെ സഭയല്ലെന്നു മാർപ്പാപ്പാപോലും പറകയില്ലെന്നും എന്റെ തെറ്റിദ്ധാരണയാണെ"ന്നും യാക്കോബായസഭയിലേ ചില പ്രധാനസ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നവർ പറഞ്ഞുകേട്ടു. ഏകദൈവവും ഏകമിശിഹായും മിശിഹായുടെ ശരീരമാകുന്ന ഏകസഭയും ആ സഭയിൽ ഏകവിശ്വാസവും മാത്രമേയുള്ളൂ. യാക്കോബായസഭയിൽ ജീവിച്ച ഞാൻ അതുതന്നെയാണു ദൈവത്തിന്റെ സഭയെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും സാധിക്കുന്നില്ല. കാ

ത്തോലിക്കാസഭയിലുള്ള വിവരമുള്ള ഒറ്റമപ്പാൻപോലും കത്തോലിക്കാസഭയൊഴിച്ചുള്ള മറ്റുസഭകളും ദൈവത്തിന്റെ സഭകളാണെന്നു പറയുകയില്ല. അവർ പറയുമെങ്കിൽ ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു പ്രതിഷേധിക്കട്ടെ. പരമാത്മാക്കളായിരിക്കുന്ന ഇതരസഭയിലേ വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചു കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പരിപ്പിക്കൽ എന്റെ മുൻപുസ്തകത്തിൽ ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

യാക്കോബ്ദായസഭയുടെ ക്രമാശകളും ആരാധനകളും കത്തോലിക്കാസഭ സ്വീകരിക്കുന്നില്ലേ എന്നു പലരും ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. ഇല്ല. കത്തോലിക്കാസഭയിലുണ്ടായിരുന്ന ക്രമാശകളേയും ത്രിതാരാധനയേയും യാക്കോബ്ദായക്കാർ മത്സരിച്ചു കത്തോലിക്കാസഭയിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയിരുന്നു. അവയാണു കത്തോലിക്കാസഭ സ്വീകരിക്കുന്നതു്. ഒരുത്തന്റെ വീട്ടിൽ ചോരും കുറിയുമുണ്ടാക്കി സദ്യനടത്തുമ്പോൾ കുറേ മത്സരക്കാർ കലവറയിലേ കുറേ ചോരും കുറിയും എടുത്തുകൊണ്ടു കാട്ടിൽചെന്നു പലരേയും ഉടുപ്പിയാലും വയറുനിറയും. എന്നാൽ, എടുത്തുകൊണ്ടുപോയവരുടെ വകയല്ല അവ. അവർ ശിശ്മക്കാരായ എതിരാളികൾതന്നെയാണ്. അവരുടെ പ്രവർത്തനം നീതീകരിക്കാൻ പാടില്ലെങ്കിലും അവർ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയ ചോരും കുറിയും ഭക്ഷണംതന്നെയാണ്.

എന്നെക്കുറിച്ചു യാക്കോബ്ദായമപ്രാച്ചൻ മാർ യൂലിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി പ്രവചിച്ചിരിക്കുന്നതു നാലു കാര്യങ്ങളാണ്: 1) ഞാൻ ഒരു പ്രത്യേകസഭ സ്ഥാപിക്കും; 2) അല്ലെങ്കിൽ, ഖേദംകൊണ്ടു് ആത്മഹത്യചെയ്യും; 3) അല്ലെങ്കിൽ, കുരിശാരോഹണത്തിൽമെത്രാനെപ്പോലെ റോമൻവിശ്വാസംകൊണ്ടു കൊല്ലപ്പെടും; 4) അല്ലെങ്കിൽ, ഒരു മുസ്ലീയാക്കാരനായി യാക്കോബ്ദായസഭയിൽ തിരിച്ചുചെല്ലും. ഈ പ്രവചനങ്ങളും നടക്കാത്തപക്ഷം ബ. റമ്പാച്ചൻ എഴുതിയതെല്ലാം ഏതാത്മാവിലാണെന്നു പിൻതലമുറ വിധിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ശരിയായി ജീവിക്കുന്ന ഒരു വിശ്വാസിക്കു വേറൊരു പുരോഹിതസഹായം ഇഹലോകത്തിൽ കാണേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ക.സഭയ്ക്കു വെളിയിലത്രേ സത്യാന്വേഷികൾ കുറഞ്ഞുനിന്നതു്.

ശൗൽ വി. പൗലോസായി മാറിയപ്പോൾ യഹൂദന്മാർ ആ മഹാപുണ്യാത്മാവിനെപ്പോലും വളരെ വെറുത്തെങ്കിൽ യേശുമിശിഹാ പണിയുന്ന സഭയിലേക്കു അവിടുന്നു എന്നെ വിളിച്ചുചേർത്തപ്പോൾ ശിശ്മക്കാർ ബലഹീനനായ എന്നെ ഇത്രയേറെ ചെളി വാരിയെറിയുന്നതു

മനുഷ്യസഹജമായ ബലഹീനതയാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു് അവർക്കു വേണ്ടി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒരു മനോഹരമായ തോട്ടത്തെ ചവിട്ടിമെതിക്കുന്നവനെ തല്ലിപ്പുറത്താക്കുവാൻ ഉടമസ്ഥൻ ഓടിച്ചെന്നപ്പോൾ കണ്ടകാഴ്ച ഒരു കുരുടൻ വഴിതെറ്റി തോട്ടത്തിലേ വിശിഷ്ടമായ ചെടികളെ ചവിട്ടുന്നതാണു്. അയാളോടു സഹതപിക്കയല്ലാതെ എന്തുചെയ്യും. കത്തോലിക്കാസഭയെന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ മണവാട്ടിയുടെ സൗന്ദര്യം കാണാതെ അവളെ ചവിട്ടിമെതിക്കുന്ന ആളുകളെക്കുറിച്ചു് എനിക്കു ഈ സഹതാപമേയുള്ളൂ.

എനിക്കു ക്ലേശകരം കൊണ്ടുവന്നുതരുന്ന പ്രിയപ്പെട്ട യാക്കോബായക്കാരേ, നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഉപകാരങ്ങൾക്കായി ഞാൻ മൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയും നിങ്ങൾക്കു നന്മവരുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പ്രാർത്ഥന

പാപികളായ മനുഷ്യരുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി തന്റെ ഏകപുത്രനെക്കൂടി ബലികഴിപ്പാൻ തിരുമനസ്സായ പിതാവായ ദൈവമേ, നിന്റെ പക്കലേക്കുള്ള നേർവഴി തെറ്റി ഇടയനും തൊഴുത്തും ഇല്ലാത്ത ആടുകളെപ്പോലെ അലഞ്ഞുകഷ്ടപ്പെടുന്ന നിന്റെ മക്കളും ഞങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങളുമായ അകത്തോലിക്കരോടു കൃപചെയ്യേണമേ. നിന്റെ തിരുക്കുമാരനും ഞങ്ങളുടെ രക്ഷകനുമായ യേശുമിശിഹായുടെ വികാരിയും വി. പത്രോസിന്റെ അനന്തരഗാമിയും റോമാമാപ്പിപ്പായാകുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന സഭമാത്രം ഏകസത്യതിരുസഭയാകുന്നുവെന്നും അറിഞ്ഞുവിശ്വസിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന വെളിവും മനോധൈര്യവും അവർക്കു കൊടുത്തരുളണമെന്നു ഞങ്ങളുടെ കർത്താവേശുമിശിഹാ മുഖാന്തരം കരുണാനിധിയായ പിതാവേ, നിന്നോടു ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ആമ്മീൻ.

Printed by the Bro. C. F. Joseph, at the J. M. Press,
Ap. Seminary Alwaye North P. O. (S. India)

APPENDIX I

"This sublime doctrine, which is drawn from the gospels and differs in no way from that of the Council of Ephesus refutes Eutyches as well as Nestorius. The dogmatic definition of the Council of Chalcedon concords with it absolutely and perfectly, for this definition likewise defines two distinct natures and one person in Christ in the following clear and precise words: 'This great and holy oecumenical council condemns those who pretend that there were two natures in the Lord before the union, and imagine that there was only one after the union. Following, therefore, in the traditions of the holy Fathers we teach that all with one voice confess that the Son (of God) and our Lord Jesus Christ are one and the same, and that he is perfect in his divinity, perfect in his humanity, true God and true man, made of a rational soul and a body, consubstantial with the Father in his divinity, consubstantial with us in his humanity, like to us in all things except sin, begotten before all ages of the Father in his divinity, and the same also in his humanity received from the Virgin Mary in recent times for our sake and for our salvation, one and the same Christ, the Son, the Lord, the Only Begotten, having two natures without confusion, change, division or separation; the distinction between the natures was not removed by the union, but the properties of each remain inviolate and are joined together in one person. He is not sundered or divided into two persons, but is one and the same Son and only Begotten God the Word, the Lord, Jesus

Christ.' (Mansi. VII, 114 & 115)."—The Eastern Churches Quarterly, 1952. Vol. IX., No. 5., p. 237.

APPENDIX II

"It is indeed sad that the ancient adversaries of the Council of Chalcedon (also called Monophysites) should have rejected this doctrine, so lucid, so coherent and so complete, on the strength of certain badly understood expressions of ancient writers. While they rejected the absurd teaching of Eutyches about the mixture of natures in Christ, they obstinately clung to the well-known expression: 'One Incarnate nature of the Word God.' This expression had been used by Cyril of Alexandria (who took it from St. Athanasius) with a perfectly correct meaning, since he used the term 'nature' to signify 'person.' The Fathers of Chalcedon, therefore, totally removed what was ambiguous or liable to cause error in these expressions." — (The Eastern Churches Quarterly, p. 238).

Nihil obstat. Fr. Aurelian, O.C.D.,
Rector, Ap. Seminary,
Alwaye,
15th October, 1956.

Imprimatur. † Joseph Attipetty,
Archbp. of Verapoly.
Ernakulam,
28th October, 1956.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

KOTTAYAM.

Cl. No. M08 Acc. No. 39152.

This book should be returned on or before the date last stamped below.

If the book is not returned on due date a fine of 5 Ps. (Five) per day will be charged.

M08 39152

ഗീവറുഗീസ് വി.സി. റവ:

കഞ്ഞാലിക്കാസ്സറകിൽ ഞാൻ

ചേർന്നുത് എന്തുകൊണ്ട്?

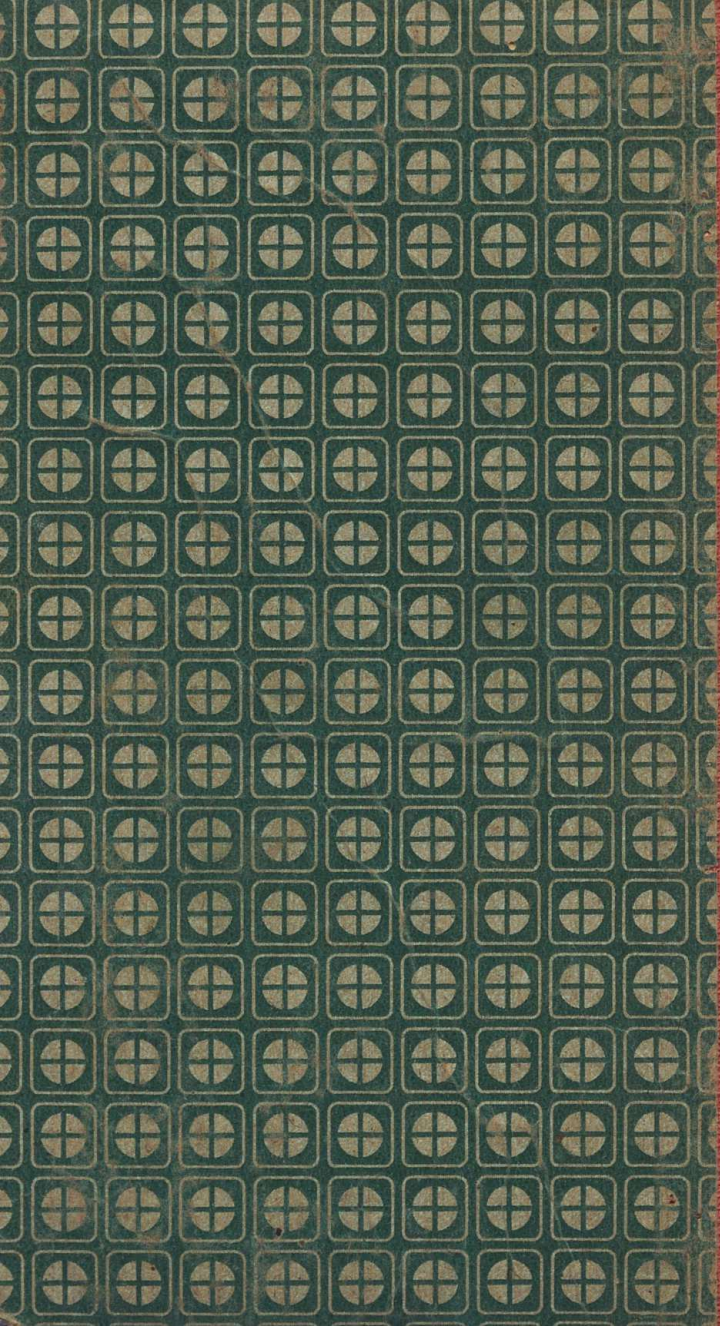

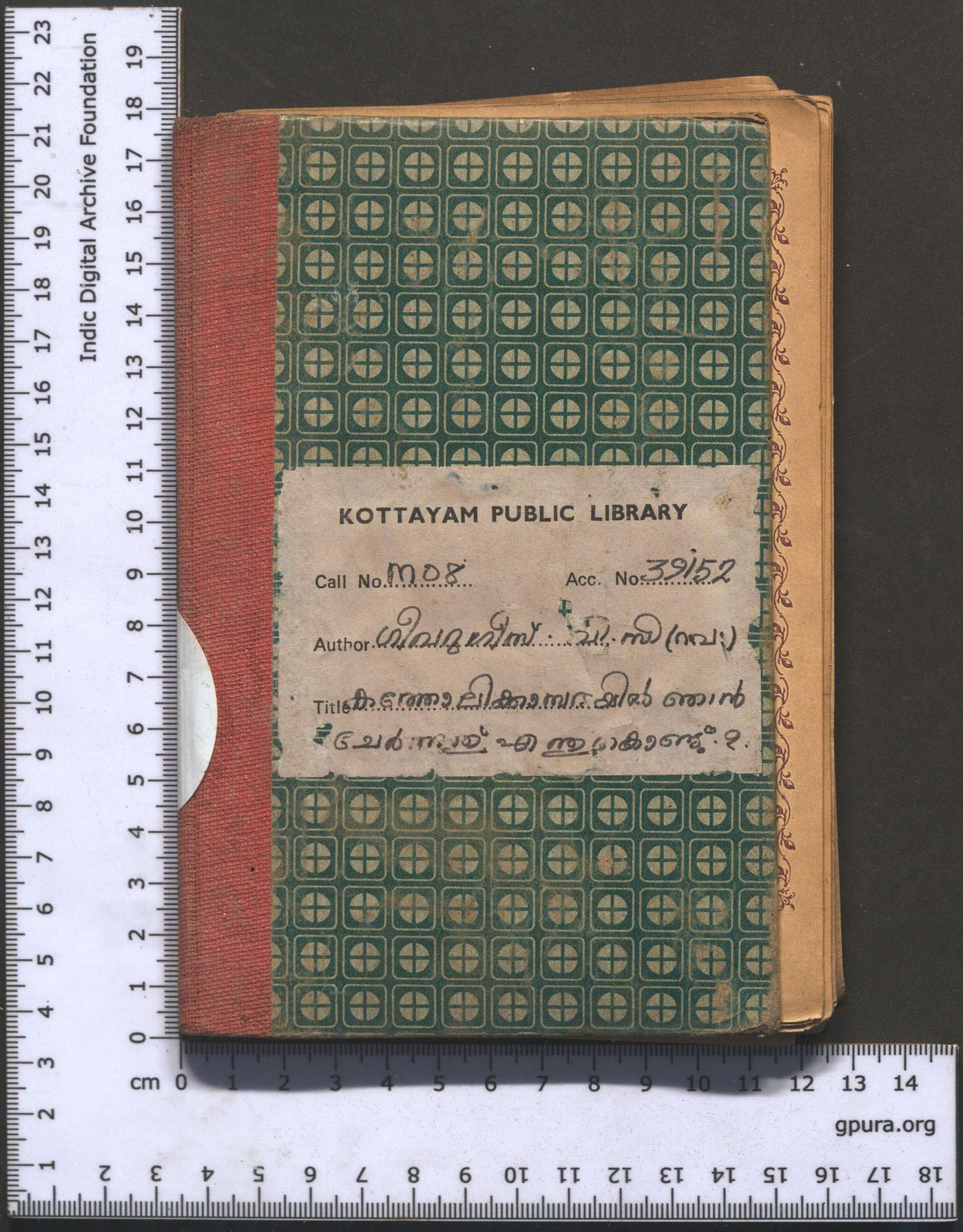
KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
Call No. 808
Acc. No. 39152
Author. ശിവരാമൻ പി. സി (രചന)
Title. കേരളാദിക്കാമ്പനിക്ക് ഞാൻ
ചേർന്നത് എന്തുകൊണ്ട്?
Indic Digital Archive Foundation
gpura.org